

อาร์มภกตา

มองดูเถอะครับ มีพี่ๆ เพื่อนๆ น้อง และญาติธรรม จริงๆ แล้ววันนี้ ก่อนจะออกจากเชียงใหม่มา ก็คิดว่า ถ้ามีผู้ฟังเข้ามานั่งฟัง เราจะเอาอะไร มาให้เขา呢 (หัวเราะ) ก็คิดอยู่เหมือนกัน ยังไงก็ตามเถอะสิ่งที่จะพูดวันนี้ ทั้งหมดเป็นสาระ ไม่ใช่เรื่องเพื่อเจ้อ ไม่ใช่เรื่องเหลวไหล

การบรรยายจะเน้นไป ๓ ตอน คือ

ตอนแรก การค้นพบเส้นทางสายเอก เราทำอย่างไรจึงได้พบ กรณีที่ ผมเล่าให้ฟัง อาจเป็นตัวอย่างหนึ่ง

ตอนที่ ๒ ผมจะวิเคราะห์ในแง่วิทยาศาสตร์ ว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น เป็นวิทยาศาสตร์หรือไม่

ตอนที่ ๓ จะพูดถึงชีวิตบนทางสายเอก ว่ามีลักษณะอย่างไร ถ้าเรา เข้าใจจะเป็นประโยชน์

ผลที่คาดว่าจะได้รับ อันนี้คิดแบบนักวิทยาศาสตร์ เวลาจะทำ โครงการอะไรก็ต้องคาดว่าผลที่จะเกิดขึ้นคืออะไร

๑. คนที่ยังมีประสบการณ์น้อย ไม่ประสีประสาต่อธรรมะของ พระพุทธองค์จะได้ถูกจุดแสงสว่างขึ้นในดวงใจ
๒. คนที่มีแสงสว่างบ้างแล้ว พอริบหรี่ ริบหรี่ ก็สว่างไสวขึ้นกว่าเดิม
๓. คนที่มีแสงสว่าง แห่งธรรมะอยู่แล้ว ยิ่งสว่าง กระจ่างยิ่งขึ้น

บทที่ ๑ ก้นพบทางสายเอก

ย้อนความทรงจำกลับไป เมื่อช่วงปลายๆ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นวันที่ผมไปลาสิกขา กับท่านเจ้าคุณพระเทพสิทธิมุณี ซึ่งเป็นพระอาจารย์สอนกรรมฐานให้ผม ในการลาสิกขาครั้งนั้นมีเพียงท่านกับผม ในวันที่ผมลาสิกขาจากการเป็นพระนั้น ท่านพูดกับผมว่า

“สิ่งที่ได้ไปนั้น เป็นของดีของวิเศษ ให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต” ผมจะเล่าให้ท่านฟังต่อไปว่า “ของดี” คืออะไร และ “ของวิเศษ” คืออะไร

ด็อกเตอร์หนุ่มจากประเทศอังกฤษ

ย้อนกลับไปก่อนบวช คือหลังจากที่ผมกลับจากไปศึกษาปริญญาเอกที่ประเทศอังกฤษกลับมา ได้มาพิจารณาพบว่า ผู้มีความรู้ความสามารถในหลายๆ สาขา ต่างหันหน้าเข้าวัด ผมจึงคิดว่า คงมีของดีอยู่ในวัด เป็นที่มาของความคิดอยากพิสูจน์สิ่งนี้ เพราะเห็นว่ารอบๆ ตัวในแวดวงของผู้มีวิชาความรู้ ทั้งรุ่นพี่ รุ่นพี่ รุ่นน้อง ต่างหันหน้าเข้าวัด ผมจึงอยากพิสูจน์สักจรรยาบาง จึงได้บอกพี่สาวให้ช่วยหาวัดให้ผม เมื่อปิดเทอมภาคฤดูร้อนกลับมาจากต่างประเทศ จะมีเวลาวาง ๓ เดือน

“ผมจะบวช”

ผมยืนยันเจตนาแน่วแน่เช่นนั้น พี่สาวหาให้ได้ที่วัดมหาธาตุฯ ทำพระจันทร์ คณะ ๕ แต่ตอนบวชไปบวชที่วัดปริณายก แล้วมาฝึกกรรมฐานกับพระเทพสิทธิมุณี ท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนา ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ ทำพระจันทร์

บวชแล้ว วันแรกมาเรียนกรรมฐานกับท่านเลย ท่านสอนสั้นๆ ง่ายๆ ใช้วิธีดูลมหายใจ แบบยุบหนอพองหนอ แล้วสลับกับการเดินจงกรม ท่านสอนแค่ครั้งละ ๕-๑๐ นาที แล้วให้ผมฝึกปฏิบัติ ผมก็ทำตาม ในทุกๆ คืน

เวลาสองทุ่ม ท่านจะสอบอารมณ์ ของพระทุกรูปที่มาฝึกกรรมฐาน พระรูปไหนปฏิบัติเป็นอย่างไร สงสัยสิ่งใด ก็รายงานท่านโดยตรง ผมก็รายงานไปเรื่อยๆ ตามสภาพที่ประสบจริงในการปฏิบัติ

สิ่งที่น่าสังเกตคือ การสอนของท่านนั้นง่ายมาก สั้นๆ แต่ปฏิบัติยาก เพราะเป็นเหมือนการทดลองทางวิทยาศาสตร์ แต่นี่เป็นการทดลองของจิตใจ ซึ่งมีความละเอียดอ่อนและเร็ว ในทุก ๆ คืบต้องมาสอบอารมณ์กับท่าน ถ้าผิดทางท่านจะแก้ไขให้ แต่ถ้าสิ่งไหนทำถูกแล้ว ท่านจะให้บทเรียนต่อๆ ไปเพิ่มอีก

การเรียนวิปัสสนาภาคปฏิบัติ คล้ายกับการทดลองทางวิทยาศาสตร์ ถ้าผลเกิดขึ้นแล้วท่านจึงจะให้ไปต่อ แต่ถ้าผลยังไม่เกิด ปฏิบัติต่อไปจะไม่สำเร็จ ซึ่งมันไม่เหมือนกับทางวิทยาศาสตร์ (ซึ่งสามารถข้ามขั้นได้) ส่วนใหญ่ที่ผมปฏิบัติ เมื่อสอบอารมณ์แล้วจะรู้ว่าเดินทางถูกเป็นส่วนใหญ่ มีส่วนน้อยที่ผิด แล้วท่านแก้ไขให้

คนฝึกกรรมฐานแล้ว เจ็บปวดตายยังไม่เคยมี

ท่านที่เคยปฏิบัติจะรู้ว่ามีความปวดเมื่อยในการนั่งสมาธิ ทั้งเมื่อยขา เมื่อยเข่า เจ็บตาตุ่ม มีความเจ็บปวดมากๆ ในช่วงวันแรกๆ แค่มืออาการชาชนิดๆ หน่อยๆ ไม่ปวดมาก ทำไมพอวันที่ ๗ แล้วปวดมากจนแทบทนไม่ได้ พอปวดมากผมก็เปลี่ยนอิริยาบถเป็นลุกขึ้นเดินจงกรม เสร็จแล้วก็นั่งสมาธิต่อสลับกันไปเช่นนี้ทุกครั้ง เมื่อมีอาการปวดที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติแต่ละวัน

ผมมานึกถึงว่าถ้าเราทำเช่นนี้ เปลี่ยนแปลงเช่นนี้หนีความเจ็บปวดเช่นนี้เรื่อยๆ ไป มรรคผลไม่เกิด บทเรียนที่จะต่อไปก็ต่อไม่ได้ มัวแต่นั่ง มัวแต่ลุกขึ้นสลับไปมาอย่างนี้ไม่มีวันสำเร็จได้ มาคิดได้อย่างหนึ่งว่า คนที่ฝึกกรรมฐานแล้วตาย เพราะสู้กับความเจ็บปวดไม่ได้ ยังไม่มี เมื่อคิดได้เช่นนี้ ในวันที่ ๗ ผมจึงอธิษฐานว่า

“ในวันนี้ ผมจะนั่งสมาธิ ถ้ามีความเจ็บปวดอะไรเกิดขึ้น ผมจะไม่
ขยับเขยื้อน จะภาวนา ยุบหนอ พองหนอ ไปเรื่อย ๆ วันนี้ผมยอมตาย”

ในที่สุด ถึงเวลาแล้วความเจ็บปวดมันมาจริงๆ เหมือนจะทำทนายเรา
ตอนที่ปวดมากๆ ผมสู้กับความเจ็บปวดโดยภาวนายุบหนอ พองหนอ ดู
การเคลื่อนไหวของหน้าท้องยิ่งปวดมากก็ยิ่งเร่งภาวนา ยุบหนอ พองหนอ
ยิ่งเร่งภาวนามากๆ เหงื่อยิ่งออกมาก ใช้พลังมาก เหงื่อออกเป็นเม็ดโป้งๆ
จิ๋วรุ่มเหมือนเอาไปชุบน้ำ ปวดที่สุด ความรู้สึก เมื่อก่อนจะถึงจุดวิกฤต
ความรู้สึกคล้ายกระดูกจะสลาย กองลงกับพื้น ผมก็ยังไมยอมแพ้
เพราะอธิษฐานปรารถนามี ขอยอมตาย เอาชีวิตเข้าแลกแล้วเพื่อ
ธรรมะของพระพุทธองค์

ในที่สุด พอเข้าสู่วิกฤตจริงๆ ความปวดหายไปเป็นปลิดทิ้ง กลายเป็น
ความสบาย โปร่งเบา ซึ่งตอนแรกเข้าใจผิด คิดว่าน่ากปฏิบัติเขาต่าง
แสวงหาสิ่งนี้ คือความสบายความเบา สภาวะที่ปลอดโปร่ง ซึ่งในขณะที่
ที่เราพูดกันเช่นนี้ มันไม่เหมือนตอนนั้น มันมีความสบายความเบาจริงๆ
ก็นึกว่านี่คือสิ่งที่เป็นที่สุดแห่งการแสวงหาแล้วหรือ

ความสุขสบายนั้นไม่ใช่สิ่งที่แสวงหา

สองทุ่ม ใต้รายงานพระอาจารย์ ท่านบอกว่า “ไม่ใช่” ท่านบอกว่า
ให้แก้ไข อย่าไปยินดีกับความสบายนั้น ให้เห็นว่ามันเกิดขึ้น ตั้งอยู่และ
ดับไป ท่านให้พิจารณาตามกฎไตรลักษณ์ ผมได้นึกตามความรู้น้อยของ
ผมในสมัยนั้นว่า ขนาดสบายอย่างนี้ สุขสบายกว่าการเป็นมนุษย์ตั้งเยอะ
ท่านยังให้ทิ้ง ซึ่งผมก็เชื่ออาจารย์ เพราะผมเคยเป็นครู เมื่อสอนนักศึกษา
เอา direction และอุปกรณ์ต่างๆ แบ่งให้ไปทดลองวิทยาศาสตร์ ในชั้น
เรียนมีบางกลุ่มทำได้ แต่บางกลุ่มทำผิด เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบ กับ
นักศึกษาว่าทำไมกลุ่มนั้นทำผิด พบว่าเป็นเพราะเขาไม่เชื่อครู ไม่ทำตาม

direction บางทีก็ใส่สารเกินไปบ้าง ใช้เวลาเกินไปบ้าง คือไม่ทำตามคำแนะนำของครูบาอาจารย์นั่นเอง

ทำตัวเป็นคนโง่แล้วจึงได้ดี

เมื่อคิดได้เช่นนี้ก็เปรียบเทียบกับตัวเองว่า ขณะนี้ผมเป็นศิษย์มาเรียนกับครูบาอาจารย์ อาจารย์สอนอย่างไร จะทำอย่างนั้น จะไม่ขัดขืนขัดข้อง จะทำทุกอย่างตามนั้น ทำคล้ายๆเป็นคนโง่ ทำให้เหมือนแก้วที่วางเปล่า ทำทุกอย่างตามที่ท่านบอก ไม่สงสัยใดๆทั้งสิ้น

เมื่อท่านบอกให้ทิ้งความเบาความสบาย ผมได้ทำตาม โดยใช้จิตกำหนดให้เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เมื่อดับไปแล้วเรามามีความรู้ว่า ตอนที่มันหายไป ประมาณ ๓ ชั่วโมงกว่า แต่ความรู้สึกในขณะที่หายไป เป็นขณะจิตแฉับเดียวเท่านั้น แต่เมื่อดูเวลาตอนเริ่มต้น ๓ โมงเย็นจนถึง ๖ โมงเย็นกว่า พบว่าเวลาหายไป ๓ ชั่วโมงกว่า

เอาผลจากการปฏิบัติมาเปรียบเทียบกับหลักวิทยาศาสตร์

๑. ในเรื่องของมิติเวลา ในอีกมิติหนึ่ง แ่ขณะจิตนิ่งแป็บเดียวแต่ในมิติที่เป็นมนุษย์ ยาวนานเหลือเกิน ทำให้เห็นความแตกต่างของเวลาในแต่ละมิติไม่เท่ากัน

๒. ความเจ็บปวดแท้จริงอยู่ที่จิต ความเจ็บปวดหัวเข่า ตาค่อม เป็นเหน็บชา แท้จริงแล้วไม่ได้เกิดที่ตัวเรา หรือร่างกายของเรา ไม่ได้เกิดที่ตาค่อมที่หัวเข่า แต่เกิดที่จิตเข้าใจผิด ไปรับอารมณ์ตัวนั้นมาเป็นของเราทั้งๆที่ไม่ใช่ของเรา เมื่อเรานั่งไปนานๆ ยิ่งปวด เรายิ่งไปรับอารมณ์มาปรุงแต่งก็ยิ่งปวดมาก

โ้ความตายง่ายเช่นนี้เอง

ความรู้เช่นนี้ คนไม่เคยปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน อธิบายคงไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจหรอก แม้จะไปพัฒนาสมอง พัฒนาไอคิวอย่างไร ยิ่งพูดไม่รู้เรื่อง เพราะยังไม่ได้สัมผัสจริง ผมจึงรู้ว่าตัวเองคือ “ปัจเจกตั้ง” คือรู้เห็นด้วยตนเอง เป็นเช่นนี้เอง ที่พูดมานี้คือประสบการณ์ในวันที่ ๗ ของผม

ผมปฏิบัติต่อไปเรื่อย ๆ ญาณได้เกิดขึ้นเรื่อย ๆ สมาธิก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ พอถึงวันที่ ๕ จิตหลุดออกไป ขณะที่นั่งปฏิบัติ จิตหลุดออกไปจากร่างกาย พอมันหลุดออกไป ผมได้กลับมาดูร่างกาย เห็นได้ชัดว่าร่างกายที่นั่งอยู่นี้ ไม่ใช่ของเรา ที่เป็นของเราคือตัวที่ออกไปจากร่างนั้นเอง ตอนสองทุ่มมา รายงานพระอาจารย์ พระรูปอื่นๆ ตื่นเต้นยินดี แต่ผมรู้สึกเป็นเรื่องธรรมดา เพราะรู้ว่าทุกคนมีสิทธิ์แยกจิตออกมาจากร่างกายได้ทั้งนั้น เพียงแต่ทำให้ถึงขั้น ก็มีความพากเพียรมากพอ

เมื่อจิตหลุดออกไปจึงเข้าใจว่า การตายของเราเป็นเช่นนี้เอง มันไม่ได้น่ากลัว ไม่ได้ลึกลับอะไร มันเกิดขึ้น จิตหลุดออกไปง่ายๆ เลย เพียงแต่ถ้าเราพิจารณาร่างกายดับตามกฎไตรลักษณ์ ตัวนี้มันจิต ก็ง่ายๆ นี่คือการตายแล้วร่างกายที่เราเห็นก็ไม่ใช่ของเรา มันเป็นของธรรมชาติที่เกิดขึ้นในโลกนี้แล้วเรามาอยู่อาศัย

เห็นสังขธรรมจึงละเอียดสังขาร

หลังจากวันที่ ๕ ที่จิตหลุดออกไปและเห็นตัวเองแจ้งชัด แต่นั้นมา จึงไม่ค่อยสนใจร่างกายเท่าไร กินพออิ่มท้อง สักแต่ว่ากิน การที่จิตหลุดออกไป ทำให้เห็นว่า รูปกับนามแยกจากกัน จากนั้นมาไม่กลัวตายจะตายก็ช่างเพราะรู้ว่าจริงๆ แล้วเราไม่ได้ตาย จริงๆ เป็นเพียงแค่จิตหลุดออกไปจากร่างนี้เหมือนเราเปลี่ยนเสื้อใหม่ วันนี้เรามาชุดนี้ พรุ่งนี้เราใส่ชุดใหม่ มาอีกชุดหนึ่ง ไม่ใช่สิ่งน่ากลัวเลย

จะหนีไปไหน ก็หนีใจตัวเองไม่พ้น

ที่เล่ามาคือประสบการณ์ช่วงการปฏิบัติกรรมฐานในวันที่ ๕ ต่อมาเมื่อปฏิบัติไปได้สักสองสัปดาห์ จิตสงบมากขึ้น อยากหนีออกจากวัดมหาธาตุฯ คิดจะไปอยู่กับท่านพุทธทาสที่สวนโมกข์ อำเภอไชยา ตอนกลางวันคิดว่าจะหนีไป เพราะที่วัดหนวกหูเสียงดัง วันนั้น พอถึงสองทุ่ม ท่านอาจารย์เรียกชุมนุมพระเพื่อสอบอารมณ์ตามปกติ คำแรกท่านเอ่ยขึ้นพร้อมกับมองมาที่ผม ท่านกล่าวว่า

“จะหนีไปไหนในโลกนี้ หนีไม่พ้นหรอก ทุกที่มีปัญหาทั้งนั้นขอให้สู้” ท่านพูดแล้วก็มองหน้าผมแล้วยิ้ม ผมงงมากเพราะผมไม่เคยเอ่ยปากบอกใครเรื่องที่จะคิดจะหนีนี้เลย ท่านรู้ได้อย่างไร นั่งคิดไปว่าถ้าจะหนีไม่พ้นแล้วหนอเรา อาจารย์รู้ทันความคิดได้ ผมจึงเรียนถามท่านว่า

“ท่านอาจารย์จะให้ผมสู้อย่างไร” ท่านเมตตาสอนวิธีสู้ให้เอาชนะจิตที่คิดจะหนีออกจากวัด ในที่สุดสภาวะจิตก็ดีขึ้น คือท่านให้ภาวนารู้หนอ รู้หนอรู้หนอว่าจิตจะหนี ในที่สุดก็ไม่คิดหนีอีก เพราะผมมาคิดหลักความจริงเป็นดังที่ท่านพูด คือทุกที่ในโลกนี้เราไม่อาจจะหนีปัญหาได้ เพราะมันอยู่ที่จิตของเรา เมื่อเราภาวนารู้หนอ หันมาสู้ ในที่สุดก็ไม่หนี เพราะหนีไปไหนก็หนีไม่พ้น โลกนี้มีแต่ปัญหา

คาถาการต่อสู้อุปสรรคต่างๆ ท่านสอนละเอียด แม้แต่ในวงฉันข้าว บางคำเราฉันอร่อย ท่านพูดเลย **“คุณ.....อร่อยหนอ อร่อยหนอ”** ผมก็คิดว่าท่านรู้ได้อย่างไร ขนาดคำไหนอร่อย ท่านก็รู้ ท่านสอนในวงนั้นเลย แม้แต่จะยกแก้วน้ำดื่ม เวลายื่นมือออกไป ท่านสอนให้กำหนด ยื่นหนอ ยื่นหนอ เกร็งครัดละเอียดมาก ตะหนอ ตะหนอ ยกหนอ ยกหนอ เอาเข้ามาหนอ ตะระมิฝีปากหนอ จนถึงดื่มหนอ ดื่มหนอ ภาวนาทุกอิริยาบถ มีสติระลึกรู้โดยตลอด.....โอ้ย อึดอัดจริงหนอ

เมื่อทราบว่าท่านอาจารย์รู้อะไรทุกอย่าง รู้ใจทุกอย่าง ผมยิ่งรู้สึกอึดอัด คิดอะไรทำไม่รู้ไปหมด คิดอะไรที่นอกเรื่อง ที่ไม่เป็นพระ ผมอายท่าน พอเรายังอึดอัด เรายังเคร่งครัดกับตัวเรามากขึ้นไปอีก (ได้อาจารย์ดี ทำให้ตั้งใจปฏิบัติอย่างเคร่งครัด)

ระทึกใจ....ในวิหารร้าง

สองสัปดาห์ผ่านไป จิตเริ่มสงบเป็นสมาธิมากขึ้น ผมจึงขออนุญาตท่านอาจารย์เข้าฝึกในวิหารร้าง วัดมหาธาตุฯ มีวิหารใหญ่ ๒ หลัง หลังหนึ่งปิดใส่กุญแจไว้ อีกหลังหนึ่งเปิดให้ใช้ในกิจกรรมของศาสนา ผมขออนุญาตท่านเข้าไปอยู่ในวิหารร้างองค์เดียวท่านบอกว่า “ดี”

ท่านเขียนหนังสือใส่กระดาษเล็ก ๆ ให้ผมถือไปให้คนเฝ้าให้ไขกุญแจให้ผมเข้าปฏิบัติธรรมในตอนกลางคืน

ผมเข้าไปอยู่ในวิหารร้างเพียงลำพัง มืดแล้ว จึงถือไฟฉาย เสื้อ นาฬิกา และน้ำดื่มไปแค่นั้นเอง พอไปถึงก็ยื่นจดหมายให้คนเฝ้า เขาไขกุญแจให้เข้าไปผมลั่นดาลที่ประตู ผมเข้าทางหลังวิหาร หลังพระประธานด้านขวามือ เมื่อลั่นดาลเสร็จแล้ว ผมก็นั่งปฏิบัติกรรมฐานสลบกับเดินจงกรม

คืนแรก เวลาตอนนั้นประมาณสามทุ่ม ขณะที่อยู่ในที่มืด ๆ คนเดียวใจคิดกลัวผี คิดไปต่างๆ นานา เหมือนตอนเป็นฆราวาส ขณะที่คิดไปสติระลึกขึ้นได้ว่า ขณะนี้มีผ้าเหลืองคลุมกายอยู่ เราเป็นพระ แล้วเรามาฝึกกลัวเช่นนั้นอาจารย์ท่านต้องหยั่งรู้อีกแน่นอนเลย ผมรีบตั้งสติรีบกลับมาภาวนายุบหนอพองหนอใหม่ สลับกับเดินจงกรมจนกระทั่งถึงห้าทุ่มเศษ จึงจำวัด ตอนตีสาม ตื่นขึ้นมานั่งสมาธิเดินจงกรมต่อไปอีกครั้ง นั่งสมาธิได้สักครึ่งชั่วโมงขณะที่ภาวนายุบหนอพองหนอไปเรื่อยๆ ได้มีเหตุระทึกขวัญเกิดขึ้น

ผมได้ยินเสียงเดินเข้ามาจากทางพระประธาน ผมได้ภาวนา ยุบหนอพองหนอไปเรื่อยๆ ได้ยินเสียงเดิน แกร๊ก แกร๊ก แกร๊ก เข้ามาใกล้ ใจ

เริ่มกลัวก็ภาวนายุบหนอ พองหนอ เพื่อจะข่มความกลัวนั้น สติเริ่มหลุดๆ ขาดๆ ยิ่งเสียงดังเข้ามาใกล้ ยิ่งภาวนายุบหนอ พองหนอ ขนาดไม่มีผม (เป็นพระ) มีความรู้สึกว่าชนลุก ผมตั้งขึ้นมาทั้งหัว กลัวยิ่งสุดเลย ในที่สุดเสียงดัง แกร๊ก แกร๊ก ดังเข้ามาใกล้แล้วมาอยู่ตรงหน้า ห่างประมาณแค่มีมือเอื้อมถึงก็หยุดเดินทนไม่ได้แล้วนะ ตะบะแตก จึงล้มตาคืนดู ปรากฏว่าเป็นสุนัขสีดำ ตาแดงแปริ๊ด มองเห็นชัด ผมตกใจ สุนัขก็ตกใจมันหันหลังกลับ ผมได้ยินเสียงวิ่งไปทางหลังพระประธาน

ผมมาคิดทบทวนว่า ก่อนนั่งสมาธิเมื่อคืนตอนหัวค่ำได้ลั่นดาลแล้ว สุนัขไม่น่าจะเข้ามาได้ ผมหยิบไฟฉาย เดินตามไปดูกลัวก็กลัว ขนก็ยิ่งลุก อยู่เดินไปดูพบว่าประตูหลังวิหารเปิดอยู่ ผมก็ลั่นดาลไว้ใหม่ แล้วมานั่งสมาธิ ต่อจนถึงสว่าง พอสว่างแล้วผมได้กลับไปคณะ ๕ เพราะผมปรกตินอนที่ คณะ ๕ ฉันทเพลที่นั่น พอกลับไป พระที่ผมไปอาศัยท่านอยู่ ท่านเป็นพระมหาท่านถามว่า

“คุณ เมื่อคืนนี้เจออะไรไหม” ผมเฉยๆ ถามย้อนว่า “มีอะไรหรือ” ผมไม่ได้พูดอะไรอีก เพราะปรกติผมปฏิบัติเข้มข้น แทบไม่ได้พูดกับคนเลย ตาก็ไม่ได้ดูอะไร หูก็ไม่ค่อยได้ฟังอะไร วันหนึ่งๆ แทบจะไม่ได้พูดกับใคร ท่านถามแค่นี้ผมก็ตอบว่า “ก็ไม่เห็นมีอะไร”

เรื่องนี้ผมไม่ได้รายงานท่านอาจารย์ตอนสอบอารมณ์ เพราะกลัวว่าคนอื่นจะกลัว

ผีเมื่อยมือ เพราะบีบคอคนใจเด็ด

คืนที่สอง เข้าไปจำวัดในวิหารร้างอีก โคนอีก คืนนี้เข้าไปแล้วลั่นดาลเหมือนเดิม คืนนี้ใครเปิดไม่ได้แน่ ผมตรวจสอบแน่นอน ขณะที่มานั่งปฏิบัติเมื่อจิตเริ่มดีขึ้น สมาธิเริ่มดีขึ้น มีผีมาบีบคอ กลัวนะ ผมมานึกดูขณะที่ผีบีบคอ เริ่มหายใจติดขัด แต่ยังหายใจได้ ผมก็ภาวนายุบหนอ พองหนอ

เหมือนเดิม นึกถึงความหลังตอนที่จิตสงบ หลังจากต่อสู้ความเจ็บปวด ในวันที่เจ็ด จนความเจ็บปวดหายวับไป เราเคยยอมตายมาแล้วครั้งหนึ่ง คราวนี้เรายอมอีกสักทีไม่ได้หรือ ให้ผีมันบีบคอให้ตายไปเลย ตั้งใจ ภาวนายุบหนอ พองหนอ ยิงบีบคอแน่นเข้า ก็ยิ่งภาวนา จิตเริ่มละเอียด สมาธิเริ่มดีในที่สุด มีความรู้สึกได้ว่า ไม่ว่าผีจะบีบแน่นแค่ไหน เรายัง หายใจได้ลมยังเข้าออกได้ ผมรู้สึกเช่นนั้น

เมื่อรู้สึกเช่นนั้น ได้ระลึกถึงที่ท่านอาจารย์ให้กรรมฐานว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทุกอย่างเมื่อเกิดขึ้น มีแปรเปลี่ยนและดับไป ผมก็เอา ความรู้นี้มาพิจารณาว่า ที่ผีบีบคอเราแน่นเข้าแน่นเข้า เดี่ยวผีเมื่อยมือ ก็ คงหยุดบีบไปเอง เพราะมันเข้าตามกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แล้วมันเป็นเช่นนั้นจริงๆ พอผีบีบคอแน่นเข้าแน่นเข้า เราก็พิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ในที่สุดผีเลิกบีบคอจริงๆ พอเลิกบีบบีบรู้สึกสบาย หายใจสะดวก ผมก็ถอนสมาธิออกมาแล้วแผ่เมตตาให้ผีทันที

ผีตัวนี้ ในวันถัดมาตอนบ่ายแก่ๆ หลวงพ่อแก่ๆ รูปหนึ่ง ท่านเดิน ทางมาจากจังหวัดอุดรธานี ท่านมานั่งปฏิบัติในวิหารร้างแล้วก็มาเจอผีตัว เดียวกับผม ท่านยังมาถามผมเลยว่า คุณเห็นอะไรใหม่ข้างหน้าน่ะ ผมถาม ท่านว่า "ผีไซ้ไหม" ท่านว่า "ใช่" ผมจึงบอกลักษณะ จึงทราบว่าเป็นผีตัว เดียวกันเขามาขอส่วนบุญ ผมไม่รู้ว่า เป็นผีจริงหรือไม่ แต่ที่เห็นด้วยจิตนั้น ชัดเจนมากนี่คือเหตุการณ์ที่ผมยอมตายครั้งที่สอง แล้วผ่านไป

หลังจากนั้นมา กรรมฐานดีขึ้นดีขึ้นเรื่อยๆ ได้ไปสัมผัสอะไรแปลกๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่ฉันข้าวเพลกับท่านอาจารย์ เวลาประมาณ ๑๑.๓๐ น. ท่านรีบฉันมาก แล้วท่านบอกกับพระมหารูปหนึ่งว่า

"คุณ เดี่ยวฉันข้าวเสร็จแล้ว วันนี้ไปบวชนาคที่เพชรบุรีกันนะ" ท่านไป รถของวัดซึ่งมีเด็กหนุ่มชื่อธงชัยเป็นคนขับ พระมหา กลับมาเล่าให้ผมฟังใน ตอนเย็นว่า วันนี้หลวงพ่อบอกท่านขึ้นรถแล้วขับไหลธงชัยพร้อมกล่าวว่

“พ่อนี้มีญาณพิเศษ ขับรถให้ระวัง วันนี้จะมีอุบัติเหตุ” เสร็จแล้ว ท่านนั่งก่ายหน้าผากอยู่เบาะหลัง ไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น แล้วก็เดินทางไป ท่านมหา ก็กลัว คนขับรถชื่อธงชัยก็กลัว ได้ขับรถอย่างระมัดระวังที่สุด ในที่สุดเมื่อเดินทางถึงนครปฐม เลยไปสักนิดหน่อย หม้อน้ำระเบิด จึงหยุดรถเอาไปซ่อมกัน โลงออกกันไป ที่กลัวคือกลัวรถชน ในที่สุดเรื่องเลวร้ายได้ผ่านพ้นไป

ท่านอาจารย์ท่านรู้ทุกอย่าง ผมจึงเคร่งครัดมาก แม้กระทั่งผมทำอะไรที่ล้มเหลว ท่านรู้หมด ท่านบอกได้หมด ขอโทษนะ ผมเป็นพระด้วยความไม่รู้ ก็ยืนปัสสาวะ ท่านบอก “คุณ....เป็นพระแล้วต้องนั่ง” ผมฟังแล้วใจไม่กล้าคิดอะไรนอกกลุ่มนอกรทาง ต้องคิดเป็นพระตลอดเวลา สภาวะจิตจึงดีขึ้น ได้อาจารย์ดี เราก็ตีขึ้น

เกิดเจโตปริยญาณ

ในที่สุด ตอนท้ายๆ ของเดือน จิตเริ่มสงบขึ้น มีอยู่วันหนึ่งขณะที่ฝึกปรกตีผมมาฝึกพร้อมกับพระ และตามมาฝึกในวิหารด้วย พอฝึกแล้วผมมักจะออกจากวิหารเป็นรูปสุดท้าย มีอยู่วันหนึ่งใกล้มืดแล้ว ขณะที่คลายสมาธิออกมา ผมหันไปด้านหลัง คว้ามีพระรูปอื่น นั่งอยู่อีกใหม่ ปรากฏว่าเด็กหนุ่มคนนั้น นั่งห่างไปสักวาทางด้านหลังผม เขายกมือไหว้แล้วอ้าปากจะพูดอะไรสักอย่างหนึ่ง พอเขาจะพูดผมยกมือขึ้นบอกเขาว่า

“ไม่ต้องพูด อาตมารู้หมดแล้ว ที่โยมจะพูด” คือรู้เลยว่าเขาจะพูดอะไรและขณะเดียวกันไปเห็นภูมิหลังของเขาว่าเขาไปทำอะไรมา ผมบอกเขาว่า “ตามไปที่กุฏิ”

เขากำลังจะหนี เพราะความร้อนใจ เหตุที่เขาเข้ามาฝึกกรรมฐานเพราะต้องการดับความร้อนในใจของเขา เขาไปฆ่าคนตายแล้วหนีมา ผมสอนเขาว่า “สิ่งที่ทำไปนั้นไม่ว่าจะเป็นกรรมดีก็ตาม ไม่ดีก็ตามมีผลทั้งนั้น

ยกตัวอย่างเช่น อาตมานี้ก็ต้องชดใช้กรรม อะไรที่ทำตามมาหมด ฉะนั้น เมื่อรู้เช่นนั้น อย่าทำกรรมไม่ดี แล้วผลดีมันจะเกิด ขอให้ทำแต่กรรมดี”

เมื่อพูดเช่นนั้น เขาเอะใจว่าผมไปรู้เรื่องของเขาได้อย่างไร เขาจึงขอสมัครตัวเป็นศิษย์ติดตามผมตลอดไป ผมบอกไม่ได้หรอก เพราะต้องสัปดาห์กลับไปสอนนักศึกษา ถ้ากรรมยังไม่หมด ผมคงจะอยู่เป็นพระต่อไปไม่ได้ ในที่สุดเด็กหนุ่มคนนั้นได้ไปตามทางของเขา จนถึงขณะนี้ไม่ได้พบกันอีกเลย นี่คือการไปรู้จิตใจคนอื่น

เมื่อมีบุญ เจ้าหนี้จึงมาทวง

ในตอนท้ายๆ ของเดือน กรรมต่างๆ ที่เราทำตามมาทั้งหมด จะเป็น นกหนูไก่ อะไรต่างๆ ตามมา ในสมัยเป็นเด็กผมชอบเล่นกัน มีเด็กเล็กๆ มาก สมัยสงครามโลก เด็กเล็กๆ เขาอพยพไปบ้านนอก เราไปจับลูกนก ลูกกา มาใส่ในลัง เล่นกับมัน ขณะที่ผมฝึกกรรมฐาน แม่มันมาตามทวงหนี้ มาร้องอยู่ทั้งวัน มองด้วยตาไม่เห็น แต่ได้ยินเสียงร้องทั้งวัน วันนั้นเข้ากรรมฐานไม่ได้เลย ผมแผ่เมตตาให้เขาไป เขามาวันเดียวหมดเวรกัน

แมวที่เราเคยจับโยนต้นไม้ เพื่อจะดูเล็บเขาสวย ความชนสมัยเด็ก จับแมวโยน ใหลมันกางเล็บจับต้นไม้ วันหนึ่งขณะที่ผมเดินจงกรมอยู่ มีพระตั้งหลายรูป มีแมวตัวหนึ่งมาตะกายขาผมอยู่สองวัน แสบไปหมด ผมยอมใช้หนี้ หนีไม่พ้น ถ้าหนีต้องเป็นหนี้อยู่อีก ผมคิดว่า

“อยากทำก็ทำไปเลย” ต้องยอมให้เขา สองวันนั้นผมต้องใช้หนี้ให้เขาไป

สมัยเด็กๆ ผมชอบขูดงูเห่าตัวดำๆ เขาตามมาทวงหนี้ ขณะเดินจงกรมเขาเลื้อยผ่านหน้า ตกใจ สมาริหลุด ต้องแผ่เมตตาให้เขาไป ดังนั้น กรรมต่างๆ ที่เราทำไว้ มันมีจริง และตามมาได้เมื่อเรามีบุญ เขาจะมาทวงคืนผมไม่หนีเลย พยายามใช้ให้เขาให้หมดไป

ด้วยแรงอธิษฐาน

ผมฝึกปฏิบัติไปสมาธิดีขึ้นเรื่อย ๆ ผมปฏิบัติจนครบ ๓๐ วัน ผมอธิษฐานไว้ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มปฏิบัติว่า

“ผมจะทำเต็มที่ ๓๐ วัน ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น” แปลกนะ แรงอธิษฐานเป็นจริงครบ ๓๐ วันแล้ว พอวันที่ ๓๑ เข้าสมาธิอย่างไรมันก็ไม่เข้า พยายามแล้วพยายามอีกก็ไม่เข้า เห็นได้ชัดว่าสัจจอธิษฐานมีจริง ดังนั้นจะไปพูดอะไรกับใครต้องระวัง ต้องรับผลนั้นแน่นอน หลัง ๓๐ วัน ผมยังปฏิบัติต่อไปเรื่อย ๆ

วันหนึ่งหลังการฝึกปฏิบัติผมกลับมาที่กุฏิ เดินมาเจอพระรูปหนึ่งท่านยกมือไหว้ผม ผมก็ยกมือไหว้ท่าน ผมตกใจ เพราะผมบวชได้สักเดือนกว่า ๆ เท่านั้นเอง ทำไมท่านมาไหว้ผม คุณกันจึงทราบที่ท่านบวชมา ๘ พรรษา แล้วผมจึงขอมาท่าน ท่านคุยกับผม พลาทงหีบพระเครื่องที่อยู่ในย่ามออกมาให้คุณเป็นเหรียญ เป็นพระผง เป็นเนื้อว่าน หีบมาอวดผม ทีละองค์ ทีละองค์ผมไม่คิดอยากได้เลย ขณะที่ท่านหีบมาอวด ผมคิดในใจว่า “พระสงฆ์องค์นี้ไปไม่รอด ถึงจะบวชมา ๘ พรรษา ก็ไปไม่รอด” ท่านหีบมาทีละองค์ในที่สุดได้หีบเหรียญหลวงพ่ोजินเป็นเหรียญเงิน ขณะที่ผมดูผมเห็นองค์จริงของหลวงพ่ोजิน ท่านอยู่ในเหรียญ ผมเห็นท่านชัดด้วยตา โดยไม่ได้คิดอะไรผมพูดว่า “เหรียญหลวงพ่ोजินนี้ ท่านเก็บไว้ไม่อยู่หรอก ในที่สุดท่านต้องเอามาให้ผม” ผมไม่ได้สนใจ ดูผ่าน ๆ ไปแล้วผมลาท่านไป

ต่อมาเมื่อผมลาสิกขาแล้วได้กลับไปสอนหนังสือที่ มช. อยู่เกือบสองปี พระสงฆ์รูปนั้นไปพบผม เอาเหรียญหลวงพ่ोजินนี้ไปมอบให้ผม จริงดังที่ผมพูดไว้

เมื่อประพุดดี ย่อมเป็นฤกษ์ดีมงคลดี

เมื่อบวชอยู่ได้ ๑ เดือนกับ ๑๓ วัน ผมไปเรียนท่านเจ้าคุณอาจารย์ถามท่านว่า “ในศาสนาพุทธเรานี้ ไม่มีฤกษ์ยามใช้ไหมครับ” ท่านรับว่า “ใช่” ผมจึงพูดว่า “ฉันผมกำหนดสีกเองได้ไหม” ท่านตอบว่า “ได้” เสร็จแล้วผมได้กำหนดสีก วันสีก (วันลาสิกขา) ปกติทั่วไปจะมีพระหลายองค์นั่งสวดอะไรๆ พระอาจารย์ท่านจะเทศน์ ท่านจะแจกหนังสือหลายเล่ม

วันที่ผมสีก มีแต่ผมกับท่านอาจารย์เพียงสององค์ ผมนั่งมองไปรอบๆ คิดว่า พระรูปอื่นไม่มา แล้ววันนี้เราจะได้สีกหรือไม่ สิบกว่านาที่ท่านได้ถามว่า “คุณจะสีกหรือ” ผมยืนยันกับท่านว่าจะสีก ท่านจึงพูดประโยคดังกล่าวว่า “สิ่งที่ได้ไปนั้นเป็นของดีของวิเศษ ให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต” ผมรับปากกับท่านแล้วนั่งมองว่าพระรูปอื่นยังไม่มาแล้วจะสีกได้อย่างไร ท่านอาจารย์ก็นั่งเฉยไม่ว่าอะไร ผมจึงถามท่านว่า

“ท่านเจ้าคุณอาจารย์ครับ วันนี้ผมจะได้สีกไหม” ท่านว่า “นี่ไง สีกแล้ว” ท่านพูดแค่นั้น ผมจึงกราบลาท่านไปเปลี่ยนเสื้อผ้าออกจากวัด

ตอนนั้นน้ำหนักลดไป ๕ กก. เพราะฉันแคว้นละ ๑๐ ช้อนแค่นั้น ที่ดีที่สุดนั่นคือสิ่งที่ท่านบอกว่า “สิ่งที่ได้ไปนั้นเป็นของดีของวิเศษให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต” ของดี คือ สติที่เจริญเป็นมหาสติ ส่วนของวิเศษคือญาณและอภิญญาต่างๆ นั่นเอง

ทั้งหมด ที่เล่ามาคือวิธีการและความเป็นมาที่ผมไปพบเส้นทางสายเอกราช

บทที่ ๒ วิเคราะห์แง่วิทยาศาสตร์

ก่อนอื่นผมจะวิเคราะห์ถึงวิชาที่ดีที่สุดในโลก ๒ วิชา คือวิชาสมถกรรมฐานกับวิชาวิปัสสนากรรมฐาน สมถะคืออุบายทำจิตให้สงบ จะเป็นวิธีใดก็ได้แล้วแต่ แต่ตามที่เขายกไว้ในหนังสือพุทธธรรมคือ กรรมฐาน ๔๐ แล้วแต่จะเหมาะกับจริตของแต่ละคน จะใช้วิธีหายใจเข้า พุท หายใจออก โธ หรือจะสัมผัสมาอะระหัง หรือจะยุบหนอพองหนอ กว่ามือหงายมือ เฟ้งกลืน ต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นอุบาย ที่ทำให้จิตสงบ ทำได้ทั้งนั้น เลือกให้เหมาะกับจริตของตน

ตามปกติจิตเป็นพลังงานที่เคลื่อนที่ได้เร็วมาก ความเป็นพลังงานของจิตนี้ เครื่องมือในปัจจุบันยังตรวจสอบไม่ได้ ความถี่คลื่นจิตละเอียดมาก มีการเกิดดับคล้ายพลังงานไฟฟ้า เป็นพลังงานอมตะ และเปลี่ยนคุณภาพได้ สิ่งที่ดีที่สุดของพลังงานจิตนี้คือ มีธาตุรู้ อยู่ในตัวของมันเองโดยอัตโนมัติ

หน้าที่ ๓ ประการของจิต

๑. รับสิ่งกระทบเข้าปรุงแต่งเป็นอารมณ์
 ๒. สร้างร่างกายผ่านระบบประสาทสมอง โดยสมองเป็นเครื่องมือให้จิตใช้ทำงาน
 ๓. สะสมผลของการกระทำ เหมือนคอมพิวเตอร์ ที่เก็บข้อมูลได้
- มักสงสัยกันว่า ทำไมคนที่ปฏิบัติสมถะและวิปัสสนากรรมฐานแล้วไม่ประสบผลสำเร็จ ผมวิเคราะห์ได้ดังนี้

ยอดคนจึงเอาชนะยอดมาร (นิเวศธรรม) ได้

ท่านเจ้าคุณโชดก บอกผมในวันแรกเลยว่า "คุณ คนที่เขาได้ธรรมะของพระพุทธองค์ ล้วนแต่ยอมเอาชีวิตเข้าแลกทั้งนั้น" เมื่อนั่งสมาธิ เริ่มมีอาการปวดขา เราเริ่มขยับกาย พอปวดก็ขยับ พอปวดก็เปลี่ยนอิริยาบถทุกครั้ง

สมาธิจะหลุด มักจะมาติดที่ด้านอย่างนี้ คือไม่อดทนไม่ยอมต่อสู้กับ
ความเจ็บปวด

ผมมานึกถึงพระสุปฏิปันโนหลายรูป ท่านผ่านวิฤตต่าง ๆ มากมาย เช่น หลวงปู่ธรรมชัย ท่านเดินธุดงค์ในป่า เสือมาประจัญหน้าแทนที่จะเดินหนี ท่านเดินเข้าไปให้เสือกิน ในที่สุดไปพบพระรูปหนึ่งนั่งสมาธิอยู่ จะเห็นได้ว่าท่านยอมตายเพื่อธรรมะของพระพุทธองค์แล้วท่านจึงสอบผ่าน

ท่านพระอาจารย์เปลี่ยน ท่านอยู่อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ท่านเคยเจอเสือ ท่านไม่กลัว ล้วนเป็นตัวอย่างของพระสุปฏิปันโน ที่มีปฏิปทาเอาชีวิตเข้าแลกธรรมะของพระพุทธองค์ทั้งสิ้น นี่คือจุดที่พิสูจน์จิตใจว่าจะผ่านหรือไม่ผ่านอยู่ตรงนั่นเอง

อย่ารอให้สายเกินไป

บางคนเข้าใจผิดคิดว่ายังไม่ถึงเวลาของตัวเอง เพราะยังหนุ่มแน่น ยังไม่ถึงเวลาปฏิบัติธรรม รอไว้แก่ก่อน เกษียณก่อน ถือว่าคิดผิดถนัด เพราะร่างกายของเรานี้เป็นเครื่องมือให้จิตได้ใช้พัฒนา ขณะที่ร่างกายยังแข็งแรง มีพลัง อวัยวะยังสมบูรณ์ ยังทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่เราไม่รีบใช้เราไปใช้เมื่อแก่ ฉะนั้นจะทำอะไรไม่ได้เต็มที่ ทำไปก็ปวดเมื่อยทำๆไป เดียวก็ปวดเมื่อย ดังนั้นมันจะทำได้ไม่ดี ร่างกายที่แก่แล้วเหมือนรถเก่าๆ เอาไปบรรทุกอะไรก็ยากลำบาก คนหนุ่มสาว เปรียบเหมือนรถที่เพิ่งถอยออกมาใหม่ๆ จะใช้ทำอะไรก็มีประสิทธิภาพดี ดังนั้นขอให้รีบปฏิบัติเสียแต่วันนี้ จะได้อะไรมากมาย ฉะนั้นใครที่คิดจะไปปฏิบัติธรรม เมื่อแก่ถือว่าการกำลังคิดผิด ขอให้เริ่มต้นตั้งแต่นี้

อีกสิ่งหนึ่งที่ผมวิเคราะห์ออกมา คือการที่ผมไปรู้ว่า ทำไมเหรียญหลวงพ่ोजินท่านจะมาอยู่กับผม หรือผมไปรู้ว่าเด็กหนุ่มคนนั้นไปฆ่าคนมาแล้วหนีมาดับร้อน ทำไมผมจึงรู้ได้ ผมวิเคราะห์ดูจึงเข้าใจว่า ถ้าเราทำ

จิตของเราให้เป็นสมาธิ จนเข้าอัปนาสมาธิได้ (สมาธิมี ๓ ระดับ คือ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ และสูงสุดคือ อัปนาสมาธิ) เมื่อเราเข้าถึงอัปนาสมาธิได้ จิตไม่ปรุงแต่งอะไรเลย แต่สติจะอยู่อย่างบริบูรณ์ สติสมบูรณ์มาก ไม่ปรุงแต่งสิ่งกระทบใดๆ เลย ตามหน้าที่ของจิตข้อหนึ่งรับสิ่งกระทบเข้าปรุงแต่ง แต่พอเราเข้าอัปนาสมาธิได้ ไม่มีการรับสิ่งกระทบภายนอกมาปรุงเป็นอารมณ์ ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เกิดฉานเมื่อใดที่จิตออกจากฉานก็เป็นอภิญญาเช่น รู้ใจคน รู้เหตุการณ์ในอนาคต

ความเจ็บปวดทั้งหลายไม่ได้อยู่ที่ร่างกาย เหตุที่รู้ว่ามันไม่ได้อยู่ที่ร่างกาย เพราะเมื่อจิตไม่ปรุงแต่งแล้วจะไม่มี**ความเจ็บปวด** ความรู้นี้เป็นความรู้ที่อยู่เหนือระบบประสาทสัมผัส เหนือวิทยาศาสตร์ทั่วไป เราเรียกว่า เมต้าฟิสิกส์ (Metaphysics) ถือเป็นความรู้ที่แท้จริง ที่เราเรียนกันมาจนจบปริญญาเอกหรืออื่นๆ ยังถือว่ารู้เพียงผิวเผิน มิใช่ความรู้ที่แท้จริง เป็นแค่สถานะเท่านั้น ความจริงปรมาตถ์ต้องเป็นเมต้าฟิสิกส์ จิตมีธาตุรู้ตามธรรมชาติของจิต ธรรมชาติตัวนั้นแหละที่รู้จริง ดังนั้นการที่เราเข้าถึงอัปนาสมาธิ เมื่อจิตไม่ปรุงแต่ง **ความเจ็บปวดก็ไม่มีเลย** เป็นธรรมดาเช่นนั้น

ความรู้นี้นำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ เมื่อเราปวดศีรษะ ถ้าคิดแบบวิทยาศาสตร์จะหาเหตุที่ทำให้ปวดศีรษะ ว่าเกิดจากไปดื่มเหล้าหรืออดนอนหรือความเครียด ที่ทำให้ปวดศีรษะ แล้วก็ทานยาระงับอาการปวด แต่ความจริงเหล่านี้ยังผิดเพราะ เหตุที่อ้างมาทั้งหมดเป็นสถานะเหตุ เป็นเหตุที่เกิดขึ้นชั่วขณะ การทานยาระงับปวด คือการระงับความเชื่อมโยงระหว่างระบบประสาท ที่จะส่งกระแสความรู้สึกที่ไม่ดี ทำให้รู้สึกปวด ยาระงับตรงนั่นเอง แต่ถ้าเรารู้จริงจะรู้ว่า การปวดศีรษะเกิดจากการรับสิ่งกระทบที่ไม่ดี เข้ามาปรุงแต่งทำให้เราปวดศีรษะ ถ้าเราดับได้ ตามกฎไตรลักษณ์ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ที่ในศาสนาพุทธสอนไว้ เป็นกฎธรรมชาติ เมื่อปวดศีรษะพิจารณาตามนี้ เมื่ออาการดับลงก็ไม่ต้องทานยาแก้ปวด ลองพิสูจน์สิครับ

นี่เป็นกรณีหนึ่งที่พิสูจน์ว่า ความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ เป็นความรู้เพียงผิวเผิน แต่เมื่อเราเข้าสู่สัจธรรมลึกๆ แล้วจะรู้ว่าของดีกว่ายังมีอยู่ นี่เป็นตัวอย่างหนึ่ง

ผ่าตัดโดยไม่ใช้ยาชา.....อัปนาสมาธิ

บางกรณีเคยได้ยินว่า มีพระบางรูป ท่านเข้ารับการผ่าตัดในโรงพยาบาล โดยไม่ต้องฉีดยาชา ให้แพทย์ผ่าตัดสดๆ ไปเลย เราทำอย่างนั้นไม่ได้เพราะยังมีความคิดปรุงแต่งเต็มที่ เข้าไปผ่าตัดก็ยังปวด เอามิดมมารีดเนื้อคงทนไม่ได้ แต่พระท่านทนได้ เพราะท่านเข้าสมาธิลึก เมื่อผ่าตัดเสร็จ ท่านก็ถอนสมาธิกลับมาสู่สภาวะปกติ นี่เป็นการใช้ความรู้ขั้นสูง

การเจ็บปวดความทุกข์ทั้งหลาย ความสุขทั้งหลาย มันไม่ได้อยู่ที่ร่างกายแต่อยู่ที่ใจของเรา ถ้าใจไม่ปรุงแต่ง จิตสงบ สงบแล้ว ก็สบาย เบบความ สุขแท้จริงอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่ความสุขเนื่องจากการได้ยินเสียงเพลง ดูภาพยนตร์ หรือดูภาพสวยงาม หรือความสุขจากการนอนที่นอนใหญ่ เหล่านี้เป็นความสุขแค่นิดเดียว ยังมีความสุขที่ละเอียดประณีตมากกว่านั้น

การรู้จักคนอื่น ถ้าหากท่านเข้าอัปนาสมาธิได้ บางคนทำบ่อยๆ เขาเรียกว่าฌานสมาบัติ คือไม่รับสิ่งกระทบใดๆ จิตที่เข้าอัปนาสมาธิได้ จะเป็นจิตที่ละเอียดอ่อน หลักธรรมเรียกว่าเป็นจิตที่อ่อนสลวย ซึ่งสามารถรู้ความคิดคนอื่นได้ เจโตปริยญาณ จะเกิดขึ้น ไปรู้ภพภูมิกำเนิดแต่หนหลังได้ เรียกว่าบุพเพนิวาสานุสสติญาณ ไปรู้กฎแห่งกรรมซึ่งเป็นกฎของเหตุและผลตามหลักวิทยาศาสตร์ โดยที่ถ้าเหตุกับผลสัมพันธ์กัน และระบบประสาทของเราสามารถวิเคราะห์ได้ เช่นเมื่อเราทำงานวิจัยจะเป็นปริยญาตรี โท เอก ก็ตามจุดมุ่งหมายของงานวิจัยคือหาเหตุกับผลให้เชื่อมโยงกันให้ได้ แค่นั้นเองนำไปสู่ความจริงปรากฏขึ้น เช่นเดียวกันในสิ่งที่ระบบประสาทเข้าไม่ถึง คือสิ่งที่ใช้จิตสัมผัสก็มีเหตุกับผลยืนยันกัน ดังนั้นกฎแห่งกรรมนั้นมิจริง แต่จะลึกซึ้งเกินกว่าที่ระบบประสาทของเราจะเข้าไปรู้ได้ เรารู้ได้เพราะจิตละเอียดถึงขั้น

นั้นและอภิญญา(ญาณโลกีย์) เกิดขึ้น ทุกคนมีสิทธิ์ทำได้

ทำไมพวกโยคี ที่ปฏิบัติสมถกรรมฐาน (บำเพ็ญตบะ) เมื่อจิตสงบก็เกิดสัมผัสอัตโนมัติในมิติต่างๆ ลองถามดูว่าเทวดามีจริงไหม?

งามแท้เทวดา.....อย่าไปสนใจ

จากที่ผมเคยเป็นอาจารย์ถวายความรู้ให้พระในมหาวิทยาลัยสงฆ์ ผมเคยถามพระนิสิตที่เรียน ว่าท่านสวดบทอัญเชิญขุมนุมนุเทวดา ที่ว่า "สักเคคาเม จะรูเป...." ถามว่าท่านสวดนั้นท่านเคยเห็นเทวดาจริงๆ ไหม ท่านว่าไม่เคยเห็น ผมถามว่าไม่เคยเห็นแล้วท่านสวดไปได้อย่างไร ทำอะไรต้องมีเหตุผล ไม่ใช่สวดไปเรื่อย ๆ ท่านบอกว่าท่านไม่เคยเห็น แต่สวดตามๆ กันมา

เทวดามีจริง เมื่อใดก็ตามที่จิตของเราละเอียดพอจะไปได้สัมผัสในมิติต่างๆ ถ้าจิตละเอียดถึงขั้นจาทุมหาราชิกา จะได้ไปสัมผัสเทวดาภูมินั้น ถ้าละเอียดไปถึงขั้นดาวดึงส์ จะไปสัมผัสเทวดาภูมินั้น สิ่งเหล่านี้เป็นไปได้ อยู่ที่เรปฏิบัติตัวของเราเองถึงหรือไม่

ในการฝึกปฏิบัติของผม มีอยู่วันหนึ่งที่ได้ไปเห็นเทวดา ตอนแรกผมไม่เชื่อตัวเอง พอขึ้นไป เห็นท่านนั่งอยู่หน้าวิมานองค์งามมาก เนื้อละเอียดมาเทียบเนื้อเทวดากับเนื้อผมเอง ท่านละเอียดกว่าของผมร้อยเท่า จากการเป็นนักวิทยาศาสตร์ เราเข้าใจคำว่า Intrinsic property เปรียบเหมือนเอาผ้าแพรเนื้อดีจากเมืองจีนที่ถวายฮ่องเต้เทียบเนื้อกับของเราก็อ่อนกระสอบปานที่ใส่ข้าวสาร ปานนั้น วันที่ผมเห็นองค์ท่านสีชมพูนั่งอยู่หน้าวิมาน ผมไม่เชื่อว่าเป็นเทวดา นึกว่าเป็นอุปาทาน ผมผ่านไปแล้วเหลียวหลังไปดู ท่านยิ้ม พอท่านยิ้มเราดีใจ ความถี่ของคลื่นจิตเปลี่ยน สมารถหลุด ตกลงมา (จากสวรรค์)

คืนนั้นสองทุ่มไปรายงานท่านอาจารย์ ท่านว่า "สิ่งที่เห็นไม่ใช่ของดีหรือก อย่าไปสนใจ ให้กำหนดเห็นหนอ เห็นหนอ แล้วจะหายไปเอง"

คำว่าเห็นหนอ เห็นหนอ คืออะไร ผมเพิ่งมาเข้าใจภายหลัง ตอนที่ปฏิบัติยังไม่รู้นั้นคือวิธีหรืออุบายที่จะเรียกสติกลับคืนมา ไม่ว่าจะป็นรู้หนอ รู้หนอ ได้ยินหนอ ได้ยินหนอ หรือเวลาฉัน เรามักจะเกา พอเกาปั๊บสมาธิ หลุดทุกทีเลย บางทีคันที่หน้า เรามักจะเกา แต่ถ้าเรากำหนด คันหนอ คันหนอ เมื่อเรารู้กับมันได้อาการคันจะดับไปเอง สิ่งเหล่านี้เป็นมาร เป็นบททดสอบ เป็นคำถามให้เราแก้ ถ้าเราแก้ไม่หลุดแล้วเอามือเกา ก็ไม่ผ่านต้องกำหนด คันหนอ คันหนอ แล้วจึงจะผ่าน

ดังนั้นเทวดามีจริง เมื่อ ๒-๓ วันนี้มีเพื่อนคนหนึ่ง เขียนเรื่องเทวดาในแดนดาวดิงส์ส่งไปให้ เขาเขียนว่า ในแดนดาวดิงส์มีเทวดาผู้ใหญ่องค์หนึ่ง ชื่อท้าวสักกะเป็นพระอินทร์ แล้วมีบริวาร อีก ๓๒ องค์ เขาเขียนอีกหลายอย่าง ผมอ่านแล้ววิเคราะห์ตามหลักกรรม ถูกต้องทั้งหมด แต่ผมไม่ได้สนใจอะไรมาก เพราะเทวดาทั้งหลายเหล่านั้นเขามีทุกข์ สุขเหมือนเราแต่เขาละเอียดอ่อนกว่าเราเท่านั้นเอง เขามีอายุขัยเหมือนเรา แต่ละเอียด (ยาวนาน) กว่าเรา ผมจึงไม่ค่อยสนใจเรื่องเหล่านี้ถ้าไปพูดกับนักวิทยาศาสตร์เขาจะต้องว่าเราเพี้ยน ผมยอมรับว่าผมเพี้ยน เพราะไปรู้ในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้ คนส่วนใหญ่ไม่รู้สิ่งเหล่านี้ ผมนั้นเป็นคนที่ไม่เชื่อง่าย อะไรที่พูดลอย ๆ ไม่เชื่อ การที่ไปรู้ว่าจิตคนอื่นคิดอย่างไร เราต้องทำจิตของเราให้ละเอียดโดยเข้าฌานสมาบัติให้ได้ ทุกคนเมื่อเข้าฌานสมาบัติได้ ก็สามารถหยั่งรู้ได้เมื่อถอนจิตออกจากฌาน

มิจนสมาธิ อโยาริลอง

บางคนเอาความรู้พวกนี้ มาเป็นอาจารย์ใบ้หวยก็มี ผลจากการฝึกสมถกรรมฐาน บางคนไปเห็นตัวเลข มีอาจารย์คนหนึ่งฝึกสมถกรรมฐานเห็นตัวเลขวิ่งออกมา จึงไปบอกภรรยาและเพื่อนอาจารย์ไปซื้อหวยถูก ครั้งที่ ๒ เห็นอีกบอกอีกก็ถูกอีก คราวนี้เกิดบอกต่อปากต่อปาก มีคนโทรศัพท์มา

ถามที่บ้านเลยไม่เป็นอันฝึกสมาธิต่อไป มีแต่คนถามว่า “งวดหน้าเลขอะไร” อาจารย์คนนี้มาถามผมว่าเขาจะอย่างไรดี และมีคนทำนายว่าเขาจะเป็นเจ้าสำนัก ผมบอกว่าเป็นเจ้าสำนักใบหวนนะสิ แล้วคุณจะตายเพราะถูกเจ้ามือเก็บ ผมบอกเขาให้เลิก และอย่าซื้ออีกต่อไป ถ้าเรามีโชค ไม่จำเป็นต้องซื้อลอตเตอรี่ มีวิธีมาเอง ผมก็เห็นตัวเลขชัดแต่ไม่เคยซื้อ หลังจากออกจากวัดมา ไม่เคยซื้อลอตเตอรี่เลย เหตุที่ไม่ซื้อเพราะ ผมคิดว่า การทำบุญไม่จำเป็นต้องมีเงินอย่างเดียว ทำบุญอย่างอื่นดีกว่าเงินตั้งเยอะ สิ่งเหล่านี้เป็นกิเลสอบายมุขและจากปัญญาที่เกิดจากการฝึกวิปัสสนากรรมฐาน ทำให้เห็นชัดว่า คนที่เป็นหนี้สังคม มีลักษณะเป็นพวกที่ชอบซื้อลอตเตอรี่ ซื้อไปซื้อไปโอกาสที่จะได้ตอบแทนมายากเหลือเกิน ถ้าคนไม่ทำเหตุมาก่อนไม่มีทางถูกลอตเตอรี่ต้องใช้หนี้แผ่นดิน และลักษณะของคนประเภทนี้ เป็นพวกที่รอรับจากสังคมคอยคิดว่าจะได้สิทธิอะไร เงินอะไร ค่าตอบแทนอะไร จากสังคม และพวกนี้จะถูกดึงเงินจากกระเป๋าโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ลอตเตอรี่นี้เป็นวิธีหนึ่งที่เงินถูกดึงออกไปโดยไม่รู้ตัวนี่คือการใช้หนี้ เป็นหนี้กรรมทำไว้ในอดีตชัดเจนเลย ผมจึงไม่คิดซื้อลอตเตอรี่นั่งสมาธิพอจิตสงบ ไม่ต้องวิปัสสนา แค่มงอ พอจิตสงบก็จะเข้ามิตिवกนี้รับมิตिवกนี้ เช่นไปเห็นเทวดาเป็นต้น

สงสารตัวเองที่หลงทางในสังสารวัฏ

ครั้งหนึ่ง ผมไปเห็นภพภูมิที่เกิดมา มองไปสุดตาทิพย์ ตาทิพย์ยาวกว่าตานี้มากนะ สุดตาทิพย์แล้ว ยังมองไม่จบภพชาติที่เราเวียนเกิดจนถึงปัจจุบันเราเป็นอะไรต่างๆ มาเยอะเลย ผมเห็นแล้วน้ำตาไหล ไม่ใช่ไหลเพราะเกิดปิติ แต่เพราะเกิดความสมเพชตัวเอง เพราะสิ่งต่างๆ ที่ปรากฏให้เราเห็นด้วย ปุเพนิวาसानุสสติญาณ คือเครื่องประจานความโง่ของเรา โง่จริงๆ เลย ที่ต้องมาเกิดภพแล้วภพเล่า เรียงเป็นลำดับ เหมือนเอาอะไรมาเรียงให้เราดู จนสุดตาทิพย์ยังดูไม่หมด นั่นคือชีวิตที่เราเกิดมาเป็นอย่างนั้นเอง

นี่เพียงแค่อึดสงบ ยังไม่ได้ใช้ปัญญาทางวิปัสสนา เราก็ไปเห็น คนที่ฝึกเฉพาะสมณะยังไม่ไปฝึกวิปัสสนา พวกนี้จะหลง เช่นหลงเป็นอาจารย์ใบ้ หว่ยหลงซ้อลตเตอร์ หลงเป็นหมอดู เพราะพวกนี้จะรู้หมดว่าใครเป็นอย่างไร บางคนไปหลงเล่นคาถาอาคม เหล่านี้มีจริง แต่เป็นเรื่องไม่ดี พระพุทธเจ้า ท่านห้ามไม่ให้เอาสมาธิไปใช้ในทางที่ผิดที่เรียกว่ามิจฉาสมาธิ เพราะนำไปสู่ความเสื่อม

เมื่อสองเดือนก่อน ผมได้พบกับโปรเฟสเซอร์จิน จากเมืองจีน เพราะภาควิชาฟิสิกส์มช. อาจารย์ของเราพัฒนาเลเซอร์ จึงเชิญโปรเฟสเซอร์จินมาเมืองไทย คนจีนที่เล่นกำลังภายใน มีพลังฝ่ามือนั้นมีจริง จินก็แสดงให้เห็นถึงพลังภายใน ที่แสดงออกในรูปของความร้อน เอาจอคล้ายโทรทัศน์ตั้งวัดได้ว่า ขณะนี้พลังออกมาเท่าไร เห็นได้ชัดเจนว่ามีจริง การใช้พลังสมาธิไปใช้เช่นนั้น พระพุทธเจ้าท่านว่าเป็นมิจฉาสมาธิ ไม่ควรใช้ ในครั้งพุทธกาล มีพระสงฆ์เหาะไปเอาบาตรไม้จันทน์ท่านยังดำหนิ แต่ถ้าถามว่า พระพุทธเจ้าแสดงอิทธิปาฏิหาริย์หรือไม่ ตอบว่าท่านแสดงหลายครั้ง โดยเฉพาะตอนที่มิหัวหน้าโยคีสามคน ชื่อ อูรูเวลกัสสปะ นทีกัสสปะและคยาก็สสปะ ที่มีบริวารมาก ๆ มาลองทดสอบปัญญาของพระพุทธเจ้า โดยไม่ยอมเป็นศิษย์ดังนี้จะเห็นว่า ท่านแสดงเมื่อท่านจำเป็นเท่านั้น ใช้ปราบพวกมิจฉาทิฎฐิ ให้หันมายอมรับนับถือปัญญาในพุทธศาสนา

ถ้าถามว่าคนที่เล่นทางสมณะ มีอิทธิปาฏิหาริย์หรือไม่ ก็ตอบว่ามี แต่พระพุทธเจ้าท่านแนะนำไม่ให้เล่น และผมก็แนะนำไม่ให้เล่น เพราะมันไม่มีประโยชน์เท่าไร มีประโยชน์แค่ชั่วขณะ ไม่มีประโยชน์ที่แท้จริง ปาฏิหาริย์ที่แท้จริงคือต้องพัฒนาญาณหรือปัญญาขึ้นมา ใช้ปัญญานั้นสอนคนเห็นผิดให้เปลี่ยนมาเป็นเห็นถูกจะดีที่สุด (อนุศาสน์ปาฏิหาริย์)

การพัฒนาญาณไม่ยากหรอกครับ เมื่อจิตเข้าเป็นสมาธิ จะมีสมาธิอยู่ ๓ ระดับ คือ ขณิกสมาธิ เวลาทำงาน ดูหนังสือสอบ ใช้สมาธิระดับต้นนี้

อีกอันหนึ่งเป็นอุปจารสมาธิ เป็นสมาธิชั้นกลาง วิธีพัฒนาญาณให้เกิดกับจิต (ญาณคือปัญญาหรือความรู้ จะเกิดกับจิตเป็นปัญญาเห็นแจ้ง (Insight) ส่วนปัญญาที่เกิดจากสมองเรียกว่า Intelligence จึงต่างกัน) การพัฒนาปัญญาให้ เกิดกับจิตต้องใช้อุปจารสมาธิ แต่ถ้าเรามีปัญหาต้องการหนี เช่นหนีความ ทุกข์หนีการปรุงแต่งอารมณ์ไม่ดีต่างๆ ของจิตใจ เราเข้าอัปนาสมาธิ (สมาธิขั้นสูง) ทำให้ไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น สบายอย่างเดียว สบายเช่นนั้น ทำคนหลงกันมาก เพราะนี่กว่าเข้านิพพานเป็นอรหันต์ไปแล้ว เช่นพวก พรหมต่างๆ

เดินทางผิด หลงติดฉนวน

พวกที่เล่นฉนวนถ้าเล่นไม่ดีไม่เข้าใจไม่ใช่ปัญญาถ่องแท้ จะไปติดเป็นพรหม เย้ยไปเลย มีพรหมชั้นเดียวที่โศกคือ ชั้นสุทธาวาส ซึ่งเป็นรูปพรหมห้าชั้น สุดท้ายเป็นพวกพระอนาคามี ที่ท่านยังไม่สำเร็จ ไปติดอยู่สุทธาวาส ท่านจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว ท่านจะเข้านิพพานเลย ส่วนนอกนั้น เป็นพรหมที่ ต้องกลับมาเกิดอีก

ที่ผมไม่แนะนำให้เล่นฉนวน และพระพุทธเจ้าท่านก็ไม่แนะนำ เพราะมี อาจารย์ของเจ้าชายสิทธัตถะสองท่าน ชื่ออุทกดาบส รามบุตรกับอาหาร ดาบส กาลามโคตร ตอนเจ้าชายสิทธัตถะออกบวช ได้ฝากตัวกับอาจารย์ สองท่านนี้ ในที่สุด สองท่านนี้ไม่สำเร็จ เจ้าชายสิทธัตถะจึงแยกไปบำเพ็ญ เพียรตามลำพัง ตอนที่ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าใหม่ๆ ท่านระลึกถึงอาจารย์ทั้ง สองท่าน อยากจะไปโปรด พอนึกถึงก็ทราบได้ทันทีว่า ท่านหนึ่งไปเกิดเป็น อรูปพรหมเกือบสูงสุด อีกท่านไปเป็นอรูปพรหมสูงสุดท่านจึงดำริว่า “ฉิบหาย จากความดีทั้งสองท่านเลย” เพราะท่านไปเสวยความสุขจากอรูปพรหม ซึ่ง เวลานั้นไม่ได้ ตัวอย่างเช่นที่ผมเล่าว่า เราเข้าอัปนาสมาธิ ๓ ชั่วโมง นั้น รู้สึกเหมือนแค่ขณะจิตเดียวเท่านั้นเอง ยิ่งไปถึงอรูปพรหม ตัวเลขในเมือง

มนุษย์ไม่รู้จะเอาอะไรมานับ ต้องสมมติอะไรสักอย่างหนึ่งมานับ เขาเรียกเป็น กัป เป็นมหากัป เป็นอสงขยกัป

ดังนั้นถ้าเล่นสมถะแล้วไม่ใช่ปัญญาพิจารณาโดยวิปัสสนา จะหลงทาง ติดพวกนี้ ซึ่งส่วนใหญ่โชคไม่ดี เว้นแต่ติดรูปพรหมชั้นสุทธาวาส จึงจะดี เป็นพระอนาคามี เข้านิพพานได้ คนที่เล่นสมถะอย่างเดียวไม่ดีท่านอาจารย์ ของผมจึงแนะนำให้พัฒนาปัญญาวิปัสสนาขึ้นมาด้วย ท่านจึงสอนวิปัสสนา

วิปัสสนาปัญญา

วิปัสสนาคือ เมื่อสมาธิของเราอยู่ในขั้นอุภาวสมาธิ อะไรก็ตามที่เข้าไปกระทบจิต แล้วจิตเกิดปรุงแต่ง เราต้องดับการปรุงแต่งพวกนี้ให้ได้ การปรุงแต่งนี้เรียกว่าสังขาร สมมติเราดูโทรทัศน์ มีภาพกระทบตาตออนดูละครทีวีแล้วจิตของเราปรุงแต่ง เกิดชอบชังตัวละครในเรื่องนั้นๆ เพราะคิดต่อเนื่องเป็นสังขาร แต่ถ้าเราตัดตัวนี้ได้ เมื่อเราฝึกวิปัสสนาเราต้องกำหนดตามอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เมื่อดับตัวนี้ได้ ปัญญาเห็นแจ้งเกิดขึ้นหนึ่ง ทุกการกระทบถ้าเรดับได้ ปัญญาเกิดขึ้นหนึ่ง เกิดขึ้นหนึ่ง เรียกว่า ปัญญาเห็นแจ้ง (Insight) เมื่อมีปัญญาเห็นแจ้งแล้ว พออะไรเข้ากระทบเรา พิจารณาด้วยปัญญาแล้วก็ดับ พิจารณาแล้วก็ดับ ในทางธรรมเมื่อเกิดปัญญาเห็นแจ้งจะเห็นชัดกว่าตอนนี้เสียอีก เมื่อมีปัญหาต่างๆ ขึ้นเราใช้ปัญญา ๒ ตัว เปรียบเทียบกัน ถ้าใช้ปัญญาจากสมองแก้ไขมันไม่สิ้นสุดแก้แล้วเดี๋ยวก็เกิด ปัญหาอีกแต่ถ้าใช้ปัญญาเห็นแจ้งจากจิต ปัญหาย่อมสิ้นสุดได้ในทาง ธรรมเป็นเช่นนั้น

ตัวอย่างเช่น โรคกระเพาะอาหาร เกิดจากน้ำย่อยที่เป็นกรดเข้าไปใน กระเพาะมากแล้วไม่มีอาหารให้มันย่อย จึงย่อยผนังกระเพาะอาหาร ถ้าใช้ สมองแก้ไขโดยหาอะไรใส่ลงไป กินอาหารเป็นเวลา กินยาลดกรด ยาเคลือบ กระเพาะจะหายจากโรคกระเพาะนั้นคือแก้ไขโดยใช้สมองแก้ปัญหา เดี่ยวพุง

นี้ก็เกิดอาการได้อีก ก็ต้องกินยาไปจนตาย แต่ถ้าใช้ปัญญาเห็นแจ้งวิเคราะห์ ปัญหาเมื่อจิตเกิดความกังวล ความเครียดขึ้น จะไปกระตุ้นระบบประสาท ที่โยงไปที่กระเพาะไปกระตุ้นให้น้ำย่อยที่เป็นกรดหลั่งออกมามาก เราแก้โดย ดับการปรุงแต่งที่ไม่ดี คือความเครียดความกังวลได้แล้ว โรคกระเพาะไม่เกิดขึ้น ตลอดชีวิตก็ไม่ต้องกินยา เห็นได้เลยว่าผลต่างกัน ถ้าแก้ปัญหาโดยใช้ ปัญญาเห็นแจ้งดับปัญหาได้แท้จริง

ทุกกรณีจะเห็นเช่นนี้ คือทุกๆ การกระทบในอุปจารสมาธิ เมื่อเรา พิจารณาส่งกระทบแล้วดับได้ ปัญญาเห็นแจ้งเกิดขึ้นทีละหนึ่ง ทีละหนึ่ง เมื่อ ปัญญาเกิดขึ้นเยอะๆ ก็กลับมาพิจารณามหาสติปัฏฐานสูตร กาย เวทนา จิตและ ธรรม ร่างกายประกอบด้วยขันธ์ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ รูป คือ สิ่งที่มองเห็น สัมผัสได้ เกิดขึ้น แปรเปลี่ยน ดับไป เราค่อยๆ พิจารณาดู รอบแล้วรอบเล่า ในที่สุด รูปจะดับไปกับตาใน คือเห็นแจ้งด้วยจิต

เวทนา คือ ความรู้สึกสุข ทุกข์ ไม่สุข ไม่ทุกข์ เราก็พิจารณาอารมณ์ จนดับ สัญญา คือ ความจำ เดี่ยวจำได้ เดี่ยวลืมไป พิจารณาให้เห็นความจริง สังขาร คือ การปรุงแต่งของจิต ดับไปตามกฎไตรลักษณ์

วิญญาณ คือ ตัวรู้อารมณ์ พิจารณาให้เห็นว่าดับไปตามกฎไตรลักษณ์ เช่นกัน

สิ่งเหล่านี้จะดับ พอดับหมด (อนัตตา) บางคนกลัว เพราะร่างกายหายไปเลย เกิดอาการกลัวตายขึ้นมา ร่างกายหายไปเลยเหลือแต่จิตดวงเดียว จิต นั้นคือตัวแท่งของเรา พัฒนาจิตให้สว่างขึ้น สว่างขึ้น ปัญญาเห็นแจ้งเกิดขึ้นทีละ หนึ่ง ทีละหนึ่ง ในที่สุด ก็จะเป็นจิตประภัสสร ซึ่งเป็นสุดท้ายของเส้นทาง การพัฒนาจิตนี้

ผมวิเคราะห์ให้ท่านดูว่าทางวิทยาศาสตร์ มองเรื่องนี้อย่างไรและในทาง พุทธศาสตร์ ซึ่งอยู่เหนือระบบประสาทสัมผัส เป็น Metaphysics ก็มองอีก ทางหนึ่ง และการแก้ปัญหาทั้งสองทางแก้แล้วได้ผลไม่เหมือนกัน

บทที่ ๓ ชีวิตบนทางสายเอก

ทางสายเอกมีทางเดียว ซึ่งดีมาก เหมือนถนนสายเอกที่มีทางกว้างๆ เช่นในต่างประเทศ ในยุโรปขับรถสบายกว่ากรุงเทพฯเลย มีเครื่องหมายจราจรชัด รถไม่ติด ส่วนทางตรอกซอกซอยที่ไม่ใช่ทางเอกมีปัญหาหลากหลายเกิน ผมมาวิเคราะห์หัดๆ ชีวิตคนส่วนใหญ่ เดินวนเวียนหลงทาง ไปหลงเล่นนั่นเล่นนี่ มีปัญหาห่วยแตกกับความหลง สนุกไปกับความหลง คิดว่าสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเป็นสิ่งดี กว่าจะรู้ว่าสิ่งนั้นไม่ดี ก็ต่อเมื่อเราได้ไปพบสิ่งที่ดีกว่า เมื่อนั้นเราจึงจะรู้ ก็ต้องมีของเปรียบเทียบ เมื่อเห็นของที่ดีกว่าเราจึงรู้ว่าของที่มีอยู่เป็นอยู่นั้นเราไม่อยากได้

จิตของคนเป็นสิ่งแปลก มักจะเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัว จริงไหมครับ? เมื่อท่านไปซื้อผลไม้ในตลาด ต้องเลือกลูกดี ๆ ใส่ตาชั่ง แม่ค้าก็คอยแอบเอาของไม่ดีมาใส่คือเอาของไม่ดีออกจากตัว เราจะเลือกแต่ของดี มีใครสักคนไหม ไปเลือกผลไม้ดกเกรดเน่าๆ ซื้อมากลับบ้าน คงไม่มีใครเลือก ธรรมชาติ จิตของคนจะเลือกของดี ๆ ให้แก่ตัวเอง

เรามีสิทธิ์เลือกไหม?

ถ้าเรามีเงินมาก เราก็มีสิทธิ์เลือกมาก ถ้าเรามีเงินน้อยก็มีสิทธิ์เลือกน้อยเช่นเดียวกันกับที่อยู่อาศัย ถ้าเรามีเงินมากเราจะเลือกอยู่อาศัยที่ดีๆ ได้ ดิถีรมน้ำได้ อยู่บนภูเขาก็ได้ เช่นเดียวกัน ในทางโลกคนทั่วไปเขาบอกว่าเลือกเกิดไม่ได้ แต่คนรู้จริงบอกว่าเลือกเกิดได้ ถ้าเราสะสมบุญบารมี ความดีไว้มากๆ เลือกเกิดได้ พิสูจน์ได้ ถ้าเราสั่งสมทำไปเรื่อยๆ พิสูจน์ได้แน่นอนว่าความดีที่เราทำนี้จะสั่งสมตามหน้าที่ที่สามของจิต คือมีหน้าที่สั่งสม ทั้งดีทั้งไม่ดี ถ้าสั่งสมแต่สิ่งดีๆ ทำให้เราเลือกเกิดได้

คนทั่วไป ไม่ทราบเรื่องนี้จึงทำดีบ้างไม่ดีบ้าง ในที่สุดก็เหมือนการซื้อ

ผลไม้หิบบไม่เลือก เมื่อกลับมาถึงบ้านจึงเห็นว่ามีลูกเน่า ลูกเสียปนมา เช่นเดียวกับการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน สำหรับคนที่ไม่รู้จริง มักจะยึดติดโน่นติดนี่ สมัยก่อนเมื่อจะแต่งตัวออกจากบ้าน ใส่แหวน ใส่สร้อยคอ ใส่นาฬิกา ในที่สุดพอเรารู้จริงว่าสิ่งเหล่านี้เป็นของรกรุงรังทั้งนั้น จึงปลดออก

ยิ่งไอคิวสูง อีโก้ยิ่งพัฒนาตาม

คนที่เรียนมาก สมองพัฒนามาก สิ่งที่ตามมาคืออึดตา ความถือตัว ถือตนภาษาอังกฤษเรียกว่าอีโก้ ทำให้คิดว่า นี่คือตัวเรานั่นคือตัวเขา นี่ของเรานั้นของเขา พอมีเรามีเขารวมชาติของจิตจะเลือกของที่ดีให้กับตัว ของเราต้องดีกว่าของเขา พิสูจน์ได้ เวลาไปซื้อของเปิดกระเป๋าเงินออกมาจะเอาธนบัตรเก่าๆ ให้เขาก่อน เอาธนบัตรใบใหม่ๆ เก็บ จริงไหมครับ นั่นคืออีโก้หรือพอเราจะทำความดีเกิดอยคนอื่นจะว่า นี่คืออีโก้ ทำไมล่ะ? ในเมื่อความดีเป็นความดีเป็นผลดีกับสังคม ดีกับส่วนรวม ดีกับคนอื่นดีกับตัวเอง ทำไมเราทำไม่ได้ กลับอยคนอื่น กลัวคนอื่นเขามองว่าเราเพี้ยน นี่คืออีโก้ คนทั่วไปมีลักษณะนี้อยู่เยอะคนที่สมองพัฒนามากอีโก้มากตาม สังเกตเห็นชัด เช่นในที่ประชุมอาจารย์เดียวกันไม่มีใครฟังใคร ต่างคนต่างแสดงอีโก้ของตัวเองออกมา ซึ่งเป็นผลเสียต่อส่วนรวมที่ตัวเองมองไม่เห็น

บางคนเป็นศาสตราจารย์ จะออกไปซื้อข้าวผัดในตลาดอยเขา ไม่กล้าหัวห่อข้าวผัดนี่คือลักษณะอีโก้ แต่ถ้าเราเข้าใจจริงๆ พัฒนาจิตของเราให้มีปัญญาเห็นแจ้งดับขันธ ๕ ได้ เมื่อขันธ ๕ ไม่มี อีโก้ดับทันที

ดังนั้นบนเส้นทางชีวิตที่ราบรื่น ต้องดับอีโก้ คือความถือตัวถือตนให้ได้ ต้องมีปัญญาเห็นแจ้งคือ Insight ควบคู่กับปัญญาความรู้จากสมอง คือ Intelligence ปรกติเราพัฒนาร่างกายและสมอง ถ้าได้พัฒนาจิตควบคู่ไปด้วยทางชีวิตของเราจะราบรื่น

ในการพัฒนาร่างกายพัฒนานักัน ๔-๕ อย่าง พัฒนาเรื่องความสมบูรณ์ด้วย

อาหารการกิน ความแข็งแรงด้วยการเล่นกีฬา เรื่องความสวยงาม เข้าร้านตัดผมแต่งเล็บ และพัฒนาสมอง ส่วนใหญ่คนเราพัฒนากันแค่นี้ จิตไม่เคยได้พัฒนา ฉะนั้นถ้าจะเป็นคนที่สมบูรณ์ต้องพัฒนาจิตขึ้นมาด้วย เมื่อดับอีโก้ได้ ทางชีวิตของเราจะสะดวก ราบรื่นและสงบสุข

ลักษณะของเส้นทางชีวิตที่สะดวก...ขอเป็นแค่คนดู

เมื่อเรามองอะไร แล้วรู้ว่ามันไม่มีตัวตน ไม่เข้าไปจับไปยึด เราเหมือนคนดู เช่นดูกีฬา ต่อยมวย ตะฟุตบอล คนไทยแข่งกับต่างประเทศ ถ้าดูไม่เป็นพอทีมเราแพ้ ใจเราก็เหี่ยวตามไปด้วย อ้าวเสียไป ๑ ประตูแล้ว เราเป็นคนดูใจเหี่ยวไปด้วย อย่างนี้ถือว่าดูไม่เป็น ถ้าดูเป็นเห็นว่ามันเป็นกีฬา มีแพ้ชนะ จะเข้าใจว่าที่โดนยิงประตูเพราะกองหลังไม่ดีนี่เอง กองหน้าเราก็ปิกหัก ดังนั้นดูแบบผู้รู้ผู้ศึกษาคนไม่รู้และดูไม่เป็นจะเอามาปรุงแต่งเหมือนการดูละครร้องให้สังสารตัวละคร ในต่างประเทศเขาวิเคราะห์ว่าคนที่ดูละคร แล้วรับสิ่งกระทบจากละครเข้ามาปรุงแต่งให้คล้อยอารมณ์ตามตัวละคร ความดันโลหิตจะสูงขึ้น ข้อนี้เป็นความจริง เมื่อความดันเพิ่มขึ้นระบบสรีรวิทยาเสียหาย โรคภัยไข้เจ็บตามมาอีกมากมาย

ทางชีวิตที่ดี จึงต้องใช้ปัญญาเห็นแจ้งนำทาง เมื่อเกิดเหตุการณ์ใดก็ตาม จะเห็นเป็น ๒ ทางเสมอ ทางหนึ่งแก่แล้วไม่สิ้นสุด อีกทางหนึ่งแก่แล้วดีที่สุดปัญญาจบสนิท เราจะเลือกทางที่ดีที่สุด เมื่อมองอะไรก็มองแบบผู้ดูอย่าไปปรุงแต่งให้ตกเป็นทาสของอารมณ์ สมัยที่เขาทราายเป็นแชมป์โลกขึ้นชกที่ไร บางครั้งมีคนตาย พอเขาทราয়ถูกต่อย ทुरुกลงปั๊บ มีคนหัวใจวายตายหน้าจอโทรทัศน์เลย นี่คือโทษของจิตปรุงแต่ง ตกเป็นทาสของอารมณ์ดูไม่เป็น ไม่มีปัญญาเห็นแจ้ง ทางชีวิตอย่างนั้นไม่สะดวก ไม่ใช่ทางสายเอก

ในวงสังคมที่ทำงาน เราต้องสัมพันธ์กับคนอื่น มีทั้งแง่บวกและแง่ลบ ถ้าสัมพันธ์ในทางที่ดีเราก็สบาย แต่ถ้าสัมพันธ์ในทางไม่ดีเสียหาย เช่น

ตอนเช้าเจ้านายถามหางาน เราล้มทำ ก็ถูกว่าบ้าง ใจเหี่ยวทั้งวัน แต่ถ้าเรามี
ปัญญาเห็นแจ้งจะพิจารณาได้ว่า ที่ถูกเจ้านายบ่นว่า นั้นเป็นวิบากของเราเพราะ
เราทำไม่ดีเอง ก็ต้องรับผลที่ไม่ดี จะดีหรือไม่ดีเราต้องยอมรับ เพราะ
เป็นผลที่เกิดจากการกระทำของเรา

๑. เราหนีวิบากไม่พ้นหรอก มันเป็นผลงานของเราเอง

๒. เราให้อภัยเขาดีกว่า เขาว่าเราเพราะเราไม่ดี ต้องให้อภัยเขา ก็
เกิดผลดี

๓. เราไม่ตอบโต้ จึงไม่มีศัตรู กรรมดำที่เราจะสร้างต่อก็ไม่มีจึงเป็น
กรรมขาว ถ้าเราตอบโต้กรรมดำจะเกิดอีก เป็นการผูกเวร ปองร้ายกันเรื่อย
ไป ถ้าเราไม่ตอบโต้ ศัตรูก็จะกลายเป็นมิตรได้ นี่คือนิสงฆ์ของการมองด้วย
ปัญญาแก้ปัญหาด้วยปัญญาเห็นแจ้งบนเส้นทางสายเอกต้องมองอย่างนี้

แก้ที่ตัวเอง...อยู่ที่ตัวเอง

ทุกอย่างที่ผ่านมาในชีวิตล้วนเป็นครูสอนใจเรา แม้แต่ลูกของเราอนตั้น
สาย ลูกของเราเรียนไม่ดี สอบเอ็นทรานซ์ไม่ได้ สมัยนี้สอบเอ็นทรานซ์เหมือน
พ่อแม่สอบเอง พอลูกสอบได้ พ่อแม่ก็พองเหมือนลูก แต่ถ้าลูกสอบไม่ได้พ่อ
แม่ก็เหี่ยวเหมือนลูก นี่คือนคนที่ไม่เข้าใจชีวิต ในขณะที่เดียวกันลูกคือพ่อแม่กลับ
โทษนั้นโทษนี้ไม่ดูที่ตัวเอง หว่าลูกเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ คนนั้นเป็นอย่าง
นั้นเป็นอย่างนี้คอยแก้ที่นั่นแก้ที่นี้ ความจริงแล้วผิด แก้ให้ลูกที่ ต้องแก้ที่ตัว
เราเอง ถ้าเราดีเสียคนหนึ่ง ข้างล่างดีหมดเลย มันอยู่ที่เราจริง ๆ ถ้าหัวหน้า
ครอบครัวดี ทุกคนดีหมด ถ้าเราเป็นคนมีเหตุมีผล ลูกของเราก็ไม่ดี

ดังนั้นถ้ามองอะไรต้องมองให้ชัด ในทางธรรมไม่มีอะไรที่แก้ไม่ได้ ปัญหา
ทุกอย่างแก้ได้หมด เพียงแต่เรามีปัญญาเห็นต้นเหตุที่แท้จริงหรือเปล่า ถ้าเห็น
ต้นเหตุที่แท้จริงแก้ปัญหาได้หมด

บางคนเหนื่อยยากเหลือเกินกับการตามหาพระอาจารย์ เตี้ยวเข้าวัด โน้นเตี้ยวออกวัดนี้ไปอีสาน ไปได้ ตามหาพระอาจารย์ไปทั่ว มีคนหนึ่ง ผมทราบว่าเขาเป็นคนชอบตามหาพระอาจารย์ สายไหนดังไปมาหมด ผมถามเขาว่า "พี่เตี้ยวนี้เลิกหาพระอาจารย์หรือยัง" เขาบอกว่า "ไอ้โฮ เหนื่อยเหลือเกินเตี้ยวนี้หยุดแล้ว" ผมถามว่า "แล้วเจอพระอาจารย์หรือยัง" เขาตอบว่า "เจอแล้ว" ผมถามต่อว่า "เจอที่ไหน" เขาตอบว่า "ที่ตัวเรานี้ไง" (หัวเราะ)

เวลาเจ้านายว่า เขาก็เป็นครูของเรา ลองพิจารณาดูสิครับ เพราะเราไม่ดีเขาจึงดำเราว่าเรา "เอ๊ะ ! ปีนี้ไม่ได้สองชั้น" อย่าไปโกรธเจ้านายเลย เรายังมีดีไม่พอ เพราะถ้าเราสร้างเหตุให้ดีพอ ถึงอย่างไรต้องได้ ทุกอย่างเป็นสิ่งที่เป็นเหตุเป็นผล สอนเราได้ตลอดเลย

ผู้ปฏิบัติจนเห็นธรรมแล้ว อาจารย์มีอยู่ทั่วไป ตัวละครในทีวี ก็เป็นอาจารย์ของเรา ทุกสิ่งเป็นครูสอนเรา ในที่สุดเราจะสงบเพราะเราอ่านเกมได้หมด คนที่รู้จริงไม่มีกลัว เช่นเด็กกลัวสอบไม่ได้ นั่นเพราะอ่านหนังสือไม่จบ ถ้าดูหนังสือจบจะไม่กลัว แต่เกิดความมั่นใจ ความกลัวเกิดจากอวิชชาคือความไม่รู้จริง เมื่อลูกมาบอกว่า "แม่ครับกลัวสอบไม่ได้" ถ้าเรารู้จริงจะไปเลยว่าอ่านหนังสือไม่จบตรงไหน รู้จริงแล้วไม่ต้องกลัว เดินหน้าได้อย่างมั่นใจ

ถ้าเรามีปัญญาเห็นแจ้ง คอยตามดูและรู้ทันสิ่งกระทบ วิเคราะห์เหตุและดับเหตุได้ ทุกอย่างจะราบรื่น ถ้าเราทำได้เช่นนี้ กรรมดำจะหยุดไปเลย ถ้าหยุดไม่ได้ ก็ให้นานๆ เกิดขึ้นสักครั้ง นอกนั้นจะเป็นกรรมขาวเกิดขึ้นเรื่อยๆ

จากหน้าที่ที่ ๓ ของจิต คือรับสิ่งกระทบ ดีก็ตามไม่ดีก็ตาม ที่ปรุงแต่งแล้วเก็บสั่งสมไว้ในดวงจิต

สิ่งที่เป็นอกุศล สิ่งที่ไม่ดี จะสั่งสมเป็นอาสวะ ตัวนี้นำความเดือดร้อนทั้งหนักทั้งอึดอัด ขัดข้อง คับแค้น เสียใจ ทุกข์โศก เหนื่อยยาก ลำบาก พวกนี้ล้วนเป็นกรรมดำทั้งหมด

สิ่งที่เป็นกุศล เป็นสิ่งดี จะสั่งสมไว้เป็นบารมี พวกนี้เบาสบาย โลง

สะดวก สะอาด โปร่ง ใส นี่คือนิยามที่ดีเป็นธรรมชาติ

ดังนั้นเราต้องระวังจิตใจตัวเอง จะไปโทษใครไม่ได้ เพราะจิตนั้นเป็นของเราเอง คิดเอง พุดเอง ทำเอง สั่งสมเองและเป็นของเราเองแท้ๆ

มีอยู่ครั้งหนึ่งผมไปบรรยายให้แพทย์จากภาคกลาง จากสถาบันวิจัยมะเร็งที่ขึ้นไปอบรมที่เชียงใหม่ บรรยายถึงหน้าที่ของจิต พอหลังจากบรรยายเสร็จก็มีหมอคนหนึ่งเข้ามาถามว่า "อาจารย์คะ ฉันอยากปรึกษาว่าทำไม ลูกของฉันจึงตาบอด" ขณะที่เขาถาม ผมรับสัมผัสแวบเข้ามา จึงถามเขาว่า "ผมถามหมอตรงๆ ว่าหมอคิดอะไรลึกๆ ในใจ" เขาก็อ้อๆ ด้วยความอาย และยอมบอกว่า "ฉันคิดเสมอว่า ถ้าใครมาทำอันตรายฉัน ฉันจะแทงตาให้บอด" นี้แค่ความคิดนะ ในที่สุดลูกของเขาก็ตาบอด เพราะถูกไม้แทง (โทษของอริยฐานที่มีพยาบาลกำกับ)

จากตัวอย่างทำให้เราต้องระวัง ความคิดไม่ดี แม้เป็นเพียงความคิดก็สั่งสมในดวงจิตได้ กลับมาทำให้เราเดือดร้อนได้ เรื่องความคิดถ้าคิดแล้วให้ระวังต้องเป็นคิดดีตลอด พุดดีทำดีทำดีเช่นกัน

หว่านแต่เมล็ดพันธุ์แห่งความดี สะสมในดวงจิต

เมื่อ ๑๘ ปี ก่อนเข้าวัด ผมเป็นคนชอบพุดไปเรื่อย พุดว่าคนบ้างพุดไร้สาระบ้าง เดี่ยวนี้ไม่กล้า จะพุดต้องคิดก่อน เพราะถ้าพุดไม่ดีคนอื่นจะเป็นไปตามคำพุดของเรา เช่น คนในครอบครัวที่อยู่ใกล้ชิดกันทุกวัน หรือเด็กนักเรียนเราจะระวังมากเลย เป็นห่วงเขาเพราะถ้าเราพุดไม่ดีแล้วเขาเป็นไปไม่ดีเราจะบาป เพราะเราเป็นต้นเหตุให้เขาเป็นเช่นนั้น

คนลาวเขาเรียกว่า "ปากเข็ด" คือปากพระร่วง คนที่ฝึกสมถกรรมฐานจะมีพลังให้เกิดปากเข็ด เหมือนอาจารย์ที่พบที่เชียงใหม่ ผมบอกเขาว่า "อาจารย์ต้องระวังปากให้ดีนะ" เขามองหน้าผม เพราะเราไม่รู้จักกันมาก่อนอยู่ดีๆ ไปว่าเขาผมบอกว่า "อาจารย์พุดอะไร ระวังจะเป็นไปตามที่ปากพุด ถ้าพุดไม่ดีจะเป็นไปตามนั้น" เขายอมรับว่าจริงและเล่าประสบการณ์ให้ผมฟัง

คิดแล้ว พุดแล้ว ทำแล้ว ต้องระวังอะไรที่ไม่ดีมันจะส่งผลไม่ดีแล้ว กลับมาทำให้เราเจ็บตัวต้องเดือดร้อนภายหลัง ดังนั้นบนเส้นทางสายเอก เราจะหยุดสิ่งไม่ดีและทำดีให้ใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วสามารถ เลือกรู้ได้ นึกอะไรก็จะไปทำตามที่เรานึก เพราะเรามีบารมีส่งผล

บนเส้นทางสายเอก ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่เราตื่นนอนตอนเช้าจนถึงก่อน เข้านอนดีหมดทุกอย่าง เคยมีคนถามหลวงปู่บุดดา “ร้อนไหมหลวงปู่” ท่าน ว่า “ร้อนดี” “หลวงปู่หนาวไหม” ท่านตอบ “หนาวดี” เป็นธรรมดาของโลก บนเส้นทางสายเอกจึงดีทุกอย่าง ทุกสิ่งที่เข้ากระทบจิตใจในขณะที่ตื่น ดีหมด ทุกอย่าง ต้องคิดอย่างนี้ให้ได้

ท่านลองพิจารณาตัวเองว่า ขณะนี้คิด พุด ทำ ดีไหม ใช้สมองนี้พิจารณา ไม่ได้ ต้องดูจากผลกระทบจากข้างนอก ถ้าพุดแล้วลูกหนีห่าง ถือว่าไม่ดี แต่ถ้าพุดแล้วลูกเข้ามาใกล้ ลูกน้องเข้าใกล้เราเดินเข้าที่ทำงานลูกน้องเข้ามา ใกล้ถือว่าดี แต่ถ้าเราเดินเข้าที่ทำงาน ลูกน้องเดินหนีลงอีกบันได ถือว่าเรา ไม่ดีต้องพิจารณาตัวเอง แก้ไขตัวเองให้ได้ ผมถามใจตัวเองเสมอว่า การคิด การพุด การกระทำของผม ขณะนี้เป็นไปเพื่อการเวียนอยู่ในวัฏฏะ แบบ นักวิทยาศาสตร์แบบหลงๆ อยู่หรือเปล่า ขณะนี้ผมทำทุกอย่าง เพื่อที่จะ ไม่เวียนอีกแล้ว สิ่งที่เห็นจากปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทำให้น้ำตาตกมาแล้ว เวียนมาแล้วหลายภพหลายชาติ ภพแล้วภพเล่ามีทั้งดีทั้งเลว เป็นเช่นนั้นจริงๆ

ทำสิ่งดี ๆ ให้กับชีวิต ทำชีวิตให้เป็นอิสระ ชีวิตบนทางสายเอกเป็นเช่นนี้ ขอขอบคุณทุกท่านที่เป็นครูให้ผมได้สร้างบารมี ให้ผมได้เรียนรู้ ถ้า ไม่มีท่านผมก็คงไม่ได้สร้างบารมี ไม่ได้เรียนรู้ ขอขอบคุณด้วยความจริงใจ

ท่านใดมีคำถาม เนื่องจากผมไม่มีผ้าเหลืองห่มคลุมกาย ผมตอบได้ ทุกรูปแบบเลยนะ หลังจากตอบคำถามเราจะนั่งทำสมาธิสัก ๒ นาที แล้วแผ่ ส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่สรรพสัตว์

บทที่ ๔ ปุจฉา - วิสัชนา

คำถาม ๑ ถ้าเราไม่ได้เกิดเป็นมนุษย์ จะมีโอกาสสร้างบารมี สังสมบารมีหรือไม่

คำตอบ มีโอกาสได้ เนื่องจากมีหลายภพภูมิ ถ้าเราขึ้นไปเกิดเป็นเทวดา เราจะไปให้ทาน คนอื่นเขามีพร้อมหมดเขาก็ไม่อยากจะสร้างบารมี เทวดาหลายองค์อยู่บนสวรรค์มีวิเวกพิศุข ตกสวรรค์กันมาไม่รู้เท่าไร

ถ้าเราลงต่ำ เช่นไปเกิดเป็นเดรัจฉาน อยากกินอะไรจะหากินเองก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นคงไม่ใช่ภพภูมิที่เหมาะสมจะปฏิบัติธรรม เพราะเครื่องมือมันไม่พร้อม การได้เกิดมาในภพมนุษย์เป็น มัชฌิมภูมิ ที่มีเครื่องมือพร้อม ที่จะอำนวยความสะดวก

ทำไมจึงบอกว่า เทวดาบางพวกไม่พร้อมที่จะปฏิบัติธรรม? ครั้งหนึ่งผมเคยทำประวัติของพระนางจามเทวี โดยอัตโนมติ ที่ผมได้สัมภาษณ์ ได้สนทนาธรรมกับท่านจึงทราบว่า ท่านขึ้นไปเกิดเป็นเทวดา และปัญญาทานบารมีของท่านยังไม่เต็ม ทำให้ท่านเข้านิพพานไม่ได้ ผมจึงต้องทำเรื่องนี้เพื่อท่านนี่คือหลักฐานว่า เทวดานั้นทำบางอย่างไม่ได้ ต้องมาวามนุษย์ทำให้ และมีเทวดาอีกหลายองค์เทพอีกหลายองค์ ที่วามนุษย์ในโลกนี้ทำภารกิจแทนให้

คำถามที่ ๒ ชีวิตของมนุษย์เป็นไปตามพรหมลิขิตใช่ไหมครับ

คำตอบ ไม่จริงครับ เป็นไปตามวิบากกรรม เช่นสัตว์นรก ก็ใช้กรรมไปเรื่อยๆ จนหมดวิบาก ก็มาเกิดเป็นมนุษย์ วิบาก คือหนี้ เมื่อใช้หนี้หมดก็ได้เปลี่ยนภพภูมิกันไป ตามธรรมดา เช่นมาเกิดเป็นมนุษย์ทำไมบางคนมาเดือดร้อนตั้งแต่เกิดแต่ตอนหลังได้ดีตลอด นั่นคือเขามาใช้วิบาก เมื่อหมด

วิบากก็ใช้กรรมที่สองถัดไป ถ้ากรรมที่สองเป็นกรรมดี เขาก็ได้ขึ้นมาดี

พวกสัตว์ต่างๆ ที่ต่ำกว่าเรา ถ้าเขาใช้กรรมใช้วิบากของเขาหมดแล้ว ถ้ากรรมต่อไปของเขาดี เขาก็ขึ้นมา คือเป็นไปตามวิบากกรรมของเขา

กรรมจึงเป็นตัวนำให้เราเกิด เมื่อเราใช้กรรมหมดแล้ว เราก็ต้องเปลี่ยนภพภูมิ ไปเช่นนี้เรื่อยไป ซึ่งการเปลี่ยนเรื่อยๆ ผมไม่สนับสนุนว่าเป็นสิ่งดีเพราะเราก็เหมือนสวะ เปลี่ยนไปตามกรรม ลอยไปตามยถากรรม แต่ถ้าเรามีสติปัญญา ก็สามารถทำตัวเราให้ทวนน้ำ ทวนกระแส ไม่เป็นเหมือนสวะได้

คำถามที่ ๓ ที่อาจารย์บรรยายมาเป็นการทวนกระแสของสังคม นำไปปฏิบัติแล้ว มีต้องแยกตัวออกจากสังคมหรือ

คำตอบ ยอมรับ ว่านี่คือการทวนกระแส ในครั้งที่พระพุทธองค์ ท่านตรัสรู้ใหม่ๆ ท่านคิดว่า ธรรมะที่พระองค์ตรัสรู้นั้น คนส่วนใหญ่คงรับไม่ได้ เพราะส่วนใหญ่เขาเดินทางไปตามยถากรรมทั้งหมด ครั้นทำสัทัมบดีพรหม ท่านมาทูลว่า “ดอกบัวที่บ้านแล้ว และที่กำลังจะบาน พอมืออยู่” ท่านจึงสอนท่านก็นำพาพวกหนึ่งไปถึงนิพพานแล้ว ส่วนพวกเราท่านยังทิ้งอยู่ เพราะเรายังไม่บานนะ โดนทิ้งอยู่ เช่นเดียวกัน เรื่องนี้ทวนกระแส

ในเมื่อทวนกระแสแต่ไม่จำเป็นที่เราต้องแยกตัวออกจากสังคม คนที่รู้จักจริง จะไม่ทิ้งสังคม แต่ถ้าถึงระดับพระอนาคามี จะแยกไป ไม่มายุ่งเกี่ยวกับสังคม แต่ถ้ายังไม่ถึงระดับยังไม่ทิ้งสังคม เพราะเรายังทำอะไรได้ยังเป็นส่วนของสังคม ต้องช่วยเหลือสังคม

ทำไมพระพุทธเจ้า จึงเข้ามาคลุกคลีกับสังคม? เพราะท่านต้องการให้ความรู้ ซึ่งเป็นเชื้อที่จะจุดประทีปในดวงใจให้สัตว์โลกได้สูงขึ้นสูงขึ้น ท่านจึงจำเป็นต้องเมตตา เผยแผ่สัจธรรมให้ใคร่รู้ได้เห็น

เช่นกันครับ ท่านเชิญผมมาที่นี่ ทั้งไกลแสนไกล แต่ผมก็มาเพราะ ผมรู้ว่านี่เป็นกุศล ที่จะจุดประทีปในดวงใจของคนให้เห็นสัจธรรมน้อมนำ

ไปประพฤติปฏิบัติ นำตนเองได้ เมื่อนำตนเองได้ ก็นำคนอื่นได้ คนอื่นคือ ลูกภรรยา สามียของเรา คนใกล้ตัวเราก่อน เมื่อนำเขาได้ ก็นำคนในสังคม กว้างออกไปได้

คำถามที่ ๔ ทำไมคนที่มียศมีเกียรติมาก ไม่สนใจธรรมะ

คำตอบ ผมเห็นพวกนี้แล้วผมสงสาร นี่คือวิญญูะ เรื่องนี้ในครั้งพุทธกาลก็มี เช่น พระเทวทัต มีลาภสักการะต่างๆ ทำลายตัวเอง ไม่รู้เท่าไร เปรียบเหมือนต้นไม้พอแตกกอใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้น ตรงกลางตาย แบบเดียวกันคนที่มีความบริบูรณ์มีทรัพย์สมบัติ มีทุกสิ่งทุกอย่างจะหลง เหมือนเทวดา หลงบริโภคลงเสพสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นเปลือก จนลีมอริยทรัพย์ ซึ่งเป็นปัจจัยนำเราเดินทางในปรโลก นำสงสาร

มีเศรษฐีคนหนึ่งเขียนจดหมายถึงผม อาชีพเขาทำธุรกิจด้านสิ่งก่อสร้างมากมาย พองานมีอุปสรรค คิดว่าผมจะช่วยเขาได้ เขาเขียนจดหมายไปถามว่า ผมจะแก้ปัญหาให้เขาได้ไหม ผมตอบว่า “ที่ผมไปแนะนำใคร ไม่เคยแนะนำให้สะสมพวกขยะต่างๆ เหล่านี้เลย ทรัพย์สมบัติเงินทอง ผมไม่เคยแนะนำให้สะสม ผมแนะนำให้สะสมแต่อริยทรัพย์”

ผมคิดว่าเขาจะโกรธ แต่เขาตอบกลับไป ขอบคุณผมที่ให้สติเขา แต่เขาจำเป็นต้องทำเพราะบริวารเขามีมาก

อีกคนหนึ่งมีสมบัติล้านฟ้า ไปหาผมที่บ้านไปนั่งคุยเพื่อจะทดสอบผม เขาเป็นแพทย์ มาคุยว่าเขาเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ผมบอกว่า ไม่ใช่หรอก แล้วผมก็บอกภูมิหลังของเขา พอเขาเริ่มศรัทธา ผมก็แนะนำว่า คนที่ฉลาดจริงๆ จะเปลี่ยนทรัพย์ภายนอก ให้เป็นทรัพย์ภายใน หลังจากที่เขากลับจากบ้าน ผมตอนหลังทรัพย์ภายนอกของเขาก็นำออกขายนำเงิน ไปสร้าง เรือนกรรมฐาน ไปทำหนังสือธรรมะไปเปลี่ยนเป็นทรัพย์ภายในหมด

เมื่อเราปฏิบัติธรรมถึงขั้นจะรู้ว่าคนไหนจะหมดวิบากที่เขาเสวยอยู่ เราจะเปลี่ยนเขาได้ไหม ถ้าเปลี่ยนได้ก็จะเปลี่ยนเขา ถ้าเปลี่ยนไม่ได้ ผมจะเฉย ๆ

ดังนั้นอย่าไปอิจฉาเขา เขาเกิดมาชาตินี้ด้วยเหตุที่เขาทำไว้ในอดีตได้ส่งผลให้เขา ได้มาเสวยผลในชาตินี้ แต่จากชาตินี้ไปเขาสั่งสมหรือไม่มันอยู่ตรงนั้นเขาเป็นครูสอนเรา ขอบคุณเขา แต่สังสารเขาด้วยที่มักจะหลงไปกับความสมบูรณ์พูนสุขนั้น แต่มีหลายคนที่สมบูรณ์พร้อมทุกอย่าง แล้วยังสั่งสมบุญต่อด้วย เราได้สัมผัสอยู่

คำถามที่ ๕ การปฏิบัติการศึกษาธรรมเพื่อความหลุดพ้น แต่ชาตินี้ยังไม่สำเร็จ แล้วบุญกุศลที่เราทำจะสะสมต่อไปทุกภพทุกชาติหรือไม่

คำตอบ หน้าที่ของจิตข้อที่ ๓ คือสะสม สิ่งที่เราทำแล้ว ดีหรือไม่ดี จะสะสมไว้ในดวงจิต จะเห็นว่า บางทีเณรน้อยเทศน์ธรรมะได้ฉะฉาน ทั้งที่ยังไม่ได้เรียนอะไร กลับพูดได้ฉะฉาน ตอบปัญหาได้แจ่มแจ้ง

ผมลืมบอกไปหมอคคนที่ลูกตาบอด ในอดีตชาติเขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ เขาไปบีบตากุ้ง ให้มันเกิดฮอริโมน ให้มันตกไข่ นั่นคือผลงานในอดีตชาติของเขา

ในทางโลกเราดูอาวุธที่อายุ แต่ในทางธรรม เราดูอาวุธที่ธรรมะ ดังนั้นสะสมของดีไว้เถอะครับไม่เสียหาย จะได้สบายในวันข้างหน้า แล้วเราจะเลือกเกิดได้ ทำไมเราไม่คิดล่ะ บางคนเกิดมาอยู่ในที่ที่ดีไปหมด เขาทำอะไรมา นำคิดนะครับ อะไรเป็นเหตุนำมาเขามาอยู่ที่นี่ ทุกอย่างมีเหตุมีผลทั้งนั้นไม่มีอะไรเกิดขึ้นลอย ๆ

คำถามที่ 6 นักวิจัยที่จำเป็นต้องฆ่าแมลงเป็นบาปไหม จะแก้อย่างไร

คำตอบ แก้ไม่ได้หรอกนักวิจัยหรืออาจารย์ทำบาปเพราะจำเป็นเราต้องยอมรับ แต่เจตนาของเรา เพื่อความสุขของมวลมนุษย เราจึงต้องรับทั้งบุญและบาป

ครั้งหนึ่งมีแพทย์คนหนึ่งไปหาผมที่บ้าน เขาถามว่าเขามีลูกปัญญาอ่อน เขาทำกรรมอะไรไว้ ผมว่าผมไม่ใช่หมอ แต่จริงๆ แล้ว ในหลักกรรม ด้วยเหตุผล ถ้าเราทำกรรมดี แน่ใจว่าต้องได้ของดี ทั้งที่เขาเป็นแพทย์รักษาคณแต่ต้องเดือดร้อนกับเรื่องนี้ตลอดชีวิต

แพทย์ใหญ่อีกคนอยู่ลำปาง มีคนที่สนิทมากกับแพทย์คนนั้นมาพบผมที่บ้าน เขาถามว่า ในสายตาของเขาหมอกคนนี้เป็นคนดีทุกอย่าง ช่วยเหลือสังคม แล้วทำไมต้องเป็นมะเร็งอยู่ที่โรงพยาบาลขณะนี้ ผมจึงให้ข้อคิดว่าคนเราถ้าดีหมดทุกอย่างก็ไม่จำเป็นต้องไปนอนโรงพยาบาลหรอก แต่นี่แสดงว่าต้องมีบางสิ่งบางอย่างไม่ดี ฝากให้เขากลับไปคิดดู ให้ออกไปดูซิ ครอบครัวยุติใหม่ เขาบอกว่าไม่ดีลองไปดูเถอะ ตัวเขาต้องไม่ดี เขาถามว่าหมอมะเร็งได้ออกจากโรงพยาบาลไหม ผมบอกว่าไม่ได้ออกหรอก ตายอยู่ในนั้นแหละ เพราะวิบากหนักมาก

อีก ๓ เดือนต่อมา คนสนิทของแพทย์คนนั้นก็กลับมาหาผมอีกครั้ง มาบอกว่า สิ่งที่ผมพูดไว้เป็นจริง เพราะแพทย์ดังกล่าวสมัยเป็นหนุ่ม ไปได้พยาบาลเป็นภรรยาที่ ๒ แล้วไปรีดลูก (ทำแท้ง) ตัวเองจึงต้องเป็นมะเร็งถึงขั้นเป็นอัมพาต

ฉะนั้นเป็นนักวิจัยแล้วต้องฆ่าแมลง แต่เจตนาของเราเพื่อความสุขของมวลมนุษยชาติ ดังนั้นเราต้องยอมรับทั้งผลดีและผลร้าย ถ้าเรารู้แบบนี้ถือว่าเป็นโชค รีบทำความดีให้มากขึ้น ฆ่าแมลงจำเป็นต้องฆ่าก็ฆ่าไปเถอะ เพราะหน้าที่เรายังไม่จบ รอให้อายุ ๖๐ หรือ เกษียณแล้วจึงจะจบ เมื่อต้องทำบาปมาก ยิ่งต้องทำบุญให้มากขึ้น

เราแก้วิบากไม่ได้แต่เราหนีวิบากได้ โดยสร้างกรรมดี (ตอนท้ายจะบอกว่าสร้างกรรมดีอย่างไรบ้าง) พระพุทธเจ้าท่านยังบอกไว้เลย ว่าที่เราสุขสบายอยู่ขณะนี้อย่าประมาทนะเรากำลังเสวยวิบากดี เมื่อใดก็ตามที่วิบากดีหมดอายุแล้ว วิบากไม่ดีขึ้นมาส่งผลเราจะแยะ

ครั้งหนึ่งผมจะเดินทางไปสิงคโปร์เพื่อเสนอผลงาน จึงเดินทางมากรุงเทพฯ มีโทรศัพท์เข้ามาปรึกษา เป็นผู้หญิงโทรมาถามว่า เขามีญาติเป็นข้าราชการนอนเป็นอัมพาตอยู่ในโรงพยาบาล เพราะล้มลงศีรษะน็อกพื้นขณะดูแผนที่นอนโรงพยาบาลประมาณเดือนเศษแล้ว เขาถามผมอีกว่า ญาติคนนี้จะได้ออกจากโรงพยาบาลหรือไม่ ผมบอกว่าผมไม่ใช่หมอ อยากรู้ต้องไปถามหมอที่รักษาแต่ขณะที่เล่าเรื่อง จิตผมสัมผัสได้บางอย่าง จึงถามเขาว่าคุณเป็นอะไรกับคนไข้เขาตอบว่าเป็นน้องสาว ผมถามว่าคุณเคยอยู่กับเขาตั้งแต่เด็ก ๆ หรือไม่ เขาตอบว่าเคย ผมถามว่าเขาเคยใช้ไฟฟ้าช็อตปลาไหม เขาว่าเคยทำผมจึงชี้ว่ากรรมตัวนั้นแหละที่ส่งผลให้เขาต้องเป็นอัมพาตเช่นนี้ ในขณะที่เขาดี ๆ เขาไม่ได้สร้างกรรมดีต่อเติมไว้ พอวิบากดีหมด กรรมที่สองเป็นกรรมไม่ดี ที่เคยช็อตปลาตามมาทัน จึงต้องเป็นอัมพาต เขาถามอีกว่า คนที่เป็นอัมพาตนั้นจะพุดูเรื่องใหม่ จะได้ออกจากโรงพยาบาลไหม ผมตอบว่าพุดูเรื่อง ได้ออกจากโรงพยาบาลแต่ ไม่ได้รับราชการหรอก แล้วก็จริงดังที่ผมบอก ขอโทษนะที่ผมพุดูไม่ได้แข่งเขานะ แต่เป็นเพราะเรารู้จึงบอกเขาไป ฉะนั้นรีบทำของดี ทำไว้เป็นทุนมาก ๆ

คำถามที่ ๗ เจ้าเข้าทรงมีจริงไหม? ดูอย่างไรว่าทรงจริงหรือทรงไม่จริง

คำตอบ ตอบ ๒ คำถามนะครับ เรื่องร่างทรง ผมโดยปรกติไม่ค่อยไปยุ่งกับใครในสังคม เวลาไปนอนในป่ามักแยกไปนอนคนเดียว ใคร ๆ บอกว่าเหงา แต่จริงๆ ไม่เคยเหงาเพราะมีอะไรเข้ามาให้สัมผัสเยอะมาก

เรื่องร่างทรงก็มี ถ้าเรารู้ละเอียดก็สนุกดีนะ มีอาจารย์ มข. ทำวิจัยเรื่อง "การทรง" เชียงใหม่มีเจ้าเข้าทรงหลายเจ้า เจ้าพวกนั้น ต้องมาเสียภาษีขึ้นกับศาลากลางจังหวัด (ของสรรพากร) เจ้าที่เชียงใหม่ ต้องขึ้นกับเจ้าที่ศาลพระกาฬพญูรี และเจ้าที่ศาลพระกาฬ ก็ขึ้นต่อเจ้าพ่อหลักเมืองที่กรุงเทพฯ เป็นลำดับชั้นอย่างนั้น

เจ้าเข้าทรงเข้าจริงหรือเท็จ

ขอเล่าเรื่องก่อนตอบคำถาม คือ มีเด็กสาวคนหนึ่งเป็นหลานของคนที่เล่าให้ผมฟัง เขาว่า เด็กกินอะไรไม่ได้เลย ผอมลง ผอมลงหมอที่โรงพยาบาลตรวจว่าปรกติทุกอย่าง แต่กินอะไรไม่ได้ กินแล้วอาเจียรหมด ผอมซุบลงซุบลง เขาไปหาเจ้าเข้าทรง วันนั้นวันอังคาร เจ้าเข้าทรงนัดว่า วันพฤหัสบดีนั้นให้เอาขันดอก (ดอกไม้) มาให้ จะเอาเป็นคนทรง เมื่อผมทราบจึงให้พาเด็กไปพบผมที่ทำงาน บ่ายวันนั้นเลย เขาพาไป ผมเห็นเด็กแล้วสงสาร จึงถามว่า

“คุณรู้ไหมว่าคุณจะตายแน่ๆ เลย คนที่กำลังจะตาย เจ้าเข้าทรงจะเอาร่างไปใช้ แล้วเขาจะอยู่ได้นาน จะไม่ตาย” ผมถามว่าหนูอยากเป็นคนทรงไหม? เขาตอบว่าไม่อยากเป็น เพราะคงไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป ผมจึงว่า ถ้าไม่อยากเป็นต้องไปเติมบุญเยอะๆ ถามเขาว่าเอาไหม เขารับว่าเอา ผมจึงติดต่อวัดรำเปิง ซึ่งเป็นวัดที่มีการสอนวิปัสสนากัมมัฏฐานระดับนานาชาติ ผมประสานงานกับแม่ชี เล่าที่มาให้ท่านฟัง ทางวัดก็รับไปฝึก ๑ เดือน

ในขณะที่ฝึก มีประสบการณ์ต่างๆ มากมาย ครบ ๑ เดือน ออกมาแล้วรับประทานอาหารได้ปรกติ สุขภาพดีขึ้น เจ้าเข้าทรงเอาตัวเขาไปไม่ได้ นั่นเพราะเขามีบุญ จึงหายจากความผิดปกติได้

เจ้าเข้าทรงมีจริงไหม ?

การเข้าทรงคือการที่จิตวิญญาณ เข้ามาในร่างกายของเรา มาใช้ส่วนบางส่วน หรือทั้งตัวในร่างกายของเรา สุดแท้แต่ว่าจิตวิญญาณไหนที่เข้ามา ถ้าของจริงเข้ามามันก็ต้อง แต่ถ้าวิญญาณขี้เล่นเข้ามาก็ไม่จริง ลองนึกดูคนบางคนขี้เล่นตั้งแต่เป็นเด็ก พอโตขึ้น แก่แล้ว ก็ยังขี้เล่น คนที่ชอบพูดตลกไปกฮาตั้งแต่เด็ก แก่แล้วก็ยังเป็น คนพูดตลก ตายแล้วก็ยังขี้เล่น

ดังนั้นถ้าวิญญาณที่เรากำลังทรง รอให้มาเข้าแล้วเป็นวิญญาณขี้เล่น และไม่ใช่วิญญาณที่เราต้องการจริง ๆ ก็ไม่ถูก

ผมเคยไปเคยพิสุจน์ ที่เชียงใหม่ ที่ว่าแม่นักหนา ผมก็ไปนั่งดูอยาก
รู้ว่าวิญญาณจะตายอะไรผม ใครๆ ว่าแม่น พอมาดูผมเขาบอกว่าหน้าบ้านมี
อย่างนั้นอย่างนี้ ผมไม่เคยนึกไปถึงที่บ้านเลย คอยดูชีวิตจะตายผมอย่างไร
แค่นั้นเองพวกนี้ผมไม่คิดทั้งนั้น ตายอะไรผิดหมด

ผมมาวิเคราะห์ตามหลักวิทยาศาสตร์ว่าทำไม เจ้าเข้าทรงเดียวกันที่ตาย
คนส่วนใหญ่ถูก ทำไมจึงตายผมไม่ถูก จริงๆ แล้วเป็นเพราะพลังจิตเรานี่เอง
ที่เป็นสื่อให้พลังจิตอีกดวงตามได้ ถ้าเราไม่ห่วงอะไร เราไม่นึกถึงที่บ้าน
พลังจิตอีกดวงก็ตามไม่ถูก ว่าบ้านเราอยู่ไหน คล้ายๆ กับว่าเราไม่บอกเขาก็
ตามไม่ได้ สงครามอ่าวเปอร์เซียที่ทิ้งระเบิดมาที่ตึกบัญชาการเป็นรูแล้วใช้
เลเซอร์ไกด์นำทาง ทิ้งระเบิดลงในรูระเบิดข้างล่าง ทำได้เป็นเช่นเดียวกัน
จิตเราก็คือเป็นสื่อให้เจ้าเข้าทรงตามได้ และตายถูก ดังนั้นถ้าเราทำอย่างนี้ได้ จิต
เป็นอิสระไม่ห่วงอะไร เจ้าเข้าทรงและหมอดูตายผิดหมดเลย

เช่นเดียวกับ เซียนที่ไปจุดศพไม่มีญาติ (คนจีนทำ) ใช้ไม้จิ้มฟันดูถ้าไป
เจอวิญญาณขี้เล่น ไม่อยากไปจุดไปเกิด มันจะหลอกได้ ที่ผมเคยไปดู
วิญญาณหลอกว่าอยู่ตรงนี้ ก็เอาไม้จิ้มฟันแทงวิญญาณก็หนีไปที่อื่น พอจุด
ลงไปก็ไม่เจอ ไม่พบกระดูก ไปจุดที่ ๒ เอาธงปักก็ไม่มี จุดที่ ๓ ก็ไม่มี เพราะ
วิญญาณขี้เล่น หลอกเซียนว่าอยู่นั่นอยู่นี่ เพราะไม่อยากไปเกิดแต่ถ้ามีญาติ มา
ขอบอกว่าเขาจะได้ไปจุดไปเกิด จะได้ทำบุญไปให้ จะได้เลื่อนภพภูมิให้ดีขึ้น
ถ้าเขาขอมนะ มันจี้ตรงเป๊ะเลย จุดก็เจอกระดูก

สิ่งนี้เป็น Metaphysics ขึ้นอยู่กับวิญญาณว่าจะเข้ามาจริงหรือไม่จริง
เช่นเดียวกัน วิญญาณของพระบางรูปที่ท่านต้องการสร้างบารมี มาเทศน์ให้
เราฟัง ฟังแล้วต้องวิเคราะห์ว่าสังฆกรรมที่ออกมา ที่เราได้ยินเป็นสังฆกรรม
ที่ถูกต้องหรือเปล่า ถ้าถูกต้องก็เป็นวิญญาณแท้ ดังนั้นการเข้าทรงต้องดูให้
เป็นว่าเป็นทรงแท้หรือทรงเทียม

คำถามที่ ๘ พระอรหันต์มาเข้าทรงได้จริงหรือ

คำตอบ พระอรหันต์ ท่านไม่เข้ามาเวียนว่ายอยู่ในวัฏฏะ แล้วท่านจะมาใหม่ลองคิดตามหลักความจริง ท่านจะมาเข้าทรงใหม่ แต่ถ้ายังอยู่ในวัฏฏะ และท่านต้องการมาสร้างบารมี ก็ทำได้ ถ้าท่านต้องการ แต่ถ้าหลุดไปจากวัฏฏะ แล้วใครเขาอยากจะมาอยู่กับของเน่าของเสียอีกล่ะ ในครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้า ท่านเคยเปรียบเทียบให้สาวกฟัง ว่าใครที่ตกลงไปในหลุมอุจจาระแล้ว เมื่อตัวเองหลุดพ้นขึ้นมาได้ ได้อาบน้ำชำระล้างร่างกายจนสะอาด เราอยากตกลงไปอีกใหม่ไม่มีใครอยากหรอก เช่นเดียวกัน คนที่หลุดจากวัฏฏะแล้ว ไม่คิดกลับมาแล้วแต่คนที่ยังอยู่ในวัฏฏะยังกลับมา เจ้าแม่กวนอิมก็เป็นปางหนึ่งของพระโพธิสัตว์ที่จะมาสร้างบารมี เพื่อที่จะไปเป็นพระพุทธเจ้าในโอกาสต่อไป ท่านก็ยังมาช่วยคน บุคคลเหล่านี้ท่านอยู่ในชั้นดุสิต เป็นชั้นที่พระโพธิสัตว์ทั้งหลายไปเกิด ที่นั่นก็ยังมีรูป แต่เป็นแบบเทพ ไม่เหมือนเรา

คำถามที่ ๙ เรื่องคาถาชินบัญชร อันนี้ดีมากครับ เป็นอุบายให้จิตของเราสงบแล้วถ้าจะดีที่สุด เราต้องแปลคาถานั้นได้ เพราะคาถาชินบัญชรนั้น เป็นเรื่องความดีงามทั้งหมดที่จะเอามาพอกมาห่อหุ้มตัวเรา ถ้าเราท่องคาถาแล้วรู้คำแปลยิ่งดี แล้วจิตยังเป็นสมาธิ จิตจะมีพลัง ผมจึงแนะนำว่าคาถาชินบัญชรนี้ดี ท่องได้ยิ่งดี คนไม่มีสมาธิท่องไม่ได้หรอกครับ

เช่นเดียวกัน สวดปาฏิโมกข์ คือ สวดศีลทั้ง ๒๒๗ ข้อ ถ้าไม่มีสมาธิ สวดไม่ได้หรอกต้องเป็นคนที่จะสมาธิมาก่อน จึงจะทำได้ มีพระหลายรูปที่สวดปาฏิโมกข์ได้ แต่ไม่มากนัก ดังนั้นสรุปว่า คาถาชินบัญชรดี แต่สำหรับผมพวกนี้ไม่อยู่ในใจผมเพราะถ้าเราทำดีแล้ว คาถาทุกอย่างดีทั้งนั้น อยู่ในตัวเราทั้งหมด

คำถามสุดท้าย ข้อ ๑ การปฏิบัติภาวนาอยู่สม่ำเสมอ เป็นเวลาหลายปีแต่ก็ยังไม่ค่อยสงบเท่าไร เพราะอะไร?

คำตอบ แนะนำครับ ความเพียรไถ่ละ ที่ทำมาหลายปีแล้วไม่ได้ผล เพราะความเพียรมันห่อน และขณะเดียวกันเราไม่สู้ตาย ถ้าจะได้ธรรมะของพระพุทธองค์ต้องสู้ตายทุกคน เร่งความเพียรนะครับ

ข้อ ๒ มโนมยิทธิ แปลว่ามีฤทธิ์ทางใจ ตอนที่ฝึก อาจารย์บอกให้คิดว่าเห็นพระจุฬามณีให้คิดว่าเราแต่งตัวอย่างไร เห็นเทวดาไหมมโนมยิทธิ เป็นการสร้างมโนภาพเองหรือเห็นนรกสวรรค์จริง ๆ

คำตอบ มโนมยิทธิคือการฝึกจิตของเราให้มีฤทธิ์ มีได้หลายแบบ เช่น ไปรู้ใจคนอื่นหรือตาทิพย์ อะไรก็สุดแท้แต่ ผู้ที่ฝึกมโนมยิทธิคือผู้ที่ฝึกจิตให้มีฤทธิ์จริง ๆ แล้ว ถ้าจะฝึกให้มีฤทธิ์ ทางสายตรงก็ต้องเล่นสมถะเช่น พุทโธ พุทโธแล้วอย่าไปคิดว่าอะไรจะเกิด ในที่สุดจิตเป็นสมาธิจะมีฤทธิ์ แต่วิธีลัดคือ มีอาจารย์นำ คล้ายพูดให้เราคล้อยตาม ให้จิตสงบคล้อยตามแล้วไปรู้ไปเห็นอะไรต่าง ๆ

ถ้าถามว่ามโนมยิทธิมีจริงไหม ผมไม่ได้เล่นทางนี้ แต่เท่าที่ผมเคยทำ มีจริง แต่ผมว่า มันไม่มีประโยชน์เท่าไร ถ้าเรายังไปติดกับสิ่งที่อยากรู้ อยากเห็น ถ้าผมยกมือ คนที่ฝึกมโนมยิทธิเขาเห็นมือเหมือนกัน นั่นคือ ถูกต้อง แต่ถ้ายกมือแล้วไปเห็นเป็นอย่างอื่น แสดงว่าเกิดอุปาทาน นั่นไม่ใช่มโนมยิทธิ มีจริง แต่ไม่มีประโยชน์ถ้าเรายังไปยึดติดพวกนั้น ถ้าเราละมโนมยิทธิได้ แล้วเดินบนทางสายเอก การเดินบนทางสายเอก จิตจะคิดอยู่เสมอว่า เราคิด เราพูดเราทำ เพื่อจะไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีก พฤติกรรมจะคล้อยตามจิต เพราะจิตเป็นตัวสั่งร่างกายให้ทำตาม เพราะฉะนั้น มโนมยิทธิก็เป็นประโยชน์เบื้องต้น เช่น คาถาชินบัญชรเหมือนกัน เมื่อฝึกจนถึงที่แล้ว พวกนี้จะหลุดหมด ถ้าเราไปยึดมโนมยิทธิ หรือไปยึดคาถาชินบัญชรเราก็ไม่ได้เข้านิพพาน เมื่อใดก็ตามที่เราทิ้งอะไร ๆ ได้ จะเข้านิพพานได้

บทที่ ๕ บทส่งท้าย

ขอเชิญทุกท่านนั่งสบายๆ ไม่จำเป็นต้องนั่งสมาธิ จะนอนก็ได้ถ้าอยู่ที่บ้าน ในขณะที่เดียวกันหลับตา เพราะไม่อยากให้สิ่งกระทบเข้าทางตา ขณะนี้มันเข้าทางหู ทางกายก็สุดแท้แต่ หลับตาแล้วนึกถึงองค์บริการภavanaที่เราฝึกมา คนที่ใช้พุทโธ หายใจเข้าก็พุท หายใจออกก็โธ หลับตา พุทโธ พุทโธ ใครฝึกทางยุบหนอพองหนอก็เอาตามยุบหนอพองหนอ หรือ สัมมาอะระหัง หรืออื่นๆ สุดแท้แต่ตามถนัด

องค์กรรมฐานใดที่จะทำให้มรรคผลการเกิดสมาธิของเราเร็วขึ้น องค์บริการตัวนั้น จะเร็วที่สุดสำหรับจิตของเรา ถ้าใช้พุทโธ แล้วเกิดสมาธิเร็วก็ใช้ตัวนั้นตลอดไป

ขอเวลาทำสมาธิ ๒ นาที ครบแล้วหลับตาต่อไปนะครับ

บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ (เวลา ๒ นาทีผ่านไปด้วยความสงบ)

ในการดำเนินชีวิตของเราในแต่ละวัน หลังจากที่เราได้ตื่นจากภวังค์ จิตของเราจะรับสัมผัสต่างๆ ทั้งดีและทั้งไม่ดีตลอดเวลา ผู้ที่มีความรู้ ผู้ที่รู้ทันสิ่งกระทบต่างๆ เหล่านี้ พึงสร้างแต่สิ่งดี ทุกๆ การกระทบ สิ่งดีนั้นเป็นบุญ บุญนั้นเกิดได้หลายทางเช่น เราควรพิจารณาเนื่อง ๆ ว่าในรอบวันของเรานั้น เราได้ช่วยเหลือผู้อื่นหรือเปล่าในกิจการงานของคนอื่น ในกิจการงานที่ชอบธรรม ถ้าเรามีเวลาเราอยู่ในสถานะที่ช่วยเหลือได้ เราก็ช่วยเหลือ ผลจากที่เราได้ช่วยเหลือเขา นั้น จะกลับออกมาเป็นบุญ

การถ่อมตน (อ่อนน้อมถ่อมตน) เป็นบุญถ้าเราไปคบหาสมาคมกับใครก็ตามรู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน ต่อบิดามารดา ต่อครูบาอาจารย์ ต่อผู้ใหญ่ ต่อเจ้านาย ถ่อมตนแม้แต่เพื่อนผู้ร่วมงาน บุคคลที่ต่ำกว่า แม้แต่เดรัจฉาน จะทำอะไรเราต้องมีสัมมาคารวะ ต่อสรรพสัตว์ที่รวมเวียนว้ายตายเกิด การถ่อมตนนั้นเป็นบุญ

การฟังธรรมตามกาล อย่างวันนี้เป็นการบรรยายธรรมเป็นสังฆธรรมของ พระพุทธองค์ ผู้ที่ฟังก็ได้บุญ ผู้ที่บรรยายธรรมก็ได้บุญ บุญเกิดจากการฟัง ธรรมการเทศน์ธรรม

เวลาเราไปรู้ว่าคนอื่นเขาไปทำบุญ คนอื่นเขาไปทำความดี หากเรามีจิต อนุโมทนาคล้อยตาม ยินดีกับการทำดีของเขา เราก็ได้บุญเวลาเราไปสร้าง ความดี เวลาเราไปทำบุญไปใส่บาตร เมื่อเรากลับมาที่บ้านหรือกลับมาถึงที่ ทำงาน เราก็อุทิศแบ่งบุญให้คนอื่นที่เราได้พบปะสังสรรค์ เราก็ได้บุญสองต่อ

เวลาเรามี สิ่งที่เรามี เราอุทิศเราบริจาค ให้กับสรรพสัตว์ ให้กับคนอื่น ให้กับคนที่เดือดร้อนต้องการ การบริจาคนั้นถือว่าเป็นทาน หากเราบริจาค วัตถุเป็นทาน เช่น อาหารเครื่องนุ่งห่ม เสื้อผ้า ยารักษาโรค ต่างๆ เหล่านั้น เป็นวัตถุทาน ได้อานิสงส์เป็นบุญ ใครเขาทำให้เราเดือดเนื้อร้อนใจ ทำให้ เราเจ็บใจ ทำให้เราคับแค้นขัดข้องหม่นหมองใจ เราให้อภัยต่อผู้ที่ทำให้เรา เดือดเนื้อร้อนใจ สิ่งนั้นก็จะเป็นบุญขึ้นในใจของเรา เมื่อใดที่เราให้อภัยเขา ได้ จิตของเราจะสงบ จะมีเมตตาเกิดขึ้น การให้อภัยทานเป็นบุญที่ใหญ่กว่า การให้วัตถุทาน วัตถุทานนั้นเราให้ได้ง่าย แต่อภัยทานเราให้ได้ค่อนข้างยาก แต่ถ้าเราทำเป็นอุปนิสัยจนเคยชินแล้ว ก็สามารถจะให้อภัยทานกับสรรพสัตว์ กับเพื่อนร่วมงานกับเจ้านาย กับทุกคนที่เราสัมพันธ์ได้ ดังนั้นต้องหมั่นให้อยู่ เสมอๆ เพราะเป็นบุญที่ตัวใหญ่กว่าวัตถุทาน

การให้ปัญญาเป็นทาน เช่น การบรรยายธรรมในวันนี้เป็นการให้ปัญญา เป็นทาน ให้ความกระจ่างแก่ชีวิต ชีวิตจะเดินได้ถูกต้อง เดินได้ราบรื่น สะดวก สบาย สงบ อันนี้เป็นทานสูงสุด เพราะฉะนั้น ในเรื่องของทานก็มี วัตถุทาน อภัยทาน และปัญญาเป็นทาน ควรจะช่วยให้บริบูรณ์ ทั้ง ๓ ทานนี้

การรักษาศีลเป็นบุญ ศีลคือความปรกติของกายวาจา ถ้าเป็นพระ กรรมฐาน รวมถึงใจด้วย เมื่อกายวาจาของเราปรกติ วาจาของเราไม่ไปพูดให้

คนอื่นเขาต้องเดือดร้อน พุดแล้วตัวเองเดือดร้อน สงบวาจาได้ก็เป็นศีล วาจา
ของเรากายของเราไม่ไปประทุษร้ายคนอื่นไม่ไปทำร้ายคนอื่นก็เป็นศีล ในขณะที่
ที่ท่านนั่งอยู่นี้ กายและวาจาก็เป็นศีล คือมีความสงบ มีความปรกติ อันนี้
เป็นบุญ

แท้จริงแล้วศีลนั้นอยู่ที่ใจ ใจที่สงบใจที่ปรกติ ใจที่ไม่คิดร้ายนั่นคือบุญ
ฉะนั้นการมีศีลอยู่กับตัวเองก็เป็นบุญ

การบำเพ็ญภาวนา เช่นที่ท่านได้บิรกรรมว่า พุทโธ พุทโธ หรือยุบหนอ
พองหนอ หรือสัมมาอะระหัง หรืออื่นๆ อันนั้นคือการภาวนา การภาวนา
คือการพัฒนา การพัฒนาคือการทำสิ่งดีๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้นกับเรา กับจิตใจ
ของเรา ให้เกิดขึ้นถือเป็นการพัฒนา หรือสิ่งดีๆ ที่มีอยู่แล้ว เราทำให้มัน
ดีขึ้น นั่นก็เรียกว่าการพัฒนา การภาวนาคือการบำเพ็ญ หรือการพัฒนาจิตใจ
ให้ดีขึ้นหรือให้มีขึ้นจึงได้บุญ

สุดท้ายคือ **ทำจิตใจให้เห็นตรง** ในขณะที่เราตื่นจากภวังค์ จิตของเรา
จะรับทั้งสิ่งดีและไม่ดี เข้าปรุงแต่งเป็นอารมณ์ หากเรามีสติตามทันสิ่งกระทบ
และเรามีปัญญาตามเห็นการเกิดการดับของสิ่งกระทบ จิตของเราไม่รับสิ่ง
กระทบเข้าปรุงแต่งก็จะเกิดเป็นความสงบ จะกระทบดีก็สงบ กระทบไม่ดีก็สงบ
ที่เป็นอย่างนี้ได้เพราะเห็นถูกตรง **จิตจะเข้าสู่ความเป็นเกษม**

การกระทำทั้ง ๑๐ อย่างนั้นเป็นบุญ บัดนี้ ท่านทั้งหลายเป็นผู้มีบุญ ผู้
บรรยายก็เป็นผู้มีบุญ ขอท่านทั้งหลายจงตั้งจิต ว่าขณะนี้เราทั้งหลายมีบุญอยู่
กับจิตใจ อยู่กับตัวของเราแล้ว ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลนี้ ให้แก่เจ้ากรรม
นายเวรที่มาเบียดเบียนที่มาปองร้าย ที่มาจองเวรกับเรา ขอจงได้รับส่วน
บุญส่วนกุศลนี้ เพื่อความสุข เพื่อความไม่มีโทษภัย ขอจงนำบุญส่วนกุศล
นี้เป็นปัจจัยเดินทาง ไปเกิดในภพภูมิที่ควรแก่บารมีของตนของตน ขอ
อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลนี้ ให้กับสรรพสัตว์ที่ร่วมเวียนว่ายในวัฏฏะทั้งหลาย

ขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่พญายมราช ท่านท้าวจตุโลกบาล ให้กับมวลเทพ
เทวดาทั้งหลาย ตลอดจนถึงพรหม ของจรับส่วนบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้
บำเพ็ญแล้วในวันนี้เพื่อความสุข เพื่อประโยชน์ เพื่อการนำไปเป็นปัจจัย
ในการบำเพ็ญบารมีให้ยิ่ง ๆ ขึ้น จงทั่วกัน

ครับ....ลืมนตาได้ ทุกครั้งที่เราพิจารณาแล้ว เราควรจะอุทิศบุญนั้นเพื่อ
ตัดเจ้ากรรมนายเวรหมดไปหมดไป ในทางวิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ได้ว่า
เมื่อเราตัดเจ้ากรรมนายเวรหมดไปหมดไป ทีหลังถ้าเราทำดีวันนี้ผลจะเกิดดีวัน
นี้เลย มันสั้นเข้า ทำดีวันนี้ก็ได้ดีวันนี้จริง ๆ

ขอบคุณทุกท่านที่เป็นฐานให้ผมได้สร้างและสั่งสมบารมี

อธิษฐานบารมี

แรงอธิษฐานสามารถนำไปใช้ให้เกิดผลดีแก่ชีวิต ถ้าเราเข้าใจว่าแรงอธิษฐานจะสมดังที่ตั้งจิตปรารถนาได้อย่างไร มีองค์ประกอบอะไรบ้าง เมื่อเราทำให้ครบถ้วนสมบูรณ์ คำอธิษฐานนั้นก็สมปรารถนาได้

อธิษฐาน เป็นบารมีหนึ่งในทศบารมี ที่ผู้เจริญในธรรมพึงเจริญให้มีอยู่ในใจ

บารมี เป็นคุณธรรมความดีงาม หมายถึง ความเป็นเลิศหรือคุณสมบัติที่ทำให้เป็นเลิศ คุณสมบัติที่ทำให้ยิ่งใหญ่ หรือความดีที่สั่งสมในดวงจิตหรือเป็นคุณธรรมที่พระโพธิสัตว์บำเพ็ญครบบริบูรณ์แล้วสามารถตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าได้

ทศบารมี ได้แก่ ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา และอุเบกขา อธิษฐานบารมี คือการตั้งความปรารถนาไว้ ให้สำเร็จผลในสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตั้งความปรารถนาไว้ กำหนดไว้ ต่างกับการบนบานศาลกล่าวซึ่งหมายถึงการขอร้องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้ช่วยเหลือในสิ่งที่ตนประสงค์ให้สำเร็จสมปรารถนา เมื่อใดสำเร็จสมปรารถนาแล้ว จะให้สิ่งตอบแทนแก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น

ในพระพุทธศาสนา ไม่มีปฏิบัติให้ชาวพุทธบนบานศาลกล่าว ลองถามตัวท่านเองดูว่ายังนิยมบนบานศาลกล่าวอยู่หรือไม่ หากท่านยังเป็นชาวพุทธที่ฝากชีวิตไว้กับการบนบานศาลกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ถือว่าท่านยังฝากชีวิตไว้กับสิ่งด้อยค่า ทำไมท่านไม่พัฒนาจิตของท่านให้ศักดิ์สิทธิ์ เมื่อจิตศักดิ์สิทธิ์แล้ว จึงอธิษฐานจิตแทนการบนบานศาลกล่าว

ในครั้งพุทธกาลที่พระพุทธองค์ยังทรงดำรงพระชนมชีพ มีเหตุการณ์

คล้ายๆ การบนบานกล่าวคือ เกิดภัยธรรมชาติในนครเวสาลี เกิดภัยแล้ง ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาลเกษตรกรรมได้รับความเสียหาย เกิดโรคระบาดชาวเมืองล้มตายกันมาก ชาวเวสาลีจึงส่งทูตมาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าให้ทรงช่วยเหลือ พระพุทธเจ้าทรงให้พระอานนท้นำพระสาวกไปสวดรัตนปริตร เป็นการสวดสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย แล้วอัญเชิญคุณของพระรัตนตรัยมาปกป้องคุ้มครองชาวเวสาลี ให้พบความสวัสดิ โดยให้พระอานนท้นำพระสาวกสวดรัตนปริตรรอบเมืองเวสาลี เป็นเวลา ๗ วันและ ในวันที่ ๘ พระพุทธองค์ทรงเสด็จไปสวดเอง หลังจากครบ ๘ วัน เกิดฝนตกใหญ่ ชะล้างโรคระบาดให้หมดไป และความแห้งแล้งก็เปลี่ยนเป็นความอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การเกษตรเหมือนเดิม

ตัวอย่างนี้ ไม่ถือเป็นการบนบาน เพราะเรามีได้ต้องตอบแทนสิ่งใดๆ แก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่ประการใดเลย

สมัยหลังพุทธกาล มีบทสวดอัญเชิญขุมนุญทเวดา ซึ่งมาแต่ครั้งนั้น ภายหลัง ในสมัยของพระพุทธเจ้าไม่เคยมีการจณา เพราะมิได้มีพระดำริที่จะอ่อนน้อมยอมศิโรราบต่อเหล่าเทวดา สภาวะจิตของพระองค์อยู่เหนือสภาวะจิตของเหล่าเทวดา แต่ครุบาอาจารย์สมัยนี้มีบทอัญเชิญเทวดา เจตนาเพื่อเชิญเทวดามาฟังพระปริตรที่พระกำลังจะสาธยาย ขอให้เทวดามีความสุขแล้ว จึงขอให้เทวดาช่วยเหลือคุ้มครองมนุษย์ เมื่อเทวดาได้รับสิบบนด้วยการฟังพระปริตรแล้ว จะช่วยเหลือหรือไม่ก็เป็นเรื่องของเทวดา ไม่ถือเป็นการบนบาน เพราะไม่ได้เป็นการสัญญาว่า จะให้สิ่งตอบแทนที่ได้ช่วยเหลือให้เราสำเร็จดังประสงค์แต่ประการใด การสวดสาธยายมนต์เหล่านี้จึงไม่ใช่การบนบาน

เมื่อใดที่เรามีสติระลึกรู้ เมื่อนั้นบารมีสั่งสมในดวงจิตได้ตลอดเวลา เช่น การฟังธรรมนี้ได้ปัญญาบารมี เราสงบกาย วาจา ใจ เป็นศีลบารมี ปลีกตัวเข้า

ปฏิบัติธรรมเป็นเนกขัมมบารมี เป็นต้น

จิตมีหน้าที่ ๓ อย่างคือ

๑. รับสิ่งกระทบเข้าปรุงเป็นอารมณ์
๒. สั่งสมองให้แสดงออกเป็นพฤติกรรม
๓. สั่งสมพฤติกรรมที่ทำแล้ว

หากขาดสติระลึก รู้ บารมีทั้ง ๑๐ ก็จะไม่สั่งสมในดวงจิต ดังนั้นก่อนนอนควรระลึกทบทวนดูว่าวันนี้เราสั่งสมบารมีใดในดวงจิตบ้าง บารมีคือคุณสมบัติที่ทำให้ยิ่งใหญ่ ในชิเบต กล่าวว่า บารมีคือธรรมที่ทำให้ถึงฝั่งคือเข้านิพพาน เป็นการลงทุนน้อยแต่ผลที่ได้ยิ่งใหญ่เหลือเกิน

อริยฐานบารมี ที่มีศีลและสัจจะกำกับ คืออย่างไร

ศีล ในไตรสิกขาประกอบด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ ศีลต้องคุมที่ใจ ศีลต้องบริสุทธิ์ สมาธิจึงจะเกิดจิตนิ่งได้ง่าย ไม่ฟุ้งซ่าน ทั้งคิด พูด ทำ ต้องมีศีลคุม แม้ปากจะสงบไม่ว่าใคร กายสงบไม่ทำร้ายใคร แต่ถ้าใจคิดทำร้ายคนอื่น จิตไม่สงบ ถือว่าไม่มีศีลคุมใจ สมาธิไม่เกิดเมื่อศีลคุมใจ จิตมีสติ สมาธิย่อมเกิดได้ เมื่อพัฒนาจนมีสติมาก ๆ สมาธิก็จะพัฒนาสูงขึ้น เกิดเป็นฌาน ซึ่งมีพลังมากเพราะคลื่นจิตคงที่ ผู้ที่ขาดสติ ไม่มีสมาธิ คลื่นจิตไม่คงที่ ถ้าเรามีสติ จะมีสมาธิ คลื่นความถี่ของจิตคงที่ ซึ่งมีพลังมหาศาล บางคนเอาพลังนี้ไปรักษาคนไข้ เอาไปเป็นหมอคู่ได้ เหล่านี้เป็นมิชฌาสมาธิ พระพุทธเจ้าทรงห้าม ต้องใช้สัมมาสมาธิ คือเอาไปพัฒนาปัญญาญาณจึงจะถูกต้องทาง สรูปว่าเมื่อมีศีลคุมใจ จิตจะมีโอกาสเกิดสมาธิ เมื่อจิตมีสมาธิจะเกิดพลังมหาศาล

สัจจะ คือความจริง ทั้งกาย วาจา และใจ กายกับจิตตรงกันเมื่อใด กายนั้นศักดิ์สิทธิ์ จิตนั้นศักดิ์สิทธิ์ เมื่อใดกายศักดิ์สิทธิ์จิตศักดิ์สิทธิ์ เมื่อ

นั้นวาทาคักดีลัทธิต์ ดังนั้นอธิษฐานบารมีถ้ามีศีลและสัจจะกำกับจะแรงและได้
สมความปรารถนา

ประสบการณ์จริงคือ ผมได้สนทนาธรรมกับพระรูปหนึ่งขณะนี้อายุ ๑๐๗
ปี (พ.ศ. ๒๕๕๕) ท่านกล่าวประโยคหนึ่งว่า "ตั้งแต่เกิดมา อธิษฐานอะไร
แล้วไม่ได้ไม่เคยมี" (อธิษฐานแล้วเป็นจริงเสมอ) เมื่อมาวิเคราะห์ดูว่าเป็น
เช่นนั้นได้ด้วยอำนาจแห่งศีลบริสุทธิ์ และต้องมีสัจจะ เพราะศีลเป็นบ่อเกิด
แห่งพลังจิตและสัจจะเป็นบ่อเกิดแห่งความศักดีลัทธิต์

ตั้งแต่ออกจากวัดมา (พ.ศ. ๒๕๑๘) ผมไม่กล้าพูดถึงใครไม่ดี เพราะ
ถ้าเขาเป็นไป อย่างที่เราพูดนั้น เราจะเป็นบาป จึงต้องระวังในการคิดพูดทำ
เมื่อใดที่เรามีศีลบริสุทธิ์ภูมิใจและเมื่อใดที่เรามีสัจจะ กาย วาจา ใจ ตรงกัน จิต
จะศักดีลัทธิต์ อธิษฐานอะไรก็จะสำเร็จ ลองกลับไปพิจารณาดูทำไมบางคน
อธิษฐานแล้วสำเร็จ ในขณะที่บางคนอธิษฐานแล้วไม่สำเร็จ?

พิจารณาว่าเราสร้างเหตุตรงหรือยัง ร่างกายเป็นเครื่องมือให้จิตได้
พัฒนาอย่ารอให้แก่นร่างกายไม่พร้อม ขอให้เราพัฒนาอธิษฐานบารมีกัน ตั้ง
แต่ในขณะที่เครื่องมือยังพร้อม อย่าได้ประมาท จงเอาร่างกายนี้มาพัฒนาจิต
ให้เกิดบารมี นี่คือนิธิษฐานบารมีที่มีศีลและสัจจะกำกับ

อธิษฐานบารมีที่มีปัญญาและสัญญากำกับ

ในครั้งก่อนพุทธกาลมีเจ้าชาย ๒ พระองค์ มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา
มาก (แต่ไม่ใช่ศาสนาของพระพุทธโคตม) เจ้าชายองค์พี่อุปฐากภุชชิต
หนึ่งองค์น้องอุปฐากภุชชิตอีกคนหนึ่ง ต่างหาอาหารปรุงอาหารถวายภุชชิต เมื่อ
ภุชชิตนั้นอาหารเสร็จแล้วต่างก็อวยพรให้เจ้าชาย แล้วภุชชิตทั้งสองต่างก็แยกไป
จำวัดองค์แรกไปจำวัดอยู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ อีกองค์ไปจำวัดอยู่เมืองบาดาล
องค์แรกมาเล่าให้ฟังถึงความวิจิตรพิสดารของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งเป็น
เมืองของพระอินทร์ ภุชชิตอีกองค์หนึ่งก็มาพรรณนาถึงความงามของเมือง

พญานาคเจ้าชายทั้งสองพระองค์ยังมีปัญญาน้อยจึงหลงตามคำบอกเล่า คิดอยากได้ไปเมื่อนั้นๆ บ้าง เมื่อฤกษ์องค์แรกเล่าถึงความงามของวิมานของท้าวสักกะ (พระอินทร์) เจ้าชายองค์พี่ก็เกิดตัณหาเพราะอยากได้วิมานเช่นนั้น บ้าง ด้วยการได้ยินได้ฟังคำบอกเล่าทำให้เกิดสัญญา ส่วนเจ้าชายองค์น้องอยากได้วิมานของพญานาค

ต่อมาเจ้าชาย ๒ องค์ เสด็จทิวงคต (ตาย) องค์พี่ไปเกิดในดาวดึงส์ ได้วิมานของท้าวสักกะ องค์น้องไปเกิดในเมืองบาดาล ได้วิมานของพญานาค จนกระทั่งวันหนึ่งอดีตพี่น้องเจ้าชายทั้ง ๒ องค์ ได้มาพบกัน องค์พี่จึงทราบว่างค์น้องพลาดแล้วที่ต้องไปเกิดเป็นเดรัจฉานในเมืองบาดาล องค์น้องนั้นเสียใจมาก องค์พี่ก็เสียใจด้วย

ดังนั้นการอธิษฐานอยากได้ โดยใช้สัญญามิโทษเช่นนี้ แทนที่จะพาไปสุคติภูมิ กลับต้องลงอบายภูมิ การที่เจ้าชายองค์พี่ไปได้วิมานของท้าวสักกะ เป็นสุคติภูมิก็ดีไป แต่องค์น้องไปเป็นเดรัจฉานนั้นถือว่าเป็นความผิดพลาดที่เชื่อคำบอกเล่าของผู้อื่น ดังนั้นการที่เราได้รับฟัง ได้อ่านคำบอกเล่าอะไรจากใครต้องพิจารณาให้ถ่องแท้ก่อน อย่าเชื่อง่าย ๆ

ผมเห็นคนร่ำรวยส่วนใหญ่อธิษฐานขอให้ร่ำรวย มีบ้านหลังใหญ่มีห้องหลายห้องแต่มองดูเป็นความโง่ เพราะต้องปิดกวาดเช็ดถูกันเหน็ดเหนื่อย แบกภาระ แบกของหนักแค้นร่างกายนี้ก็หนักแล้วนะ นอกร่างกายอีกยิ่งหนักมาก ใครเคยแบกคำพูดของคนอื่นบ้างไหม แบกจนดิ๊กคิ่นค่อนกินยังนอนไม่หลับ นั่นแหละ หนักจริงไหม

อธิษฐานบารมีที่มีสัญญากำกับอาจนำไปสู่สิ่งไม่ดี ควรเป็นอธิษฐานบารมีที่มีปัญญากำกับ เช่น อธิษฐานว่าเกิดชาติหน้าขอให้ได้พบพระพุทธศาสนาขอให้หมีสัมมาทิฐิ ถือว่าใช้ปัญญา แต่ต้องพิจารณาดูว่า การใช้ปัญญานั้น ช่วยให้เราหลุดพ้นเป็นอิสระหรือยังต้องตกเป็นเป็นทาสของสิ่งต่างๆ การอธิษฐานว่าเกิดชาติใดขอให้เกิดในสุคติภูมิเพราะหากต้องไปเกิดเป็นเดรัจฉาน

ซึ่งเป็นทศกัณฐิย์ยอมเสียโอกาสที่จะสร้างบุญบารมี แม้แต่จะช่วยเหลือตัวเอง เช่น หุงอาหารกินเองยังทำไม่ได้ ดังนั้นสิ่งรอบตัวที่เราเห็นล้วนเป็นครูสอนใจเรา

มีคนหนึ่งอธิษฐานขอให้ได้เกิดเป็นสุนัข วันหนึ่งพบกับผม เพื่อนของเขาบอกผมว่าคนนี้อธิษฐานอยากเกิดเป็นสุนัข ผมถามว่าดีอย่างไร เขาตอบว่าเกิดเป็นสุนัขแล้วสบายเวลาจะอาบน้ำมีคนอาบให้ แต่งตัวให้ ทำนให้ผมนั่งฟังเฉยๆ เพื่อนเขาที่บอกผมถามผมว่า อาจารย์มีอะไรแนะนำบ้างที่เพื่อนของเขาอยากเกิดเป็นสุนัข ผมจึงว่าไม่กล้าแนะนำกลัวเขาจะโกรธเขาคนที่อยากเกิดเป็นสุนัขบอกว่าไม่โกรธ ผมย้ำว่าไม่โกรธแน่นอน เมื่อเขายืนยันเช่นนั้น ผมจึงให้เขานึกถึงสุนัขที่นอนตายข้างถนน ขึ้นอืด หนอนขน ไร่น่าขะแยง หนอนมันชอบ ถ้าให้เราไปกินบ้างเราชอบไหม คงไม่มีใครชอบ นี่แหละ เมื่อเรายังไม่เห็นสิ่งที่ดีกว่า เราก็คิดว่าสิ่งที่เราเลือกนั้นดีแล้วปรากฏว่า ๔ ปีต่อมาผมพบว่าคนที่อยากเกิดเป็นสุนัข เป็นครูฝึกสอนกรรมฐาน ผมคิดว่าเขา ซึ่งเป็นครูฝึกสอนกรรมฐาน คงไม่อยากเกิดเป็นสุนัขอีกต่อไปแล้ว

สรุปว่าอธิษฐานที่ตั้งไว้ต้องประกอบด้วยปัญญา อย่าอธิษฐานด้วยโมหะ จิตจะเกิดผลเสีย ใครอธิษฐานไว้ผิดแก้ไขเสียตอนนี้ยังไม่สายเกินไป

อธิษฐานที่มีพยาบาลและเมตตากำกับ

อธิษฐานที่มีพยาบาลกำกับ พยาบาทคือการปองร้ายจองเวร ตัวอย่างเช่น พระเทวทัต จองเวรกับพระพุทธเจ้า เรื่องซื้อถาดทองคำ โดยพระพุทธเจ้า (ในพระชาติอื่นก่อนที่จะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า) ทรงซื้อตัดหน้าก่อนเพราะทรงทราบว่าพระเทวทัต เป็นพ่อค้าหน้าเลือด เอาเปรียบ ซื่อมาถูกแต่ขายแพง พระพุทธเจ้าทรงดำริว่า เจ้าของถาดทองคำต้องขายได้ราคาสูงกว่านั้น พระเทวทัตยังไม่ได้วางเงินมัดจำ พระพุทธเจ้าจึงทรงซื้อตัดหน้า พระเทวทัตจึงจองเวร และอธิษฐานด้วยความพยาบาทกำกับ ตอนนีพระเทวทัตอยู่ที่ไหน

ไปตกรรณนั้นไง หรือตอนพระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่เขาคิชฌกูฏ พระเทวทัต กลิ้งหินลงมาหมายทัບพระพุทธเจ้าให้สิ้นพระชนม์ และอีกครั้งก็ได้ปล่อยช้าง ตกมันหมายทำร้ายพระพุทธเจ้า ล้วนแต่สร้างบาปมากมาย ทั้งนี้สาเหตุ จาก ความพยายามและอธิษฐานจองเวรไว้ด้วย ทำให้ตัวเองต้องลงต่ำ

เช่นเดียวกับ นางจิญจมาณวิกา ที่วางแผนใส่ความให้พระพุทธองค์ เสียหาย โดยการแกล้งแต่งกายงามเดินเข้าวัดเชตวันตอนเย็น รุ่งเช้าก็เดินกลับ ออกมา ทำเช่นนี้ทุกวัน ให้คนที่ได้พบเห็นเข้าใจผิด ว่ามาทำอะไรที่ไม่ สมควรในวัดเชตวันนั้น เวลาผ่านไปประยะหนึ่งแล้วแกล้งแต่งตัวเป็นคนตั้งครรภ์ โดยใช้ไม้ยัดใส่หน้าท้อง เอาผ้าพันปิดไว้ แล้วมากล่าวคู่ว่ากำลังตั้งครรภ์ถูก ในท้องเป็นบุตรของพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์ทรงดำรงพระสติมั่น ไม่หวั่น ไหวในการกระทำอันเป็นเท็จของนางแม่แต่น้อย ในขณะที่บรรดาสาวกต่าง เดือดร้อนใจกันทั่วหน้า นางช่างวางแผนสร้างเหตุการณ์ให้น่าเชื่อถือ ตอนเย็น เดินเข้าวัดเชตวัน ตอนเช้าเดินกลับออกมาจากวัดเชตวัน ติดต่อกันเป็นเวลา นาน คนที่เห็นเหตุการณ์ ดังกล่าวถ้าไม่ใช่ปัญญาธิก็จะหลงเชื่อ ดังนั้นจะดู อะไรต้องดูนาน ๆ และต้องใช้ปัญญา

พระพุทธองค์ตรัสแก่นางจิญจมาณวิกาว่า “น้องหญิง เรื่องนี้เรารู้กันเพียง สองคน”

พระอินทร์ทนดูเหตุการณ์นี้ไม่ได้ ที่พระพุทธองค์ถูกใส่ร้าย จึงบันดาล ให้เชือกที่ผูกไม้หลุดออก เมื่อความจริงถูกเปิดเผย นางจึงถูกรุมประชาทัณฑ์ ต้องวิ่งหนีออกมาจากวัดเชตวัน แล้วถูกธรณีสูบลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก ปัจจุบัน บ่อที่นางจิญจมาณวิกาถูกธรณีสูบก็ยังมีหลักฐานอยู่

บ่อนางจิญจมาณวิกาที่ยังอยู่ บ่อพระเทวทัตก็ยังมีอยู่ ที่อินเดียปัจจุบันนี้ นี่คือตัวอย่างของการอธิษฐานจองเวรที่มีพยาบาทกำกับ ซึ่งไม่ใช่การอธิษฐาน ที่ดี ดังนั้นใครอธิษฐานจองเวรคนอื่น ยกเลิกเสียเถิด ก่อนที่อกุศลวิบากจะ ตามมาให้ผล

วันหนึ่งผมดูโทรทัศน์ มีผู้นำสังคมคนหนึ่ง เผาพริกเผาเกลือ นำชาวบ้านแข่งคนค้ายาเสพติด นี่คือการอธิษฐานที่มีพยาบาทกำกับ ผลจะเกิดอย่างไรต่อไป ช่างน่าสงสารทั้งกลุ่มที่ทำเช่นนั้น เป็นการกระทำที่ทำลายตัวเองทั้งกลุ่มโดยที่ไม่รู้หรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คิดว่าการกระทำนั้นถูกต้อง

ถ้าใครพลาดไปโดยอธิษฐานจองเวรผู้อื่น ขอให้ยกเลิกเสีย เปลี่ยนใหม่เสียเถิด เพราะการจองเวรนั้น จะทำให้เราเดือดร้อน ถ้าผู้นั้นมีบารมีสูง เขากำลังขึ้นสูงได้ เราจะลงต่ำทันที แต่ถ้าผู้นั้นยังมีบารมีส่งสมไม่มากยังไม่ใช่ผู้มีบุญนัก ก็ยังราวีพันตุ๊กกันอยู่กับเราอย่างสมน้ำสมเนื้อ แต่ถ้าเมื่อใดเขาขึ้นสูงได้ เขาพัฒนาจิตเป็นอิสระ ไม่ตกเป็นทาสของอะไร ยิ่งเขาสูงเท่าไรเราจะยิ่งลงต่ำเท่านั้น

ผู้ที่อธิษฐานด้วยพยาบาท หากทำไปแล้วไปอธิษฐานยกเลิกได้เช่น พระโพธิสัตว์ ที่อธิษฐานเดินทางสายพุทธภูมิ เพื่อบำเพ็ญบารมียิ่งใหญ่ให้ได้ มาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยท้อแท้ในระยะเวลายาวไกลหลายภพชาติ ทุกข์ยากแสนสาหัส ก็อธิษฐานเปลี่ยนมาอยู่สาวกภูมิ ท่านเหล่านี้จะมีลาภสักการะมากบารมีมาก เพราะเคยเดินทางสายพุทธภูมิมาก่อนแล้ว มาเปลี่ยนเป็นสาวกภูมิ ได้บรรลอรหันต์ เข้านิพพานในที่สุด

อธิษฐานที่มีเมตตากำกับจึงจะดี เป็นอธิษฐานที่มีพื้นฐานให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์และมีความสุข

ตัวอย่างอธิษฐานที่มีเมตตากำกับ

ในสมัยพระที่ปังกร ตรัสรู้เป็นพระพุทเจ้า ชาวเมืองอมรวดี ทราบว่า พระพุทเจ้าจะเสด็จมา จึงจัดงานทำทานยิ่งใหญ่ รับผิดชอบพระพุทเจ้าในขณะที่พระพุทเจ้าเสด็จมา มีถนนช่วงหนึ่งเป็นโคลนตม ถ้าเหยียบลงไปจะทำให้เลอะเทอะและสิ้นใจได้ **ฤๅษีสุมะ**ซึ่งไปเฝ้ารับเสด็จพระพุทเจ้าทอดกาย

ลงนอนพาดผ่านบริเวณนั้น เพื่อให้พระพุทธเจ้าและเหล่าสาวกเหยียบข้ามผ่านโคลนตม ลูกสาวพราหมณ์คนหนึ่งชื่อนางสุมิตตา เห็นฤๅษีสูเมธรู้ได้ทันทีว่าฤๅษีตนนี้ปรารถนาโพธิญาณ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า จึงได้นำดอกบัวไปถวายพระพุทธเจ้าคือพระทีปังกร พร้อมทั้งอธิษฐานขอเป็นบาทบริจาริกาฤๅษีสูเมธทุกภพชาติ ทั้งนี้หวังช่วยให้ฤๅษีสูเมธบรรลุโพธิญาณ นี่คือการอธิษฐานที่รักและปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุข และอธิษฐานอีกข้อคือ ขอให้นางได้บรรลุธรรมนั้นด้วย

นี่คือตัวอย่างของอธิษฐานที่มีเมตตากำกับ ที่สุดฤๅษีสูเมธก็มาเป็นพระพุทธเจ้าของเรา ส่วนแม่นางสุมิตตาเป็นพระนางยโสธราพิมพา ตามกันมาหลายภพหลายชาติ ยกเว้นชาติที่ไปเกิดเป็นพรหมที่ตามไปไม่ได้ (พรหมไม่มีเพศ) ชาติไหนที่ไปเกิดเป็นคู่ได้ ก็ได้ตามกันมา ได้เป็นบาทบริจาริกาทุกชาติไป

ดังนั้นผู้ใดอธิษฐานบนพื้นฐานความเมตตาหวังให้ผู้อื่นได้ดีและเป็นสุขให้อธิษฐานไปเลย เพราะจะทำให้ชีวิตเราเจริญอกงาม

อีกตัวอย่างหนึ่งที่อยากกล่าวถึงคือ พระอานนท์ พุทธอุปัฏฐาก ท่านไม่ธรรมดาเลย เคยเกิดเป็นพระราชโอรสของพระเจ้าแผ่นดินในอดีตกาล พระราชบิดา มีมเหสี ๒ องค์ องค์แรกคือ อัครมเหสีประสูติพระราชโอรส ซึ่งต่อมาได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า พระนามว่า ปทุมุตตระ ส่วนพระอานนท์ เป็นพระราชโอรสของพระมเหสีองค์รอง พระนามว่าเจ้าชายสุมนะ ดังนั้นพระอานนท์ ในครั้งก่อนพุทธกาลนานมา เป็นพระน้องต่างพระมารดา ของพระพุทธเจ้า ได้เห็นพระพี่ชาย มีปฏิปทาน่าเลื่อมใส จึงรับใช้ใกล้ชิด ต่อมาเจ้าชายสุมนะ ถูกส่งไปครองเมืองชายแดนห่างออกไป ๑๒๐ โยชน์ เมื่อดังกล่าวเกิดกบฏ เจ้าชายสุมนะ ทรงปราบปรามได้เรียบร้อย พระราชบิดาทรงพอพระทัยที่พระราชโอรสคือเจ้าชายสุมนะปราบกบฏที่กระด้างกระเดื่องได้ จึงพระราชทาน

รางวัลให้ทรงขออะไรก็ได้หนึ่งเรื่อง จะพระราชทานเป็นรางวัลความดีความชอบให้ โดยที่พระราชบิดาทรงดำริไปก่อนว่า พระราชโอรสคงจะทูลขอราชสมบัติ เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยว่า จะยกราชสมบัติให้พระราชโอรสอยู่แล้ว แต่กลับไม่เป็นไปดังที่ทรงพระราชดำริ เพราะเจ้าชายสุมนะทรงทูลขอเป็นพุทธอุปัฏฐาก พระเชษฐาคือพระพุทธเจ้านามพระปทุมุตตระนาน ๓ เดือน พร้อมทั้งขอปรนนิบัติรับใช้ใกล้ชิด

พระราชบิดาทรงเสียพระทัยมาก เพราะทรงเห็นแล้วว่าเจ้าชายสุมนะก็ปรนนิบัติรับใช้ดูแลพระเชษฐาอยู่แล้ว ยังจะมาขอพระราชทานรางวัลในเรื่องนี้อีก พระองค์จึงทรงย้าถามให้แน่ว่า พระทัยว่า ขอบอย่างนี้แน่หรือ เมื่อเจ้าชายสุมนะทรงมั่นพระทัย ยืนยันในพระปณิธานของพระองค์ว่าจะทรงเป็นพุทธอุปัฏฐากแน่นอน พระราชบิดาซึ่งเป็นกษัตริย์ตรีศแล้วจึงไม่อาจคืนคำได้ จึงต้องทรงอนุญาต

พุทธอุปัฏฐากของพระปทุมุตตระ ทรงนามว่าพระสุมนะเช่นกัน เจ้าชายสุมนะ ได้ศึกษาวิธีการ และเลียนแบบการเป็นพุทธอุปัฏฐากจากพระสุมนะ เมื่อเรียนรู้วิธีการเป็นพุทธอุปัฏฐากได้แล้ว เจ้าชายสุมนะทรงสร้างอาศรมให้พระปทุมุตตระ ประทับและกลับไปสั่งเสนาบดีคนสนิทว่า ต่อไปนี้งานราชการบ้านเมืองทั้งหลาย พระองค์ยกให้เป็นธุระของเสนาบดีอำมาตย์จัดการกันไปเป็นเวลา ๓ เดือน ส่วนพระองค์ทรงใช้เวลา ๓ เดือน นั้นไปกับการบำเพ็ญบารมีเป็นพุทธอุปัฏฐาก พร้อมกันนั้นทรงถวายทานยิ่งใหญ่ แล้วอธิษฐานว่าในชาติภพอันไกลโพ้นขอให้พระองค์ได้ทรงเป็นพุทธอุปัฏฐากบ้าง

นี่คืออธิษฐานบารมีอันยิ่งใหญ่ของพระอานนท์ ซึ่งเป็นการอธิษฐานที่มีเมตตากำกับนับเป็นตัวอย่างที่ดีงาม เมื่อได้มาเกิดเป็นพระอานนท์ก็ได้เป็นพุทธอุปัฏฐากสมดังคำอธิษฐาน การอธิษฐาน คือ การตั้งใจไว้ยอมสำเร็จผลได้ก่อนผู้ที่มีได้อธิษฐานไว้ พระสูตรต่างๆ พระพุทธประวัติต่างๆ ล้วนเป็นสิ่งที่พระอานนท์ถ่ายทอดจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้าทั้งสิ้น

ทำอย่างไรจะสำเร็จสมดังคำอธิษฐาน หรือทำอย่างไรอธิษฐานจึงศักดิ์สิทธิ์

จากการศึกษาประวัติพุทธสาวกต่าง ๆ ที่ท่านสำเร็จดังใจอธิษฐาน มีหลักใหญ่ ๔ ข้อ คือ สร้างมหากาน อธิษฐาน รักษาศีล สร้างเหตุให้ตรง

ตัวอย่าง พระพากุละ พระสาวกองค์หนึ่งที่มีชื่อเสียง ท่านมีอายุถึง ๘๐ พรรษายังไม่อาพาธเลย แม้แต่ปวดศีรษะสักนิดก็ไม่มี ท่านสร้างเหตุไว้แต่อดีตกาลในสมัยพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า พระพากุละในชาตินั้น (ยังไม่ใช่พระพากุละ) เป็นฤษีอยู่ในป่าหิมพานต์ ได้ปรุงพระโอสถถวายพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า แก่โรคลมแล้วอธิษฐานขออย่าให้อาพาธ

ต่อมาเกิดในยุคพระปฐมุตตระพุทธเจ้า ท่านก็ทำเหตุคล้าย ๆ เช่นนี้และอธิษฐานขออย่าให้อาพาธอีก

ต่อมาเกิดอีกครั้งได้ปรุงยาถวายสาวกของพระวิปัสสีพุทธเจ้า จากโรคภูมิแพ้เกสรดอกไม้ ก็อธิษฐานเช่นเดิม

ต่อมาได้พบพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๔ คือพระพุททกัศสปะ ครั้งนั้นได้สร้างวัดให้พระสงฆ์อยู่และมีโอสถต่าง ๆ ถวายไว้ในวัดด้วย ให้พระได้นั่นตอนอาพาธแล้วอธิษฐานดังเดิมอีก

สุดท้ายได้มาเกิดในยุคพระพุทธโคดม คำอธิษฐานดังกล่าวจึงสำเร็จมีชีวิตที่ไม่อาพาธ อยู่จนอายุ ๘๐ ปี ยังแข็งแรงทุกประการ จึงได้ออกบวชเป็นพุทธสาวก และมีอายุยืนถึง ๑๖๐ ปี

ตามประวัติครั้งพุทธกาล พระพากุละเป็นทารกอยู่ พี่เลี้ยงพาไปอาบน้ำในแม่น้ำยมุนาเขตเมืองโกสัมพี มีปลาใหญ่มาสูบไปที่แม่น้ำคงคาเขตเมืองพาราณสี จากแม่น้ำยมุนามาไหลที่แม่น้ำคงคา ปลากลืนเด็กไว้ในท้อง ว่ายนํ้าก็ว่ายไม่ไหวลอยขึ้นมาจนพรานจับได้ จึงนำไปขายให้เศรษฐีเมืองพาราณสี ผ่าท้องมาดูพบเด็กมีชีวิต จึงชุบเลี้ยงไว้เป็นลูกตน พ่อแม่เดิมก็มาทวงลูกคืน ต้องให้พระเจ้าพาราณสีตัดสิน ผลการตัดสินคดี ให้ทารกมีพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด

กับมีพ่อแม่ผู้ช่วยชีวิตไว้ เลยได้ชื่อพากุละแปลว่าลูกสองตระกูลนี้เป็น
ตัวอย่างของผู้มีบารมี ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้

เหตุใดคำอธิษฐานของพระพากุละจึงสำเร็จ

ปรุงยาดวายพระพุทธรเจ้า เป็นการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้มีบารมีสูง สิ่งที่จะ
สนองกลับคืนมา ย่อมจะเร็วและแรง ถ้ามีปฏิสัมพันธ์ที่ดี ผลดีก็จะกลับ
มาเร็วและแรง ถ้ามีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่ดี ผลเสียผลร้ายจะกลับมาเร็วและแรง
เช่น พระเทวทัตกับพระพุทธรเจ้า ซึ่งผลร้ายกลับมาเร็วและแรงเห็นได้ชัด ดัง
นั้นขอให้เราอย่าได้ประมาท ไม่ว่าจะเป็สัตว์เดรัจฉาน หมู หมา กา ไก่ สัตว์
ที่อยู่รอบบ้านเราอย่าได้ไปทำร้าย ไปเตะไปแกล้งมัน เพราะอาจเป็นผู้มีบารมี
สูงก็ได้ เราไม่ทราบก็อย่าประมาท

ที่เชียงใหม่ ก่อนวันสงกรานต์ได้มีการสูบน้ำออกจากคูเมือง แล้วใช้รถ
แบคโฮขุดลอกโคลนออกไป ให้คูเมืองสะอาดและน้ำลึก เพื่อที่ทางการจะ
ปล่อยน้ำเข้ามาใหม่ ให้ประชาชนได้ฉลองสงกรานต์กันได้สนุกสนาน ในขณะที่
ที่สูบน้ำออก น้ำแห้งขุดนั้น มีชายคนหนึ่ง จับปลาได้ตัวหนึ่งซึ่งใหญ่มาก ใน
ชีวิตผมไม่เคยเห็นปลาดุกใหญ่นขนาดนั้นมาก่อน ตัวยาวมาก มีเจ้าหน้าที่คณะ
เทคนิคการแพทย์มาตามผมไปดู เมื่อทราบว่าจะจับได้จากคูเมือง ผมบอกเขาว่า
กว่าที่ปลาตัวนี้จะตัวใหญ่นขนาดนี้ได้ ไม่ธรรมดาแน่นอน เหมือนคนที่จะ
อายุยืน ถึง ๕๐ ปี หรือ ๑๐๐ ปีก็ไม่ธรรมดา ผมมานึกดูคนโบราณนั้น
เมื่อจับสัตว์ที่ไม่ธรรมดา เช่นตัวใหญ่ผิดปกติเขาจะไม่กล้ากิน จะนำไป
ปล่อยคืนธรรมชาติของเขาทันที เพราะคนโบราณเขารู้ว่าพวกนี้ไม่ธรรมดา เขา
จึงไม่กล้าล่วงเกิน

ผมพูดแค่นี้แล้วอีก ๒-๓ วัน ก็โทรศัพท์ไปหาเจ้าหน้าที่ดังกล่าว ถาม
เขาว่าคุณช่วยชีวิตเขาได้ไหม เขาบอกว่าได้ เขาซื้อปลาตัวนั้นไปปล่อยลงน้ำแล้ว
ผมถามว่าคุณอธิษฐานอะไรหรือเปล่าซึ่งเขาก็อธิษฐานตามเรื่องของเขา นั่นคือการ

ให้ชีวิต ปล่อยชีวิตเป็นทาน ต่อมาเจ้าหน้าที่คนดังกล่าวยังโทรศัพท์มา
ขอบคุณผมที่เตือนสติเขา เพราะเขาไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้เลยว่ามีกรรมดา
การเตือนสติของผมทำให้เขาเกิดปัญญาและได้ช่วยชีวิตปลาดังกล่าวไว้

ทางสำเร็จตั้งคำอธิษฐาน

สร้างมหาทาน เช่นพิมพ์หนังสือแจก ยกที่ดินถวายวัด เลี้ยงอาหาร
พระเจ็ดวัน โดยเฉพาะ พระเข้ากรรมฐาน พระเข้านิโรธสมาบัติ เข้าปริวาสกรรม
ก็เป็นมหาทาน

มีลูกน้องที่ภาควิชาของผม ผมแนะนำเขาเพราะเขาศรัทธาผม ให้เขา
ตั้งโรงทานในวัดที่พระเข้านิโรธสมาบัติ ท่านเข้าปีละ ๓ วัน บ้าง ๕ วัน บ้าง ๗
วัน บ้างส่วนใหญ่เข้า ๗ วัน เงินบริจาคเข้าโรงทานยิ่งทำยิ่งเหลือ มีคนร่วม
บุญและยังรุ่งเรือง โดยบารมีแล้ว พระที่เพิ่งออกจากนิโรธสมาบัติมีพลังบารมี
เต็มเปี่ยม ถ้าใครผู้ใดได้ถวายทานกับท่านแล้วพร้อมทั้งอธิษฐาน คำอธิษฐาน
นั้นมักจะสำเร็จ ทั้งนี้ขึ้นกับบุญบารมีของผู้ถวายทานและอธิษฐานนั้นด้วยว่า
จะสำเร็จได้ยากง่ายแค่ไหน

อธิษฐาน ตามที่ตัวเองปรารถนา

รักษาศีล ให้จิตมีศีลเพื่อไม่ลงไปในอบายภูมิ

สร้างเหตุให้ตรง ถ้าอยากมีสุขภาพแข็งแรง ไม่อาพาธ เหมือนที่พระ
พากุละท่านอธิษฐานได้สำเร็จก็ต้องถวายยา ถวายอาหาร ลองพิจารณาดูซิว่ามี
ใครบ้างไหม ที่อาหารนั้นอาหารนี้กินไม่ได้ ถ้ามี ก็ต้องทำทานให้หลากหลายใน
เรื่องอาหาร เราจะกลายเป็นคนกินง่าย อะไร ๆ ก็อร่อยทั้งหมด คนที่มีปัญหา
เรื่องอาหารการกิน เพราะมีวิบากเรื่องอาหาร ส่วนคนที่ทำทานเรื่องอาหารอยู่
เสมอ เขากินได้หลายอย่าง (คนทางภาคเหนือพูดว่า กินได้สะปะ๊ะ)

คำอธิษฐานของพระโพธิสัตว์ ที่จะสำเร็จโพธิญาณ คือญาณที่จะมา
ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า การที่ท่านจะบรรลุโพธิญาณได้ ต้องมีบารมีเต็มบริบูรณ์
ตั้งแต่ท่านบารมี ไปจนถึงอุเบกขาบารมี ทั้งบารมีขั้นต้น ทั้งอุปบารมีและ

ต้องมีปรมัตถบารมีด้วย จึงจะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า เป็นบารมี ๓๐ ทศ คือ
ขั้นต้น ๑๐ อุปบารมี ๑๐ และปรมัตถบารมีอีก ๑๐

หมายเหตุ บารมีขั้นต้น หมายถึง บารมีธรรมดา เช่นการบริจาควัตถุ
สิ่งของ เป็นทานบารมี

อุปบารมี หมายถึง บารมีชั้นกลาง เช่นการสละอวัยวะเป็นทานอุปบารมี
สละสิ่งที่หวงแหนเทียบเท่าอวัยวะ เช่นพระเวสสันดรสละพระนางมัทรีให้กับ
พราหมณ์ สละกัณหาชาติให้กับชูชก

ปรมัตถบารมี หมายถึง บารมีสูงสุด คือเอาชีวิตเข้าแลก เช่นขอยอม
ตายเพื่อบรรลुरुธรรม เป็นอธิษฐานปรมัตถบารมี หรือการสละชีวิต เพื่อผู้อื่น
เช่น พระโฑธิสัตว์ตอนเสวยพระชาติเป็นกระต่าย กระโดดเข้ากองไฟปิ้งตัวเอง
ให้สุก เป็นอาหารแก่พราหมณ์ เป็นทานปรมัตถบารมี เป็นต้น

ตัวอย่างอธิษฐานของพระพุทธเจ้าของเรา ก่อนที่พระองค์จะมาตรัสรู้
เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตอนที่ท่านเสวยพระชาติเป็นพญาสุนัขได้ไป
เจอพระเจ้าพรหมทัตที่เมืองพาราณสี ท่านอธิษฐานว่าขออย่าให้ใครมาขัดขวาง
มาทำร้ายตัวท่าน เพื่อท่านจะไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัต และท่านก็ปลอดภัย
วิ่งเข้าวังไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัตได้สมดังคำอธิษฐาน (ไปถามว่าทำไมจึง
สั่งฆ่าสุนัขในป่าที่ไม่มีโทษผิด)

หรือตอนที่เสวยพระชาติเป็นมาตังคชภูติ ท่านอธิษฐานขอให้โยคีที่มา
แกล้งท่าน อย่าให้เขาศิโรราบแตก อธิษฐานเพราะความเมตตา ที่ปรารถนาจะให้
ผู้อื่น ไม่ต้องรับทุกข์ก็เป็นอธิษฐานอุปบารมี

ตอนที่ท่านเสวยพระชาติเป็นพระเตมีย์ใบ้ ที่เรียกว่า มุกปักกะกุมารถือ
เป็นอธิษฐานปรมัตถบารมี เราทำได้อย่างท่านหรือไม่ ที่แกล้งเป็นใบ้ไม่พูด
อะไรจนถึงอายุ ๑๖ ปี ลองดูสิครับ แค่ไม่พูดวันเดียว ก็อาจจะแตกตายแล้ว นี่
พระโฑธิสัตว์ท่านทำได้ถึง ๑๖ ปี ถูกทดสอบอย่างไรก็มีสติมั่นคงตรงนี้มากที่สุด
อธิษฐานเป็นใบ้เพราะกลัวจะได้ราชสมบัติ เพราะอดีตทรงเคยเป็นเจ้าเมือง

พาราณสีมาก่อนในชาติอื่น เป็นกษัตริย์ครองเมืองพาราณสีถึง ๒๐ ปี ไปลงโทษคนเข้า ต้องไปเสวยวิบากในนรกถึง ๘ หมื่นปี จึงทรงเห็นโทษภัยของการเป็นกษัตริย์ ไม่อยากได้รับราชสมบัติจึงตั้งใจทำเป็นคนบิณฑูนี้คือ ตัวอย่างของอริชฐานปรมาตบารมี

ในเมืองไทยมีตัวอย่างของพระโพธิสัตว์ที่อริชฐานเพื่อหวังสำเร็จ โภธิญาณเป็นพระพุทธเจ้าดังนี้

พญาลิไท แห่งอาณาจักรสุโขทัย ผู้สร้างเมืองศรีสัชชนาลัยท่านอริชฐาน โดยจารึกไว้ในหลักฐาน ที่เรียกว่า จารึกปามะมวง ในจารึกหลักที่ ๔ มีข้อความว่า “ผลบุญที่อาตมาภาพบรรพชาอุปสมบทต่อพระศาสนาของพระพุทธเจ้า คราวนี้ อาตมาไม่ปรารถนาจักรพรรดิสมบัติ อินทรสมบัติ พรหมสมบัติ ปรารถนานำสัตว์ทั้งหลายข้ามไตรภพนี้เทอญ”

คำอริชฐานนี้แสดงถึงความปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งท่านได้บวช เป็นภิกษุและอริชฐานจิตดังกล่าวแล้ว

ในจารึกหลักที่ ๕ ของจารึกปามะมวงเขียนไว้ว่า

“จุงเป็นพระพุทธ จุงจักเอาฝูงสัตว์ทั้งหลายข้ามยังสังสารทุกข์” นี้คือ จิตของพญาลิไท ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า จึงได้เขียนไว้ชัดแจ้งมาก

สมัยกรุงศรีอยุธยา หาหลักฐานไม่ได้ว่ามีท่านผู้ใดปรารถนาพุทธภูมิ ล่วงเข้ามาในยุครัตนโกสินทร์ ก็มีหลักฐานอีก คือในยุคพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงสร้างโลหะประสาท ที่วัดราชนัดดา (ซึ่งเสด็จ สวรรคตก่อนที่จะสร้างเสร็จ และได้มาสร้างต่อจนเสร็จในสมัยรัชกาลที่ ๕)

เช่นเดียวกันพระสมุทระเจดีย์ที่ปากน้ำ สมุทรปราการ นั้นก็เป็นผลงาน ของพระองค์ท่าน และจารึกไว้ที่ฐานเจดีย์นั้นเป็นจารึกหลักที่ ๑๓๘ เขียนไว้ว่า “กูปรารถนาโพธิญาณ สัทธาธิกบารมี”

อธิบายว่า พระพุทธเจ้ามี ๓ ประเภท

พระสมณโคดมของเรา เป็นพระปัญญาธิกพุทธเจ้า ทรงบำเพ็ญบารมี ๔ อสงไขย กับอีก ๑ แสนมหากัปปี แต่ถ้าเป็นพระสังฆาธิกะ ต้องบำเพ็ญบารมีนานกว่านั้นอีก คือ ๘ อสงไขย กับอีก ๑ แสนมหากัปปี ส่วนองค์ที่จะมาตรัสรู้ในกาลข้างหน้าต่อไปนั้นเป็นพระวิยาธิกะบำเพ็ญบารมี ๑๖ อสงไขยกับอีก 1 แสนมหากัปปี ดังนั้นองค์ที่จะมาตรัสรู้ในกาลข้างหน้า นับว่าไม่ธรรมดา เพราะท่านบำเพ็ญบารมีมายาวนานเหลือเกิน

ในอีกตอนหนึ่งของจารึกที่ฐานพระสมุทระเจดีย์ เขียนว่า

“การกุศลนี้ (สร้างเจดีย์ขึ้นมา) ไซ้ทำเพื่อสมบัติจักรพรรดิ สมบัติเทพยดา อันพรหม หามิได้ ปลงพระไทยแต่จะให้สำเร็จแก่พระสรรเพชญ์โพธิญาณ รื้อขนสัตว์ออกจากสังสารทุกข์”

นี่คือคำอธิษฐานของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่แสดงถึงพระปรารธนาถึงพุทธภูมิ คือตั้งพระทัยอธิษฐานที่จะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า

นอกจากนี้อาณาจักรล้านนา มีครูบาศรีวิชัย ซึ่งเราจะเห็นได้ว่ามีหลายวัด ที่มีหลักฐานว่า ครูบาศรีวิชัยท่านเคยบูรณะ แต่ในชีวิตท่านลำบากมากเป็นการบำเพ็ญบารมีแบบพระโพธิสัตว์ ท่านต้องอธิษฐานถึง ๔ ครั้ง ในที่สุดจากที่ท่านเป็นพระที่ตรงตามธรรมวินัยใคร ๆ จึงเอาผิดเอาโทษท่านมิได้ ท่านรวบรวมพระไตรปิฎกฉบับล้านนา แล้วจารไว้บนใบลาน ในท้ายลานทุกผูกท่านจะเขียนไว้ (รวมทั้งหมดมีหลายผูก ประมาณ ๕,๐๐๐ กว่าผูก) ท่านเขียนไว้ว่า

“ปรารธนาขอหื้อข้าฯ ได้ตรัสรู้ปัญญาสัพพัญญูโพธิญาณ เจ้าจิมเตอะ” มีหลักฐานแสดงไว้ และคงมีอีกหลายท่านที่ปรารธนาโพธิญาณ แต่ไม่มีหลักฐานแจ้งไว้ ในยุคสมัยของเราที่ ผมได้ยินได้ฟังมาด้วยหูตัวเอง มีอีกหลายองค์ที่ปรารธนาเป็นพระพุทธเจ้า แต่มีบางองค์ ได้ลาจากพุทธภูมิมาอยู่ในสาวกภูมิก็มี จึงอยากให้ท่านกลับไปคิดว่า คำอธิษฐานเป็นจริงได้ต้อง

ประกอบด้วยอะไรและอธิษฐานแบบใดจึงจะดี เช่น อธิษฐานที่ประกอบด้วย
ปัญญา ประกอบด้วยสัญญาประกอบด้วยพยายาม หรือเมตตา เป็นอย่างไร ดัง
นั้นท่านต้องพิถีพิถัน อะไรที่อธิษฐานพลาดไปแล้ว ตั้งใจใหม่ ขอแก้ตัวใหม่
โดยลาอธิษฐานเดิมได้ แล้วอธิษฐานใหม่

ครั้งหนึ่งไปบรรยายที่เมืองเหนือ มีคนหนึ่งอธิษฐานจงเวรไว้กับใครก็
ไม่ทราบ ผมไปทราบกระแสความคิดติดลบของเขา จึงพูดจี้ใจเขาว่า
“คุณกำลังทำร้ายตัวเองนะ” เขาได้ฟังก็ทำหน้าบิดไปบิดมาด้วยความละอายใจ
เพราะอธิษฐานผิดจะทำให้ชีวิตตกต่ำ ต้องแก้คำอธิษฐานให้เป็นบวกจึงจะดี

ประสบการณ์ตรงของผู้บรรยาย

อธิษฐานต่าง ๆ ที่เล่าให้ฟังเป็นเพียงสัญญา จริงหรือไม่ ท่านก็ไม่ทราบ
เหตุที่ผมไปบวชที่วัดมหาธาตุฯ ฝึกสมณธรรมฐานกับวิปัสสนากรรมฐาน
เพราะผมไม่เชื่อในพระพุทธศาสนา เช่นเดียวกัน เรื่องต่างๆ ที่ผมเล่าให้ท่าน
ฟังนี้ท่านอาจจะไม่เชื่อก็ได้ ในการไปบวชครั้งนั้นผมอธิษฐานว่า “๓๐ วัน จะ
ทำเต็มที่ ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น” ซึ่งผมทำเต็มที่จริงๆ และได้เต็มที่จริงๆ ดัง
นั้นพอถึงวันที่ ๓๑ เข้าสมาธิอย่างไรก็ไม่เกิดสมาธิ นี่คือแรงอธิษฐาน เหตุที่ผล
แรงเพราะตอนนั้นศีลเรอบริสุทธิ์ วาจาคักค์สิทธิ์ใจศักค์สิทธิ์ อธิษฐานจึงได้ผลตรง

เช่นเดียวกัน เมื่อฝึกถึงวันที่เจ็ด อธิษฐานยอมตายเพื่อให้ได้ธรรมะ
การที่อธิษฐาน เอาชีวิตเข้าแลกนี้ เป็นการอธิษฐาน ที่เป็นปรมัตถบารมี ถ้า
เป็นอธิษฐานแบบอุปบารมี ก็แค่เอาอวัยวะเข้าแลก แต่เอาชีวิตเข้าแลกเป็น
อธิษฐานปรมัตถบารมี ซึ่งส่งผลให้ได้เข้าอุปนาสมาธิ ในวันที่เจ็ดนั่นเอง
ทำให้เข้าใจว่าที่เราได้มาอย่างนั้น เพราะเราอธิษฐานไว้อย่างนั้น

จึงสรุปได้ว่า ผมได้สิ่งนี้มาเพราะแรงอธิษฐาน เมื่อสร้างเหตุตรง ทุกอย่าง
ก็เป็นไปตามอธิษฐาน ไม่มีใครมาบอกมาสอนว่าต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้

อาจเป็นของเก่าของผมก็ได้ ที่ทำให้ผมไม่ลงตำและไม่ทำผิดพลาด มรรคผล จึงเกิดขึ้นเร็ว นี่คือการประสพการณ์ตอนที่บวช

เมื่อสามปีที่ผ่านมานี้ ผมได้รับเชิญไปบรรยายที่อีสาน เข้าไปในป่าเป็น วัดร้าง ชาวบ้านที่นั่นปฏิบัติธรรมกันสงบเสงี่ยม น่ารักน่าเลื่อมใสมากเจ้าอาวาส วัดนั้นเชิญผมไปบรรยายให้เกิดศรัทธาปสาทะกับผู้ปฏิบัติธรรม มีสิ่งที่เกิดขึ้น กับตัวผม ในตอนเย็นนั้น ก่อนเวลาบรรยาย ข้อมูลต่างๆ ในสมองกลับเดือน หายไปสนิท เหมือนกะลามะพร้าวที่ว่างเปล่าเอาเนื้อออกหมดจนกลวง ผม คิดว่าแล้วผมจะเอาอะไรไปพูดให้เขาฟัง สภาวะแห่งความว่างเปล่าเกิดขึ้นกับ สมองก่อนบรรยายธรรมที่วัดร้างในป่าที่บึงกาฬ ผมจึงนิ่งและอธิษฐานว่า **ขอให้ ผู้รู้ช่วยชี้แนะว่าจะให้ผมทำอย่างไร ประเดี๋ยวเดียว เกิดความรู้ขึ้นมาเหมือน มีเสียงเตือนว่า “เรื่องที่ตั้งใจจะพูดจะบรรยายให้ผู้ปฏิบัติธรรมฟัง ที่เตรียม มาแต่แรกขอให้ยกไว้ก่อน ขอให้ปูพื้นฐานก่อน”**

ท่านจะเห็นว่า เมื่อจิตนิ่งความรู้ต่างๆ ที่เก็บไว้สามารถขุดมาใช้ได้ดัง นั้นผมจึงเปลี่ยนเรื่องที่จะบรรยาย โดยปูพื้นฐานก่อนตามเสียงแนะนำดังกล่าว การบรรยายก็สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ในวันรุ่งขึ้นจึงบรรยายตามหัวข้อที่เตรียม มาแต่เดิม ซึ่งมีความลึกซึ้งกว่า

ดังนั้นเมื่อเกิดวิกฤตขึ้น โดยที่เราไม่ทราบว่าจะช่วยตัวเองอย่างไรให้ทำ เช่นนี้ คืออธิษฐานจิต

อีกครั้งหนึ่งที่วัดวังตะกู จังหวัดนครปฐม วันที่ ๑๕ ก.ค. ๒๕๕๒ ผมอยู่ เชียงใหม่ ได้รับโทรศัพท์บอกว่

“อาจารย์คะ ที่ประชุมมีมติว่า การอบรมพระสังฆาธิการ ปฏิบัติกรรมฐาน ที่วัดวังตะกู เป็นรุ่นแรก จะให้อาจารย์มาบรรยาย ถวายพระสังฆาธิการเรื่อง ปุพพภาคแห่งกาย”

ผมก็ถามย้อนกลับมาทางโทรศัพท์ ตอนนั้นประมาณสองทุ่ม ถามเขาว่า หัวข้อนี้แปลว่าอะไร เพราะเปิดพจนานุกรมก็ไม่พบ ผมรับเรื่องนี้ไว้เป็นเวลา

เดือนเศษ เรื่อง “ปุปพภาคแห่งกาย” ต่อมาอีก ๓ วัน จะถึงวันบรรยายผมยังไม่มีข้อมูล แล้วก็คิดว่าจะเอาอะไรไปบรรยายถวายพระสังฆาธิการ ท่านเป็นเจ้าอาวาสทั้งนั้น ที่มาฟังบรรยายทั้งหมดเกือบ ๒๐๐ รูป

คืนนั้นก่อนนอนผมสวดมนต์แล้วได้แผ่บุญบารมี ให้เจ้าที่เจ้าทาง แล้วเตรียมกระดาษกับดินสอไว้ใกล้ๆ ที่นอน ซึ่งตามปกติผมจะเตรียมไว้เสมอ เพราะความคิดดี ๆ มักจะมาตอนกลางคืน หลังจากสวดมนต์แล้ว แผ่ส่วนบุญแล้ว ผมก็กล่าวคำในภาษาบาลีบทหนึ่งซึ่งผมได้มา ผมกล่าวประโยคบาลีนั้น ๓ ครั้ง อธิษฐานขอท่านผู้รู้จงเมตตาชี้ทางว่าในการบรรยายเรื่องปุปพภาคแห่งกายครั้งนี้ ผมควรบรรยายแนวไหน แล้วจากนั้นตอนดึก ข้อมูลพวกนี้ก็มาเป็นหัวข้อใหญ่ ผมตื่นมาจดไว้กลางดึก แล้วนำมาพิจารณารายละเอียดแต่ละหัวข้อแล้วก็ได้รวบรวมข้อมูล จนถึงวันบรรยาย ก็เดินทางมาบรรยายได้ตรงตามหัวข้อ และผ่านไปอย่างเรียบร้อย

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แกวักฤตของตัวเอง โดยใช้อธิษฐานบารมี เมื่อวันที่ ๒๒ ม.ค. ๒๕๔๕ บริษัทแฟรี่แลนด์ จ.นครสวรรค์ โทรศัพทไปเชิญผมมาบรรยายซึ่งบริษัทนี้ผมเคยไปบรรยายแล้วเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ตอนนั้นมีผู้ฟังประมาณ ๒๐๐ คน แต่ในปี ๒๕๔๕ นี้มีผู้ฟังประมาณ ๕๐๐ คนเศษ ผมได้รับปากจะไปบรรยายเรื่อง “พลังจิตเพื่อสุขภาพ” พอใกล้ถึงวันบรรยาย เริ่มมีอาการเจ็บคอ พอถึงวันบรรยาย คือ ๒๒ ม.ค. ๒๕๔๕ อาการหนักที่สุดเจ็บจนกลืนน้ำลายยังเจ็บและพูดไม่มีเสียง วันนั้นที่มาถึงบริษัทแฟรี่แลนด์ เจ้าของบริษัทเข้ามาทักทายสนทนา ชั่วครู่เดียวก็รีบกลับออกไป เขาคงสมเพชสภาพของผมมาก เมื่อนึกถึงคนรอฟัง ๕๐๐ กว่าคน แล้วผมจะไปพูดอะไรในเมื่อเสียงไม่มี สักครู่ต่อมา มีคนมาบอกว่า นายกเทศมนตรีนครสวรรค์ อยากเข้าพบได้ไหมผมบอกว่าได้ เขาก็เข้ามาคุยประเดี๋ยวก็ลากลับออกไป เขาคงจะสมเพชสภาพของผมเช่นกัน

ผมมานึกดูว่า ผมจะต้องบรรยายตอน ๖ โมงเย็นแล้วจะเอาอะไรไปพูด แม้ใจเต็มร้อยแต่เครื่องมือคือเครื่องขยายเสียงไม่ดี แต่ผมไม่ได้หวั่นไหวมีความนิ่ง ผมตั้งจิตอธิษฐาน ถึงพระโมคคัลลานะ และบิรवारว่า “ใจผมเต็มร้อยแต่ขอให้ท่านช่วยเหลือเรื่องนี้ให้สื่อสารกันได้ด้วยเถิด”

พอเริ่มบรรยาย มีน้ำอุ่นมาให้ ๑ แก้ว ผมลองจิบดู แก้วที่ ๒ แก้วที่ ๓ เสียงเริ่มมาดีขึ้นเรื่อยๆ ผมจึงบรรยายได้อย่างราบรื่น ขณะบรรยายไม่เคยนึกเลยว่าเรื่องนี้จะป็นอุปสรรค จึงบรรยายจนจบ ๒ ทุ่มครึ่งพอดี

บรรยายจบเขาเชิญผมไปพักที่หาดเสลา อำเภอเก้าเลี้ยว เป็นเรือนไทยโบราณในสวนริมแม่น้ำเจ้าพระยา ผมไปนอนอยู่คนเดียว เขาปูที่นอนให้ก่อน นอนคิดว่านี่เป็นที่นอนที่ครูบาอาจารย์ที่เราเคารพนับถือท่านนอนมาก่อน ผมจึงไม่นอนบนที่นอนนั้น แต่ลงไปนอนด้านล่าง ปล่อยให้ที่นอนนั้นว่างไว้ จิตผมเร็วมากในเรื่องนี้ เมื่อสัมผัสได้ด้วยจิตก็จะรู้ว่า ต้องทำอะไร ถ้าวางวันนั้นราบรื่นด้วยดี

เรื่องคาถาบาลีที่ใช้อารณาผู้รู้มาช่วยนั้น ผมไม่กล้าใช้พร่ำเพรื่อถ้ายังช่วยตัวเองได้ ผมจะไม่ใช้ เพราะผมรู้ว่าเรื่องนี้ไม่ธรรมดา เหมือนการใช้คอมพิวเตอร์ ถ้าท่านมี รหัส ก็จะเปิดใช้ได้คาถานี้เป็นเหมือนรหัสผ่านให้เราสามารถติดต่อกับใครสักคน ที่สติปัญญาเต็มเปี่ยม และสามารถมาช่วยเหลือเราได้ในยามวิกฤต

เปรียบเทียบกับการบินทางไกล หรือการประชุมทางไกลในสมัยนี้ มีมานานแล้วเพียงแต่ว่า เครื่องส่งของเราดีพอหรือไม่ ถ้าเครื่องส่งของเราแรง เขาสามารถรับได้และถ้าเขาส่งมาในความถี่เดียวกัน ก็ได้ผล เช่น โทรทัศน์ช่อง ๕ ส่งไปเชียงใหม่ เปิดดูช่อง ๗ จะได้ภาพช่อง ๕ ใหม่ ก็ไม่ได้เพราะคนละความถี่กัน

ด้วยเหตุนี้ เราต้องทำคลื่นของเราให้ตรงกันจึงจะรับได้ ในครั้งพุทธกาล พระมหากัสสปะอาพาธ พระพุทธเจ้าท่านไปสวดโพชฌงค์ปริตรถวายพระมหา

กัศปะหยาอาหาร เช่นเดียวกัน เมื่อพระพุทธเจ้าอาหาร สาวกทั้งหลายไปสวด
โพชฌงค์ปริตรถวาย พระพุทธเจ้าก็หายอาหาร สมมุติถ้าผมป่วย คุณมาสวด
โพชฌงค์ให้ผมฟังจนจบผมจะหายไหม ไม่หายหรอกครับ เพราะเครื่องรับไม่ดี
ความถี่ของคลื่นจิตไม่ตรงกัน

ดังนั้นจิตของท่านขอให้จูนคลื่นดีไว้ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเป็นไปตามที่เรา
ปรารถนา ตามที่เราอธิษฐาน

การบรรยายขอจบลงเพียงแค่นี้

